



ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DAN BARBILIAN” GALAȚI

Ochiul magic

Rădăcinile educației sunt amare, dar fructele sunt dulci.



*Publicație bianuală
Nr. 23/2023*

IMPLICARE DĂRUIRE SUCCES

Pagina 1

Din sumar: *Ochiul magic, Olimpiade, concursuri, Daruri pentru Moș Crăciun* - înv. Banciu Valentina
O experiență de vis - Tufaru Andreea Denisa,
Concursul Național „Ionel Teodoreanu” - Ciobanu Alexia Maria,
Școala Gimnazială „Dan Barbilian” - școală eTwinning.

EVENTIMENTE

Pagina 9

Din sumar: *Balul toamnei* - Dan Teodor, *Nopatea în bibliotecă* - Epure Ioana, *Jurnal de călătorie* - Ciobanu Alexia, Patriche Maya, *Săptămâna verde* - Dan Teodor, Giol Alexandra, Sava Eduard, Manolachi Vlad, Prodan Cristina, Pohrib Moraru, Coev Cristiana, Mirică Darius, *Croazieră pe Dunăre* - Serea Ana, *Vizită la Grădina Botanică* - Cantaragiu Andra, Manolachi Daria, Grepinel Ana Maria, *Vizită la Herghelie* - Matei Andreea, Nistor Cristian, Popa Bianca, *Dunărea albastră* - Gheorghe Elena, Cociug Adina, *Observații asupra impactului antropic asupra unui ecosistem acvatic și prezentarea malului istoric al Dunării* - Lupașcu Marina, *Pădurea* - Cristian Miruna, *Ziua apei* - Samson Daria, *Calitatea apei, calitatea vieții* - Calinov Diana, *Apa* - Florea Gabriel, *Joyeux anniversaire Roumanie* - Prodan Andreea, Chirilă Marta, Matei Andreea.

TINERE TALENTE

Pagina 28

Din sumar: *Orologiul fermecat* - Stoian David, *Seară de toamnă, Tainele lumii, Ploaia* - Olaru Ovidiu, *Frumusețea naturii, Aventura de Crăciun, Tainele lumii, Vis de vară* - Tufaru Denisa, *Regatul ploii* - Bîrlădeanu Crina, *Iubesc ploaia, Peisaj de iarnă, Amurg de toamnă* - Aradei Irina, *Poveste de iarnă* - Ungureanu Felicia, *Poveste de iarnă, Peisaj de toamnă* - Patriche Maya, *Pasărea și toamna* - Boca-Zamfir Sara, *Toamna* - Bratu Ionuț, *Poveste de toamnă, Carpe diem* - Ciobanu Alexia, *A venit toamna* - Răcoare Darius, *Ajunul Crăciunului* - Serea Ana, *Prietenia* - Roșu Bogdan, *Toamna* - Stănescu Fernando, Pașilea Teodor, *Toamna este o poveste* - Dan Teodor, *Tablou de toamnă* - Secuian Bianca, *Toamna* - Grecea Miruna, *Zâna Toamnă* - Mihalachi Maria, *Grădina cu trandafiri, Poveste de iarnă, Seară de toamnă* - Epure Ioana, *Poveste de Crăciun* - Vodarici Andreea, *Fulgii* - Grigore Alesia, *Iarna* - Anghel Mihăiță, *Iarna* - Dumitru Bianca, *Spiritul Crăciunului* - Adam Robert, *Poveste de Crăciun* - Mușat Elena, *Legenda bradului de Crăciun, Misiune de Crăciun* - Mircea Amalia, *A sosit iarna* - Sava Eduard, *Legenda spiridușului de Crăciun* - Nechifor Maria Carina, *Moș Crăciun și micul extraterestru* - Iftenie Ilinca, *Magia iernii* - Ivanov Amalia, *Freamătul primăverii* - Nistor Cristian, *Mansarda vacanțelor de vară* - Pascale Mihnea, *Primăvara* - Bratu Mădălina, Manole Miruna.

PAGINA ARTEI

Pagina 71

Desenatorii noștri: Arghire Ianis, Ilie Andreea, Călin Veronica, Chaudry Sara, Ciobanu Cristina, Dupir Ana Maria, Manole Raluca, Ivanov Amalia, Dodu Cătălina, Cristian Miruna, Ciorîță Răzvan, Meleşcanu Cristian, Gheorghită Mihaela, Penu Gabriela, Palade Adriana, Negru Alexia, Boca-Zamfir Sebastian, Codrun Elena, Chiscop Ana, Popa Maria, Popa Erick, Bunea Ioana, Borș Victor, Iftime Radu, Ciobanu Alexia, Lescaru Eduard Simon, Gheorghiu Ștefan, Secuianu Robert, Dinu Adelina, Gealapu Denisa, Dima Florentin, Ciobanu Cristina, Dinu Adelina, Manolachi Daria, Gociu Diana, Nistor Cristian, Păduraru Andreea, Serea Ana, Sîmbotin Sara.

CURIOZITĂȚI JOCURI Pagina 80

Din sumar: *Rebusul figurilor destil*
Știați că? - Ilie Andreea
Rolul apei în organism

Ochiul magic

Anul 2022 a adus cu sine adouă premii importante pentru revista școlii noastre „Ochiul magic”. Șapte unități de învățământ din județul Galați au participat la etapa județeană a Concursului național de reviste școlare și jurnalistică. Revistei „Ochiul magic” i-a revenit premiul al treilea și calificarea la etapa națională a acestui concurs.

Performanța a fost egalată în anul 2023, când, la același concurs revista primește din nou premiul al treilea calificându-se și de data aceasta la etapa națională.



La ediția a IV-a a concursului „Tărâmul cuvintelor” (activitate inclusă în *Oferta activităților educative județene din Vrancea*, nr. 694/2022, poziția 108), organizat de Școala Gimnazială „Duiliu Zamfirescu” din Focșani, revistei „Ochiul magic” i s-a acordat mențiune.



Mulțimea de premii obținute de elevii Școlii Gimnaziale „Dan Barbilian”, în anul școlar 2021-2022, la concursuri și olimpiade nu a trecut neobservată de presa locală (care a inclus în articolele sale acest subiect) sau de I.S.J. Galați.



Deși anul școlar 2022-2023 încă nu a luat sfârșit, rezultatele deosebite nu s-au lăsat așteptate. Paginile următoare ale revistei noastre sunt dedicate celor care fac cinste școlii prin seriozitatea și munca depusă pentru a se clasa pe primele locuri concursurile și olimpiadele școlare.

Limba franceză

Primăvara lui 2023 a adus cu sine și o mulțime de concursuri școlare pentru elevii Școlii Gimnaziale „Dan Barbilian”. Dintre acestea merită amintită *Olimpiada internațională de limbi romanice - limba franceză*, etapa națională, desfășurată la Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, la care Grigore Alesia Teodora (clasa a V-a B) a obținut premiul al III-lea, și *Olimpiada de limbi romanice - limba franceză*, etapa județeană, desfășurată la Școala Gimnazială „Grigore Moisil” din Galați, la care Patriche Maya Ioana (clasa a VII-a C) a obținut premiul al III-lea.

Prof. VIOLETA MĂZĂROAIE

Fizică

Vineri, 17.02.2023, în prag de vacanță, elevii școlii noastre au participat la *Concursul Județean de Fizică „Mircea Amarine”* organizat de Colegiul Național „Vasile Alecsandri” din Galați. Rezultatele nu s-au lăsat așteptate și 5 dintre cei 12 elevi participanți au obținut mențiuni la acest concurs. Aceștia sunt Grigore Bianca din clasa a VI-a A, Popa Patrick Andreea și Barbu David Gabriel din clasa a VI-a B, Vodarici Andreea Maria clasa a VII-a A. Felicitări tuturor participanților și mult succes la concursurile următoare.

Prof. ANA BĂLĂOIU

Limba și literatura română-religie ortodoxă

La etapa județeană a Olimpiadei naționale interdisciplinare de limba și literatura română-religie „Cultură și spiritualitate românească”, în acest an școlar, elevele Cristian Miruna (clasa a V-a B), Aradei Irina Florentina (clasa a VIII-a B), Epure Ioana Aurelia (clasa a VIII-a B), Tănase Adelina Gabriela (clasa a VIII-a B), Serea Ana Daniela (clasa a VII-a B) au obținut mențiuni.

Prof. MIHAELA PENU

Limba și literatura română

Ca în fiecare an sub patronajul Ministerului Educației se desfășoară olimpiadele școlare la diferite materii din programa școlară pentru gimnaziu. Limba și literatura română are privilegiul de a propune elevilor două astfel de concursuri: *Olimpiada de limba și literatura română* (OLLR) și *Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață”* (OLAV). Ambele olimpiade au adus rezultate frumoase pentru elevii școlii noastre. La OLAV, etapa județeană, a obținut mențiune Toader Larisa Mihaela (a VII-a C), iar la OLLR, etapa județeană, a obținut de asemenea mențiune Cristian Miruna Gabriela (a V-a A), premiul al II-lea revenindu-i Alesiei Maria Ciobanu (a VII-a C). Ciobanu Alesia Maria a participat și la etapa națională a *Olimpiadei de limba română „Ionel Teodoreanu”*, desfășurată la Iași, unde a obținut *Premiul special pentru intuiția critică și sensibilitatea artistică în receptarea textului literar*.

Concursurile literare pentru elevi, desfășurate anul acesta, au adus premii binemeritate. La *Concursul Național de „Tinere condeie”*, etapa județeană, Ciobanu Alesia Maria (a VII-a C) a obținut premiul I calificându-se la etapa națională, iar Patriche Maya Ioana (a VII-a C), Epure Ioana Aurelia (a VIII-a B), Tufaru Denisa Andreea (a VIII-a B) și Olaru Ovidiu Constantin (a VIII-a B) au obținut mențiuni. La *Festivalul Național „Ana Blandiana”*, ediția a XI-a, Brăila, Aradei Irina Florentina (a VIII-a B) a obținut mențiune, la concursul *„Când vioarele tăcură/Poezia lui răsună...”*, ediția a VIII-a, organizată de Biblioteca Municipală „Ștefan Petică” din Tecuci, Gealapu Denisa (a VIII-a B) a obținut premiul al III-lea, iar Epure Ioana Aurelia (a VIII-a B) - mențiune, la *Concursul Național „Familia mea”*, ediția a VII-a, Timișoara, Tufaru Denisa Andreea (a VIII-a B) a primit premiul al III-lea și Badache Dragoș (a VIII-a B) premiul al II-lea.

Prof. GABRIELA CIOBANU

Matematică

La etapa I a *Concursului național Matemaniada*, Damina Denisa (a V-a C) a obținut mențiune, Roman Cristina (a V-a C), Gociu Diana (a V-a A), Bratu Ștefan (a V-a C), Toma Mihai (a V-a C), Sterian Bianca (a V-a C) au obținut premiul al III-lea. La etapa a doua a aceluiași concurs Gociu Diana (a V-a A) a obținut premiul I, Bichir Alexandra (a V-a B), Ioana Lupu (a V-a B) au obținut premiul al III-lea, iar Grigore Alessia (a V-a B), Bianca Dumitru (a V-a B), Cordon Elena (a V-a B) și Gheonea Ștefania (a V-a B) au obținut mențiune.

La etapa națională a *Concursului internațional Lumina Math*, Adam Robert (a V-a B) a obținut mențiune. La etapa I a *Concursului național Upper School*, desfășurată online, Adam Robert (a V-a B) a obținut premiul al III-lea, iar la etapa a II-a, Răzvan Ciorîță (a V-a B), Grigore Alessia (a V-a B) au obținut premiul al III-lea.

Concursul național interdisciplinar „Știința ca o joacă”, *matematică distractivă*, Prisacaru Dragoș (a V-a B) a obținut premiul I, cu 100 de puncte.

Prof. RODICA OLINICI

Olimpiada de matematică a adus Școlii Gimnaziale „Dan Barbilian” un binemeritat premiu III, la etapa județeană, obținut de Ciobanu Alexia Maria (a VII-a C). La *Concursul internațional Lumina Math* Ciobanu Alexia Maria (a VII-a C) a obținut tot premiul al III-lea, iar Patriche Maya Ioana (a VII-a C) a obținut mențiune. Concursul *Calude* s-a încheiat, pentru școala noastră, cu premiul luat de aceeași Ciobanu Alexia Maria (a VII-a C), care a primit premiul al treilea și la cele două etape desfășurate anul acesta a *Concursului național Upper School*.

Prof. ADRIAN GHEORGHITĂ

Școala Gimnazială „Dan Barbilian” - o instituție de învățământ de nivel european



În anul 2005 este lansat programul eTwinning, ca o componentă fundamentală a programului eLearning al Comisiei Europene. Începând cu 2014 eTwinning devine parte integrantă a Erasmus+, Programul Uniunii Europene pentru Educație, Formare, Tineret și Sport. În prezent eTwinning este un proiect cofinanțat de Comisia Europeană. Programul eTwinning pune la dispoziția școlilor Uniunii Europene platforma ESEP (European School Education Platform) în scopul realizării unor proiecte de colaborare interșcolară. Platforma ESEP reunește în prezent peste 205.000 de școli.

În urma succesului avut de proiectele desfășurate de școala noastră, proiecte care au obținut certificatul de calitate, Școala Gimnazială „Dan Barbilian” a primit aul acesta statutul de școală eTwinning.

Limba engleză

Iubitorii de limbă engleză au putut participa și anul acesta la *Olimpiada de limbă engleză*. La etapa locală a acestui concurs au obținut rezultate deosebite Toader Larisa Mihaela (clasa a VII-a C), Bîrlădeanu Maria Miruna (clasa a VII-a B), Olaru Ovidiu Constantin (clasa a VII-a B). La etapa județeană a aceluiași concurs Olaru Ovidiu Constantin a obținut premiul al II-lea.

Prof. DANIELA OANA STAMATE

Olimpiada națională a sportului școlar

Pe 23 martie 2023, s-a desfășurat etapa județeană a *Olimpiadei naționale a sportului școlar*, secțiunea *Șah*, la care Ciobanu Alexia (clasa a VII-a C) a obținut locul al III-lea.

Pe 30 martie 2023, la campionatul de handbal pentru ciclul primar, organizat în cadrul aceleiași olimpiade (ONSS), echipa școlii noastre din componența căreia fac parte Bianca (clasa a IV-a B), Ivan Maria (clasa a IV-a B), Ponea Bogdan (clasa a IV-a B), Apostoli Larisa (clasa a IV-a B), Palade David (clasa a IV-a A), Slotea Sebastian (clasa a IV-a A), Damian Radu (clasa a III-a A), Grigore Mihnea (clasa a III-a A), Chiscop Ana Maria (clasa a II-a C) s-a clasat pe locul al patrulea pe județ.

Prof. LUMINIȚA STANCIU



O experiență de vis

Anul trecut am avut ocazia de a participa la Olimpiada *națională de educație tehnologică și aplicații practice*. Pentru aceasta am susținut o probă aici, în Galați, la care am avut cel mai mare punctaj ce mi-a asigurat participarea la etapa națională. În luna aprilie 2022 am plecat împreună cu doi colegi, și ei finaliști la acest concurs, și cu doamna profesoară Ionela Modiga spre destinația unde urmau să se țină probele - Craiova. După un drum lung și obositor am ajuns într-un final la locul cazării. Am fost primiți cu brațele deschise la internatul liceului unde se desfășurau probele.

Competiția a ținut două zile. În cea dintâi cunoștințele teoretice ne-au fost testate prin niște întrebări și o succesiune de eseuri și de exerciții. În ziua primei probe eram extrem de emoționată. Când am primit foaia de concurs, am avut impresia că nu îmi mai aminteam nimic din cele învățate anterior. Am tras aer în piept, m-am calmat și, într-un final, am reușit să mă adun pentru a putea rezolva subiectele. La afișarea baremelor, după prima probă, mă clasam pe locul al treilea, cu 92 de puncte. Eram extrem de fericită. După-amiaza aceea ne-am petrecut-o în campus, vizitând Craiova.

În cazul celei de-a doua probe, cea practică, am utilizat o serie de materiale pentru a realiza un produs final. Sinceră să fiu aceasta mi-a plăcut de departe, pot spune că atunci când a luat sfârșit, aș fi vrut să o repet. După ce am părăsit sala de concurs, am plecat cu toții să ne relaxăm într-o plimbare, în așteptarea clasamentului final. Acesta s-a afișat trei ore mai târziu în timp ce luam masa într-un centru comercial. Nerăbdători ne-am așezat la mese și am calculat rând pe rând mediile tuturor participanților pentru a afla pe ce loc m-am clasat. Când am aflat pe ce loc sunt, m-am blocat pe moment. Eram a doua din țară. Eram extrem de fericită. Râdeam și plângeam și ne strângeam toți în brațe. Am pornit îndată către amfiteatru pentru premiere. Festivitatea a început, iar Galațiul a fost chemat pe scenă. Eu am urcat pe scenă cuprinsă de emoții. Am privit în sală, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Sute de oameni mă aplaudau împreună cu colegii mei ce ovaționau din primul rând. Totul a durat o clipă și m-am întors pe scaun, dar acum cu un titlu național la olimpiadă. Chiar dacă colegii mei nu au obținut premii, am fost foarte mândri unii de alții, toți bucurându-se de rezultatele mele. A fost o experiență deosebită ce îmi va rămâne mereu în suflet și mai ales acum, la finalul clasei a opta, vreau să îi mulțumesc pe această cale doamnei profesoare de educație tehnologică Ionela Modiga pentru tot sprijinul acordat, căci fără sprijinul dumneaei nu aș fi obținut aceste rezultate.



Daruri pentru Moș Crăciun

Sărbătorile de iarnă sunt momentul perfect pentru reînvierea tradițiilor de familie. Fie că decorăm bradul de Crăciun, fie că mergem la colindat pe la rude, în fiecare an, trebuie să păstrăm vie dorința de a fi alături de cei dragi și de a întări legătura ce se poate stabili în astfel de momente între membrii unei familii, dar și între membrii comunității.

Darurile pentru Moș Crăciun sunt schimbările în bine pe care le facem în caracterul nostru cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Mesajul de bunătate și urările de bunăstare, pace și bună înțelegere transmise prin intermediul datinilor de Crăciun sunt punctul de plecare al ideii proiectului care urmărește să impulsioneze elevii să fie mai buni, oferindu-le mijloace artistice de exprimare și modalități concrete de acțiune prin săvârșirea faptelor bune.

Proiectul „Daruri pentru Moș Crăciun” este un proiect educativ realizat de școala noastră. Activitățile și întregul demers proiectat vizează colaborarea, schimbul de bune practici, cunoașterea și promovarea culturii, dezvoltarea sensibilității artistice și a atitudinilor pozitive în detrimentul plafonării, monotoniei, pesimismului și atitudinilor violente. Prin participarea diferitelor instituții de învățământ, cultură și dezvoltare



durabilă, dorim ca impactul proiectului în comunitatea locală să fie unul puternic de natură să promoveze colaborarea și să susțină inițiativele în folosul elevilor, al membrilor comunității aflați în situații dezavantajate, și, nu în ultimul rând, al mediului înconjurător.

În cadrul proiectului „Daruri pentru Moș Crăciun” se desfășoară activități precum concursul și expoziția „Daruri pentru Moș Crăciun”, atelierul de creație „Spiridușii bunătății”, activități de voluntariat „Bucurie în dar”. Activitatea principală este concursul de creație artistico-plastică și literară, concurs cu participare indirectă. Impactul educativ estimat asupra grupului țintă: dezvoltarea creativității, schimb de bune practici, promovarea identității culturale, formarea calităților morale de bunătate și generozitate.

REZULTATELE CONCURSULUI „DARURI PENTRU MOȘ CRĂCIUN”
Ediția a VI-a, Poziția 1, CAEJ 2023

CREAȚIE LITERARĂ „POVESTE DE CRĂCIUN”			ARTE VIZUALE „COLINDĂTORI” (desene)		
PREMIUL	NUME ELEV	CLASA	PREMIUL	NUME ELEV	CLASA
PREMIUL I	MIRCEA AMALIA ELENA	IV	PREMIUL I	CIOBANU CRISTINA	II
PREMIUL II	PATRICHE MAYA	VII	PREMIUL I	DINU ADELINA	VII
PREMIUL II	PENU GABRIELA	IV	PREMIUL II	PALADE ADRIANA	II
PREMIUL II	TĂNASE ADELINA	VIII	PREMIUL III	ARGHIRE IANIS	VII
PREMIUL II	VODARICI ANDREEA	VII	PREMIUL III	CIOBANU ALEXIA	VII
PREMIUL III	CIOBANU ALEXIA	VII	MENTIUNE	BUNEA IOANA	II
PREMIUL III	EPURE IOANA AURELIA	VIII	MENTIUNE	BURUIANĂ MARIA	VI
PREMIUL III	TUFARU DENISA	VIII	MENTIUNE	PENU GABRIELA	IV
MENTIUNE	ADAM ROBERT	VII	MENTIUNE	MLADIN ROBERT	VIII
MENTIUNE	ARADEI IRINA	VIII	ÎNDEMÂNARE „SPIRIDUȘII MOȘULUI”		
MENTIUNE	BALMUȘ DARIUS	IV	PREMIUL	NUME ELEV	CLASA
MENTIUNE	CALCIU ROBERT	VII	PREMIUL I	ALECSĂ RAREȘ ANDREI	IV
MENTIUNE	CRIHANĂ ROBERT	VI	PREMIUL I	CHISCOP ANA MARIA	II
MENTIUNE	IFTENIE ILINCA	IV	PREMIUL I	CONSTANTINESCU ȘTEFAN EMANUEL	VIII
MENTIUNE	IVANOV AMALIA	V	PREMIUL I	MANEA ROBERT	III
MENTIUNE	MANOLACHI VLAD	VI	PREMIUL II	IVAN CORINA ANDREEA	IV
MENTIUNE	MUȘAT ELENA	VII	PREMIUL II	IVANOV AMALIA	V
MENTIUNE	NECHIFOR CARINA	IV	PREMIUL II	OCHIANU ALEXANDRU	II
MENTIUNE	SECUIAN BIANCA	VIII	PREMIUL II	PENU GABRIELA	IV
MENTIUNE	SEREA ANA	VII	PREMIUL II	IFTENIE ILINCA ANTONIA	IV
			PREMIUL III	BOTEZATU DARIA MARIA	IV
			PREMIUL III	CONSTANTINESCU ȘTEFAN EMANUEL	VIII
			PREMIUL III	GHEORGHITĂ MIHAELA	V
			PREMIUL III	TOMA MARIA IULIA	IV



Concursul național „Ionel Teodoreanu”

În urma obținerii premiului al II-lea la etapa județeană a *Olimpiadei de limbă și literatură română*, m-am calificat la cea de-a XVII-a ediție a Concursului național „Ionel Teodoreanu”, un eveniment devenit tradiție, ce a avut loc în perioada 4-7 mai, la Iași. Acesta testează capacitatea de receptare a textelor, înțelegerea mesajelor și interpretarea operelor literare, precum și a imaginilor sugestive.



Timpul de pregătire de o lună, a fost destul de scurt, însă ajutorul doamnei profesor Ciobanu Gabriela a fost imens, motiv pentru care îi sunt recunoscătoare și țin să îi mulțumesc.

Împreună cu reprezentantele lotului județean și doamna profesor coordonator Mihaela Știubianu ne-am prezentat la Colegiul Național „Costache Negruzzi”, o gazdă primitoare, care întâmpină an de an participanți din întreaga țară, pregătindu-ne pe lângă concurs o serie de programe artistice ce au cuprins spectacole de balet și muzică clasică, vizite la muzee și alte instituții culturale reprezentative din acest frumos oraș. Totodată, în cadrul activităților, organizatorii ne-au onorat cu prezența a doi scriitori cunoscuți, Nichita Danilov și Lucian Dan Teodorovici, cu care am purtat dezbateri, într-o atmosferă încărcată de emoție și curiozitate, pătrunzând astfel în tainele scrierilor literare.

Concursul a constat în două probe, scrisă și orală, ce mi-au stârnit imaginația și mi-au pus la încercare competențele în domeniu. Proba scrisă a fost precum o întrecere în creativitate a concurenților, iar emoțiile susținerii probei orale au trecut odată cu prezentarea discursului și a expunerii soluțiilor la biletul extras în fața comisiei de evaluare.

Rezultatul final a fost un prilej de bucurie care m-a motivat să continui să muncesc pentru a

excela. În ultima zi a avut loc festivitatea de premiere în amfiteatrul grandios al Colegiului Național „Costache Negruzzi”, cu prezența unor invitați de seamă. Discursurile emoționante pregătite cu atenție, încărcate de cuvinte mărețe arătau nivelul de pregătire al oamenilor deosebiți pe care mă bucur că am avut onoarea să îi cunosc. Când numele meu a fost strigat în cadrul decernării premiilor speciale, am realizat că munca nu mi-a fost în zadar, membrii comisiei de corectare apreciind simțul critic, interpretarea originală și sensibilitatea



ce mă caracterizează. Organizatorii ne-au oferit în dar opere literare ce cuprind viața unor cunoscute personalități culturale ca Brâncuși, Luchian, Enescu, dar și noua ediție a *Jurnalului Negruzzist*, la care talentații elevi ai colegiului gazdă au muncit cu drag, pentru a surprinde povestea acestei minunate ediții a concursului.

Nu există destule cuvinte cu care să pot exprima cât de importantă a fost această experiență trăită. Dacă aș putea călători în timp, nu aș schimba niciun moment, totul a fost perfect, de la delegația care a reprezentat județul Galați, unde mi-am făcut noi prieteni, oamenii întâlniți, concursul antrenant, până la orașul plin de istorie și cultură, acest *oraș legendar al celor șapte coline*, unde dăinuie de peste ani teiul lui Eminescu, bojdeuca lui Creangă și Palatul Culturii.



Concursul m-a învățat să privesc dincolo de barierele realității, să îmi folosesc imaginația, să creez, să mă bucur și să fiu recunoscătoare pentru tot ce mă înconjoară. Îmi doresc să am ocazia de a participa și anul viitor la acest frumos concurs, fiind o experiență unică, ce merită re trăită.

CIOBANU ALEXIA MARIA, clasa a VII-a C



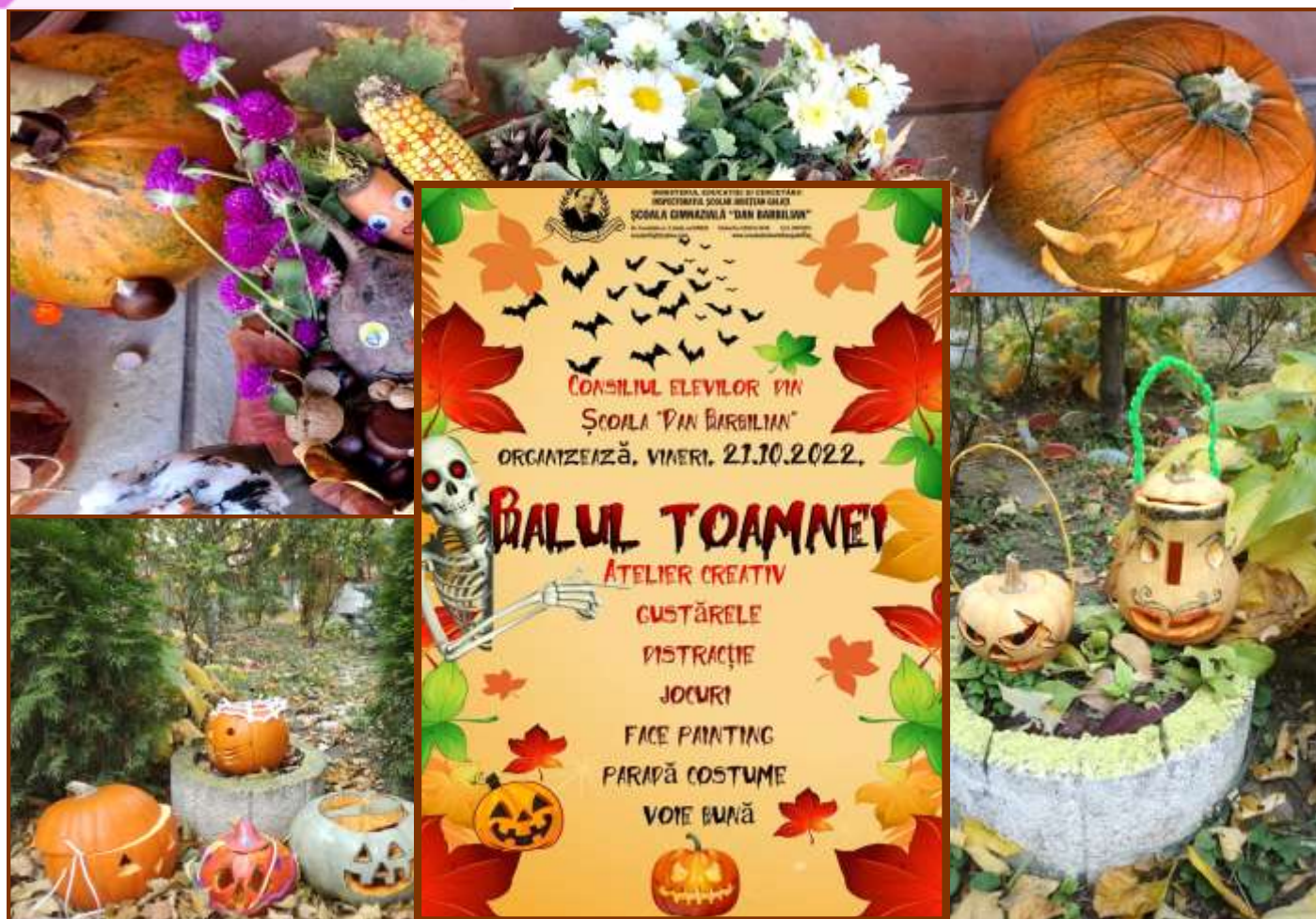
Ziua porților deschise

Elevii claselor a II-a C, însoțiți de doamna învățătoare Chiper Ionica, și a IV-a B, însoțiți de doamna învățătoare Perjeru Vasilica, au participat vineri, 24 martie, la „Ziua porților deschise” organizată de IPJ Galați cu ocazia Zilei Poliției Române. Evenimentul s-a desfășurat în curtea Colegiului Național „Costache Negri” unde au fost expuse autospeciale și au fost organizate 6 ateliere educaționale de către Serviciul Criminalistic, Serviciul Rutier, Serviciul Arme, stârnind curiozitatea și fiind o încântare pentru copii.

Mulțumim IPJ Galați pentru această oportunitate!

Clasa a II-a C, prof. învă. primar IONICA CHIPER





Este vineri și astăzi va avea loc balul toamnei. Nu sunt chiar entuziasmat, dar este primul eveniment special din acest an. Totul este pregătit, iar eu cobor în grădinița școlii cu doi colegi. Nu ai loc să arunci un ac, este plin, dar sunt primul care intră în locul petrecerii. Sarcina mea este să validez biletele, dar deja se aglomerează și aproape că nu mai facem față, așa că, la sfatul profesorilor, îi lăsăm pe toți să intre, cu sau fără bilet. Am primit toți bomboane, eram destul de fericit. Deodată, monotonia și plictiseala fu întreruptă de începerea muzicii. Copiii începură să danseze în mijlocul ringului. Atmosfera deveni frumoasă, toți se distrau. A fost un eveniment interesant. Sper să se mai organizeze astfel de activități.

DAN TEODOR OCTAVIAN, clasa a VII-a C



Violența și formele ei

O PROBLEMĂ A ZILELOR NOASTRE

Pe data de 26 ianuarie 2023, pentru a marca Ziua Internațională a nonviolentei în școli, am desfășurat o activitate de prevenire și combatere a comportamentului violent al elevilor. Experiența anilor trecuți ne-a arătat că violența în școală este o realitate ce poate fi gestionată prin organizarea unor activități educativ-preventive și găsirea soluțiilor prin acțiuni comune ale familiei, școlii și autorităților. La activitate au participat reprezentanții Consiliului Elevilor din ciclul gimnazial, care au obligația să disemineze informațiile primite în următoarea ședință a Consiliului, dar și la clasă, astfel încât ele să ajungă la cât mai mulți elevi. Invitată a fost doamna subcomisar Filimon Gabriela, reprezentant al Biroului Siguranță Școlară din cadrul Inspectoratului de Poliție Județean Galați.

Activitatea a debutat cu definirea într-un sigur cuvânt a violenței, iar răspunsurile elevilor au fost listate pe un afiș. Vizionarea filmului tematic „Violența în școli” a dus la discuții despre timpul petrecut în fața ecranelor, timp în care se derulează multe imagini, gesturi și atitudini violente, care au ca și urmări acceptarea violenței ca modalitate de rezolvare a conflictelor. Mesajul transmis a fost „schimbă ceea ce privești, înainte să te schimbi tu/schimbă canalul înainte să te schimbe el pe tine”. Elevii au fost împărțiți apoi în șase grupe și au primit spre rezolvare câte un studiu de caz. Împreună au analizat și au găsit soluții de rezolvare a cazurilor prin promovarea non-violenței. Doamna subcomisar Filimon Gabriela, reprezentant al Biroului Siguranță Școlară, a prezentat rolul serviciului de Siguranță Școlară și obiectivul principal al acestuia, acela de a preveni faptele de violență, prin desfășurarea unor activități specifice în școli. Dezbateră a fost interactivă, elevii identificând tipurile de violență (fizică, verbală și emoțională) dar și modalitățile prin care se pot contracara, cum le pot preveni și unde pot sesiza faptele de violență. Au fost expuse situații frecvente de violență școlară și modul corect de acțiune, identificarea cauzelor care au dus la conflicte, precum și modul în care situațiile puteau fi evitate.

Elevii de gimnaziu sunt la vârsta la care sunt în plin proces de educare și de auto-educare. Ar fi de dorit ca ei să nu tolereze actele de indisciplină și înainte de a săvârși o faptă, să se gândească la ceea ce intenționează să facă, dar mai ales la consecințele faptei. Este important să îi învățăm pe elevi la orele de Consiliere și orientare școlară și nu numai, acele comportamente care să-i ajute să gestioneze situațiile conflictuale cu care se confruntă, să reacționeze cu fermitate și să solicite asistența profesorilor atunci când este nevoie. La final au fost analizate consecințele asupra victimelor și agresorilor, elevii conștientizând efectele negative ale violenței.





O nouă zi de toamnă și-a făcut apariția. M-am trezit plină de entuziasm, deoarece urma să mă întâlnesc cu profesorii și colegii, împreună pornind la drum în excursia mult așteptată, ca să descoperim tainele Iașului, oraș plin de naturalețe și monumente istorice.

Autocarul ne aștepta, parcă nerăbdător să ne conducă ca un ghid într-o aventură de neuitat. Prima noastră destinație a fost Institutul Francez, o clădire veche, decorată cu coloane măiestre de marmură, un monument impunător, ce pune în evidență importanța pe care o deține. Intrând, mi se părea că vizitez o bibliotecă fără de sfârșit. O doamnă drăguță ne-a prezentat până la cel mai mic detaliu, fiecare informație, iar eu cercetam uluită miile de cărți ce mă îmbiau

să le citesc. Nu aș putea să uit grandioasele săli și expozițiile realizate cu multă muncă. O asemenea experiență va avea un loc special în lăcașul amintirilor mele.

După acestea, am vizitat celebrul parc Copou, cunoscut îndeosebi pentru teiul lui Eminescu, locul sacru ude poetul fără de seamăn scria poeziile cu care astăzi ne mândrim. Am admirat și fotografiat aleea dedicată celor mai talentați și cunoscuți scriitori și m-am bucurat de fiecare clipă petrecută. Se observă cu ușurință faptul că acest parc este demn de laudă și reprezintă un major obiectiv turistic.

Nu puteam să omitem nici Grădina Botanică, o casă a întregii naturi. Oriunde ai privi, ai descoperi câte un simbol al frumuseții. Florile și plantele sunt îngrijite cu mare atenție, iar drept răsplată, acestea încântă zilnic ochii spectatorilor curioși să descopere natura în adevărata ei splendoare.

Orașul Iași este renumit pentru istoria lui îndelungată, motiv pentru care nu puteam rata Palatul Culturii, o clădire cum alta nu mai poți găsi, făurită cu o măiestrie ce depășește realitatea, ce adăpostește filele din viața strămoșilor noștri. Acesta este unul dintre cele mai impunătoare și variate lăcașe ale culturii, tradițiilor și artei ce definește poporul român. Aici orice expoziție spune o poveste, exprimă o stare specială. Parcă îmi puteam imagina că trăiesc în timpurile de demult. Am avut o impresie foarte bună și consider că Palatul Culturii a fost obiectivul meu turistic preferat.

Ne-am încheiat ziua luând masa pe dealul de lângă Mallul Palas, unde ne-am povestit și împărtășit părerile. A fost o excursie cum nu se poate mai reușită: nemaipomenită, educativă, dar și distractivă, ce va rămâne mereu în amintirea mea!

Îmi doresc, cu siguranță, să revin în Iași, deoarece acest oraș merită cu adevărat să fie văzut și apreciat la valoarea lui!

CIOBANU ALEXIA MARIA, clasa a VII-a C



Acolo am aflat că Institutul Francez se ocupă cu promovarea francofoniei și că în cadrul lui se organizează atât cursuri de franceză în limba română, cât și cursuri de română pentru francezii ce locuiesc aici. Tot aici se organizează numeroase colaborări cu parteneri culturali români cât și parteneri europeni, astfel că, Institutul este foarte activ în evenimente culturale.

GRĂDINA BOTANICĂ

După aceea am ajuns la Grădina Botanică, unde am fost întâmpinați de mii și mii de specii spectaculoase de plante. Acolo ne-am plimbat pe potecile înconjurate de flori multicolore. Ne-a fost adus la cunoștiință faptul că această grădină este fondatoarea „Asociației Grădinilor Botanice din România”. De asemenea, ea se împarte în secții precum: Complexul de seve, Flora și vegetația României, Secția ornamentală sau Secția Biologică.

După plimbarea revigorantă în grădină, ne-am urcat în autocar și am pornit spre Palatul Culturii.

Acolo, am rămas uimiți de măreția palatului și de arhitectura impresionantă îmbogățită de statui sculptate cu grijă de cele mai pricepute mâini, de turnurile boltite și de casornicul care dă de multă vreme ritmurile orașului.

În interior am vizitat expoziții diverse din cadrul muzeelor de artă, istorie și etnografie. În timpul acestei vizite ne-au fost prezentate: îmbrăcăminte de epocă, porturi populare românești din diferite perioade precum și opere de artă a unor pictori celebri.



PATRICHE MAYA IOANA
Clasa a VII-a C

Săptămâna verde

Mă trezesc dimineată, mănânc, apoi mă pregătesc să plec spre școală. Astăzi voi naviga pe Dunăre. Nu este prima dată. Am mai fost, acum mulți ani, tot pe Dunăre, la Porțile de Fier, dar atunci eram prea mic pentru a înțelege tainele fluviului ce izvorăște din Munții Pădurea Neagră. Odată ajuns la școală, plec spre autobuz împreună cu doamna profesor de fizică și cu colegii mei. Am prins un loc pe scaun, căci știu că avem mult de mers. Vremea se anunță ploioasă, dar soarele totuși zâmbește. Abia aștept călătoria, nu în fiecare zi poți fi deasupra apei. Barca noastră sosește la ora unsprezece și douăzeci de minute, așa că sunt

entuziasmat. Odată ajuns la ponton, văd că barca nu arată nicidecum așa cum îmi imaginasem, are acoporiș și e destul de mică, dar mă acomodez repede. Sunt primul care urcă la bord. Ocup un loc în spate și-mi pun vesta de salvare, niciodată nu știi ce se poate întâmpla... Toți suntem în barcă cu vestele pe noi gata să pornim. Ghidul care este și pilot este plin de energie. Cu puține mișcări scoate barca din spațiul în care este acostată și pornim. Este o persoană plină de entuziasm, care știe foarte bine istoria Dunării. Conduce în viteză, uneori încetinește și povestește. La un moment dat, barca noastră sparge un val care o cutremură puternic, creând emoții. Plimbarea a durat mai puțin decât mă așteptam, dar a fost frumos, foarte frumos. La întoarcere, i-am mulțumit ghidului și am plecat spre Grădina Botanică, dar asta este altă poveste.

DAN TEODOR OCTAVIAN, clasa a VII-a C

Croazieră pe Dunăre

În urmă cu câteva zile am mers cu clasa într-o croazieră pe Dunăre, activitate organizată în *Săptămâna verde*. Am mers aproape toți copiii din clasa noastră, împreună cu domnii profesori de matematică, de limba română și de educație fizică. Am plecat de la școală și am mers cu autobuzul până la destinație. La destinație ne aștepta ghidul turistic. Ne-a dat veste de salvare, ne-a ajutat să urcăm în barcă. Interiorul bărcii era foarte frumos, iar scaunele foarte confortabile. Plimbarea a durat o oră, timp în care am văzut foarte multe lucruri interesante. Am văzut cum se construia o navă militară. Pentru mine această experiență a fost una plăcută deoarece a fost o plimbare interesantă și distractivă în care am putut învăța multe despre Galați și despre istoria acestuia.

SEREA ANA DANIELA, clasa a VII-a B



Dunărea albastră

Activitatea care mi-a plăcut cel mai mult din *Săptămâna verde* a fost croaziera pe Dunăre, unde am fost însoțiți de doamna profesoară de fizică. Vremea nu era una favorabilă, cerul era înnorat, vântul bătea, iar ploaia se apropia. Când am ajuns la destinație, am putut observa cum valurile adâncului fluviu se izbeau de marginea bărcii, stropindu-ne cu apă rece. Însă acest lucru nu ne-a oprit din a ne bucura de timpul petrecut împreună și de experiența ce urma să ne rămână întipărită în minte pentru mult timp. Datorită

ghidului nostru am aflat motivul plasării geamandurilor pe apă. Zona dintre geamandura verde și cea roșie este cea mai potrivită pentru a naviga în siguranță. Acesta ne-a spus că Șantierul Naval Damen lucrează la o nouă navă militară ce va fi trimisă în Pakistan. Am discutat despre importanța purtării vestei de salvare și despre respectarea regulilor atunci când urcăm la bord. Am ascultat muzică, am făcut fotografii, am împărtășit păreri despre tot ce tocmai văzusem și aflasem și ne-am simțit bine împreună.

În concluzie, croaziera pe Dunăre a fost o idee foarte bună, o activitate pe care aș mai repeta-o și o amintire frumoasă.

GHEORGHE ELENA, clasa a VII-a C



Apei i-a fost dată puterea de a deveni seva vieții pe pământ.

Pentru mine *Săptămâna verde* a fost una foarte distractivă, plină de activități foarte interesante. Una dintre activitățile mele preferate a

fost plimbarea pe Dunăre cu șalupa, alături de prietenii mei. În prima zi a săptămânii verzi ne-am întâlnit la școală cu domnul diriginte și cu doamna profesoară de limba română, încântați că vom merge să admirăm natura de pe Dunăre. Am urcat în autobuz și, după ceva timp, am ajuns pe faleză Dunării. Odată urcați pe vas, căpitanul acestuia ne-a explicat pe unde vom naviga, ce vase vom vedea și la ce sunt folosite acestea. Am admirat tot felul de vase, mici și mari. Apa era liniștită și lină, încât te ducea cu gândul la mare. După prezentarea obiectivelor turistice, ne-am întors de unde am plecat, dar cu viteză de data aceasta. Peisajul era superb, așa că am făcut foarte multe fotografii alături de colegii mei. După terminarea plimbării am realizat că a fost activitatea mea preferată și că voi mai reveni aici împreună cu colegii mei.

COCIUG ADINA GEORGIANA, clasa a VII-a B

CROAZIERĂ PE DUNĂRE – OBSERVAȚII ASUPRA IMPACTULUI ANTROPIC ASUPRA UNUI ECOSISTEM ACVATIC ȘI PREZENTAREA MALULUI ISTORIC AL DUNĂRII

Săptămâna verde constă în cinci zile pline cu activități diferite, desfășurate atât în școală, cât și în aer liber. Am avut mai multe activități, însă cel mai mult mi-a plăcut plimbarea cu vaporul. Activitatea s-a numit „Croazieră pe Dunăre – observații asupra impactului antropic asupra unui ecosistem acvatic și prezentarea malului istoric al Dunării, ecologizarea pe malul Dunării”. Am aflat multe informații captivante despre vapoare, despre adâncimea apei și despre istoria locurilor vizitate. Când am ajuns la malul Dunării, pilotul ne-a întâmpinat și ne-a condus spre șalupă. Era un domn ce avea multe cunoștințe despre istoria orașului său natal, Galați. Acesta ne-a pus muzică, a făcut câteva întoarceri cu barca, care la început ne-au speriat, căci am crezut cu toții că ne vom răsturna, însă ne-a explicat că suntem în maximă siguranță cu dânsul. Pe ferestrele bărcuței am admirat apa învolburată, iar soarele era ascuns în spatele norilor cenușii ce formau un peisaj de la care nu-ți puteai lua ochii. A fost o experiență nemaipomenită și, cu siguranță, aș vrea să mai re trăiesc aceste momente petrecute cu prietenii.

LUPAȘCU MARINA JANIN, clasa a VII-a C

Săptămâna verde

Săptămâna verde este o perioadă de cinci zile dedicate sănătății mediului și sănătății propriului organism. Această idee este promovată în mod constant în instituția noastră, dar anul acesta am avut o săptămână specială dedicată acestui subiect. În fiecare zi, am avut două sau trei activități ce ne-au pus la încercare cunoștințele ce formează cultura generală a fiecărui elev. Dintre toate activitățile la care am participat, am apreciat nespus de mult ideea doamnei profesoare de chimie ce a îmbinat materia predată cu tematica săptămânii, formând niște versuri potrivite în cadrul unei scenete de teatru. Actorii au fost reprezentați de colegii mei și de mine, fiecare primind un text ce trebuia citit și un costum potrivit. Această scenetă aducea în prim-plan dialogul dintre cele mai importante părți ale naturii, acestea fiind mama natură, poluarea, râurile poluate, oxigenul și compușii chimici importanți, dar și periculoși pentru umanitate. Acest dialog ne-a amintit despre pericolele poluării și despre schimbările ce au loc în lumea în care trăim și ne dezvoltăm. Activitatea a punctat foarte bine importanța sănătății mediului. Mi s-a părut cea mai bine organizată activitate, și totodată una distractivă.

GIOL ALEXANDRA CRISTINA, clasa a VII-a C

În timpul *Săptămânii verzi* am avut ocazia de a participa la multe activități interesante, dar vizita mea la acvariu a fost experiența mea preferată. Am admirat creaturile marine în toată splendoarea lor, am învățat despre importanța ecosistemelor subacvatice și am petrecut timpul într-un cadru natural minunat. După ce am petrecut câteva ore la acvarii, am mers alături de colegii mei să vizionăm un film 12D ce se putea viziona în aceeași clădire. A fost o experiență unică, deoarece am simțit că fac parte din film și că eram complet în ceea ce întâmpla pe ecran.

În general, experiența la acvariu și la film a fost una dintre cele mai memorabile și mai captivante experiențe pe care le-am avut în *Săptămâna verde*.

SAVA EDUARD IONUȚ

Clasa a VII-a C

Grădina botanică

Era ultima zi din *Săptămâna verde*, vineri, mai exact. Aveam croazieră pe Dunăre cu clasa a VIII-a B. La ora 10.10 ne-am dat întâlnire toți în stația de autobuz. Am luat autobuzul 10, care ne ducea la destinație. În drum, doamna de biologie primește un apel. Primise vestea că motorul nu mai pornea, prin urmare am decis să ne îndreptăm spre Grădina Botanică. Acolo ne aștepta un ghid care ne-a prezentat sectoarele grădinii. Unele sectoare erau întunecoase, deoarece conțineau bogăția pinilor și a molizilor, dar altele erau mai luminoase. Doamna care ne era ghid ne-a dat câteva exemple de păsări pe care le putem găsi în Grădina Botanică. În timp ce ne povestea despre minunatul penaj al fazanului mascul, unul se ivi de după un tufiș. Mergea rapid, posibil deranjat de prezența noastră, iar, din cauza asta, nu am apucat să-i observ foarte mult penajul. După relaxanta plimbare prin grădină, am luat parte la un scurt curs despre creșterea și îngrijirea trandafirilor. Ni s-au luat câteva interviuri, apoi ne-am despărțit de grup. Această zi mi s-a părut foarte frumoasă, deoarece am învățat multe, în timp ce eram alături de prietenii mei.

CANTARAGIU ANDRA GEORGIANA, clasa a VII-a C

Săptămâna verde

În ultima zi din *Săptămâna verde*, am avut o activitate în afara școlii. Împreună cu doamna profesoară de limba franceză, Bojian Andreea, am plecat la Grădina Botanică. Era o zi frumoasă de primăvară. Am pornit de la școală într-o plimbare pe jos până la grădină. Aici totul înverzise, pomii aveau flori albe sau roz. Am intrat în clădire, într-o sală în care muzeografa ne aștepta pentru activitatea programată. Ne-au fost prezentate cu ajutorul video-proiectorului mai multe păsări, stilul lor de viață. Astfel am aflat multe informații despre ciocănitoare, cuc, struț și despre alte păsări. Am primit informații despre hrană, despre cum arată oul fiecărei păsări, despre cuiburile lor. Apoi am vizionat filmul 12D *Zombie land*. Scaunul se mișca, efectele speciale erau impresionante, existau chiar și mirosuri, am simțit totul de parcă era realitate.

În *Săptămâna verde* am făcut foarte multe activități la școală. Am făcut multe desene legate de natură și apă, am învățat să fac un cerc cât de cât perfect fără compas. Dar cea mai interesantă activitate mi s-a părut a fi cea de la Grădina Botanică coordonată de doamna profesoară de limba franceză Bojian Andreea. Acolo am văzut o prezentare despre melci. Cel mai interesant mi s-a părut melcul fără cochilie Pickaciu. Am vrut să îmi cumpăr un suvenir (cred că un lănișor), dar am uitat și mi-am cheltuit toți banii de buzunar pe apă, dulciuri și mâncare. A fost interesant și sper să mai avem astfel de activități.

MANOLACHI VLAD MATEI, clasa a VI-a C

PRODAN CRISTINA, clasa a VI-a C

Săptămâna verde

„Săptămâna verde” este un moment care educă generația viitoare în direcția protejării mediului. Acest aspect ne preocupă ca indivizi și familie, tot ceea ce consumăm este orientat spre produse ecologice în ambalaje biodegradabile, astfel încât transmitem mai departe un obicei sănătos copiilor noștri.

Prin participarea la atelierul „Calitatea apei – calitatea vieții” din cadrul acestei săptămâni de educație non-formală, am simțit nevoia și, mai ales, sarcina morală atât ca părinte, cât și ca membru activ în comunitate și specialist în a-mi aduce aportul cu informațiile acumulate pe parcursul anilor de experiență.

Astfel, în cadrul acestui atelier desfășurat, am discutat cu elevii clasei a VI-a A despre efectele grave ale deshidratării, efectele benefice ale consumului de apă și am dezbătut miturile referitoare la calitatea diferitelor tipuri de apă destinate consumului uman.

În final, am oferit informații despre posibilitățile de a avea apă de calitate la noi acasă, reducând astfel producerea de deșeuri de plastic, care aduc multiple efecte nocive asupra mediului.

Participarea elevilor a fost nu doar activă, ci mai ales interesată, dând dovadă de cunoștințe vaste, o informare corectă, cu întrebări pertinente, aplicabile în viața lor cotidiană.

Îmi exprim bucuria și recunoștința față de cadrele didactice pentru formarea unor caractere puternice, deschise și interesate de sănătatea lor și a mediului care îi înconjoară.

OANA MORARU BOTEZATU
părinte invitat la atelierul clasei a VI-a A



Activitatea mea preferată din „Săptămâna verde” a fost „Reciclare, artă și utilitate – confecționare de obiecte din materiale reciclabile” deoarece, consider că ne-a dezvoltat mai mult creativitatea și spiritul de echipă, însă am învățat și lucruri noi. Mai mult, am înțeles că multe obiecte, care și-au terminat rolul pentru care au fost create, pot fi refolosite pentru a ne face casa mai frumoasă sau pentru a deveni utile din nou în alte aspecte ale vieții.

POHRIB MORARU ISIS THEODORA
Clasa a VI-a A



Activitatea mea favorită a fost „Reciclare, artă și utilitate-confecționare de obiecte din materiale reciclabile”, deoarece ne-a lăsat să dăm frâu liber imaginației și fiecare a creat niște scenarii de neuitat, fiindcă am fost lăsați să ne imaginăm ce vrem, împreună cu cine vrem și ne-am distrat datorită acestui fapt. Această activitate poate fi folositoare pe viitor, dacă mergi în pădure, vei ști cum să supraviețuiești și să ajungi acasă în siguranță.

COEV CRISTIANA, clasa a VI-a A



Vizită la herghelie

Deși este o săptămână colorată (vedem asta din titlu), nu vorbim doar despre culoarea ei. Verdele reprezintă natura, viața, animale, plante, aer, păduri și putem continua la infinit.

Când am fost la herghelie am rămas surprinsă de felul în care erau îngrijiți caii și de mâncarea care le era dată. Curățenia din grajduri era un amănunt foarte observabil. Dar nu am învățat doar cum să ne comportăm cu aceste animale, ci și răbdarea pe care ar trebui să o avem atunci când dorim să interacționăm cu ei.

Activitatea mea preferată din *Săptămâna verde* a fost vizita la herghelia din Tulucești. Mie îmi plac foarte mult animalele și m-am simțit în largul meu, în aer liber. Am vizitat grajdurile, am mângâiat caii, care erau cazați în boxe mari, și i-am hrănit cu morcovi și mere, momente de bucurie unice, atât pentru mine, cât și pentru animalele de rasă. Am avut ocazia să aflu informații interesante cu privire la modul lor de viață. Mi-a plăcut întreaga zi pentru că eu m-am relaxat doar privind caii alergând.

MIRICĂ DARIUS NAPOLEON, clasa a VI-a A

MATEI ANDREEA, clasa a VI-a A



Activitatea mea preferată din *Săptămâna verde* a fost la herghelia din Tulucești, deoarece am putut hrăni și mângâia caii. Am stat la aer liber și am aflat lucruri noi despre cai, pe care nu cred că aş fi putut să le aflu fără a merge în vizită la herghelie. M-am simțit foarte bine și m-am distrat alături de colegii mei.

POPA BIANCA MIHAELA, clasa a VI-a A



Această săptămână a fost minunată pentru mine și am să vă povestesc și de ce. Am avut multe activități, printre care și o plimbare până la herghelia din Tulucești. Ne-am trezit dimineață, ne-am pregătit și ne-am întâlnit în fața școlii ca să plecăm spre herghelie. Am luat în rucsac mere și morcovi să hrănim caii. Doamna care ne-a însoțit pe parcursul vizitei, ne-a prezentat grajdurile și modul de creștere al cailor de rasă. Am simțit o bucurie imensă când am văzut că erau atent îngrijiți, spațiul în care stăteau era destul de mare și erau hrăniți cu alimente de cea mai bună calitate. I-am simțit fericiți când îi mângâiam. Pe spațiul verde am alergat și ne-am jucat cu mingea. Sper să mai participăm la activități realizate în mijlocul naturii și animalelor.

NISTOR CRISTIAN, clasa a VI-a A

Vizită la Grădina Botanică



Cel mai mult mi-a plăcut plimbarea la Grădina Botanică. Am vizionat un power point despre melci, i-am văzut și am aflat informații noi despre aceștia. Tot acolo am văzut și niște acvarii superbe cu niște peștișori vii și colorați înotând de colo colo. De asemenea, am văzut și animale împăiate, iar, la final, ne-am plimbat prin grădină.

A fost superb!

MANOLACHI DARIA, clasa a VI-a A

În *Săptămâna verde* activitatea care mi-a plăcut cel mai mult a fost vizita la herghelia Tulucești, unde am hrănit caii. De asemenea foarte mult mi-a plăcut Grădina Botanică, unde am învățat despre melci cu doamna muzeograf, am vizitat peștii și am văzut camera destinată păsărilor și animalelor. La școală am făcut de asemenea multe activități precum crearea afișelor sau a tricourilor personalizate pe tema *Săptămânii verzi* ori a reciclării.

O altă activitate a fost realizată împreună cu domnul profesor de muzică cu care am cântat. Cu doamna dirigintă am vorbit despre calitatea apei, care este foarte importantă în viața noastră. Ne-am uitat la un film despre supraviețuire cu doamna profesoară de engleză.

În *Săptămâna verde* am învățat foarte multe. Am învățat cum să colaborăm în echipă, să ne înțelegem să ne descurcăm atât singuri, cât și împreună, chiar dacă unii nu vor să coopereze. Am învățat să ne dezvoltăm talentele făcând afișe, tricouri, etc. Acum vom ști cum să hrănim un cal fără să ne muște (sper). Am învățat multe despre melci: care este cel mai mare melc din lume, care este cel mai mic, care este cel mai colorat melc sau cel mai otrăvitor.

Săptămâna verde a fost una frumoasă, cu multe activități interesante și pline de veselie, care au adus gânduri și emoții frumoase.

GREPINEL ANA MARIA, clasa VI-a A





Ziua apei

Ziua internațională a apei s-a sărbătorit, anul acesta, pe data de 22 martie. Sărbătoarea, care a fost instituită de Organizația Națiunilor Unite (ONU) în 1992, are ca scop aducerea în atenția opiniei publice a problemelor legate de necesitatea protejării cantitative și calitative a apei. Pe lângă faptul că ea ajută la transportarea substanțelor în corpul nostru, un alt rol al apei este și de a scoate toxinele din organism. Este de ajuns să pierdem 10% din apă pentru ca sângele să nu mai poată circula normal, cu consecințe nefaste pentru organism.

Poluarea apei reprezintă orice modificare a compoziției sau calității apei ca rezultat al activităților oamenilor sau în urma unor procese naturale, astfel încât apa să devină mai puțin adecvată utilizării.

SAMSON DARIA, clasa a V-a C



IVANOV AMALIA, clasa a V-a B

* SĂ PROTEJĂM NATURA!

PĂDUREA

Pădurea este importantă în viața noastră deoarece ne oferă oxigen. Ea împiedică alunecările de teren și stabilizează clima. Fără ea nu am avea hârtie, mobilă, lemne pentru încălzit. Pentru a o proteja ar trebui să plantăm cât mai mulți copaci. Din păcate, nu mulți dintre noi facem asta. Unii doar o taie.

CRISTIAN MIRUNA GABRIELA
Clasa a V-a B

Totu-n jur e poluat,
Natura, florile s-au uscat,
La ce viitor ne mai gândim
Când natura n-o iubim!
Cu-o floare mică sau cu un copac
Și aerul e mai curat.



PĂDUREA

Pădurea noi o protejăm
Și de aer ne bucurăm,
Pe pământ noi toți trăim,
Oxygenul îl împărțim.



GEALAPU
DENISA
ALEXANDRA
Clasa a VIII-a B

Calitatea apei, calitatea vieții

În *Săptămâna verde*, am avut numeroase activități desfășurate alături de profesori. Am admirat munca depusă pentru a organiza această săptămână. Chiar dacă mi-a plăcut fiecare activitate, preferata mea a fost „Calitatea apei, calitatea vieții”, ce a avut loc miercuri, alături de doamna profesoară Ilie Claudia. Cu o zi înainte, doamna profesoară ne-a anunțat să venim îmbrăcați în diferite culori. Următoarea zi eram foarte curioși și nerăbdători. După ce am fost selectați pentru activitate, am primit fișele cu textul unei piese de teatru. Ne-am costumat cu ajutorul măștilor, al pungilor de gunoi, a crengilor sau a florilor de hârtie. Am intrat în pielea personajelor, iar unul dintre colegi a pornit filmarea. La final, am fost felicitați de către doamna profesoară și am revăzut fiecare videoclip, mândri de rezultatul final.

CALINOV DIANA-NICOLETA, clasa a VII-a C

Apa

*Apa este necesară
Pentru orice vietate,
Ea oricând e folosită
Pentru tot și pentru toate.*

*Apa este un izvor
Ce dă viață tuturor,
Chiar și noi, de dimineață,
Ne spălăm cu ea pe față.*

*Apele ne sunt vitale.
Să luptăm cu poluarea!
Însă fără ea, se știe,
N-ar fi viață pe pământ.*

FLOREA GABRIEL, clasa a VIII-a C



BURUIANĂ MARIO, clasa a VI-a A



În perioada 1-2 octombrie 2022 Școala Gimnazială Dan Barbilian a organizat în parteneriat cu Biblioteca „V. A Urechia” proiectul *Noaptea în bibliotecă*, adresat iubitorilor de carte și de literatură. Printre activitățile la care noi, elevii am avut ocazia să participăm (concursuri, prezentări de carte, jocuri educative, etc.) s-a aflat și întâlnirea cu bibliotecarii instituției amintite, care au avut plăcerea de a vizita școala noastră. Doamnele bibliotecare ne-au făcut cunoscute proiectele adresate copiilor pe care le derulează Biblioteca „V. A Urechia” și ne-au vorbit despre importanța cărților în viața noastră. Cu această ocazie domnul bibliotecar al școlii noastre, Buruiiană Emil, ne-a prezentat și o colecție de cărți atractive.

EPURE IOANA AURELIA, clasa a VIII-a B





MANOLACHI DARIA, clasa a VI-a A

Un peuple chaleureux

Un peuple victorieux,
Un peuple au cœur chaleureux,
C'est notre jour
C'est le jour des héros.

Nous sommes toujours prêts
À aider ceux en besoin
Avec un don qu'on transmet
Nous sommes roumains!

MATEI ANDREEA
Clasa a VI-a A



ILIE ANDREEA, clasa a V-a C

Roumanie, mon pays

Roumanie, mon pays,
Il est beau, n'est-ce pas?
Des plateaux et des plaines,
Un lieu très sympa.

Il a de petits problèmes,
Mais personne n'est parfait,
Tous ses habitants l'aiment,
Avec ses soucis et ses merveilles.

Tout le monde voudrait
Avoir un tel pays
Je vous propose de le visiter
Et vous n'allez plus le quitter.

CHIRILĂ MARTA
Clasa a VII-a A

Mon pays béni

Roumanie, mon pays béni,
Mon pays de nostalgie,
Les arbres fleurissants,
Le soleil brillant.

Je t'aime et je pense,
Qu'après les jours, après les ans,
Quel serait-il ton destin?
On t'aimera ou l'on te chassera?
On te donnera ou l'on te gardera?

J'espère qu'on réalisera
Ton importance et on tentera
D'embellir ton avenir
Et d'enlever tout soupir.

PRODAN ANDREEA-RIANNA
Clasa a VIII-a C



SÎMBOTIN SARA, clasa a V-a A

FRUMUSEȚEA NATURII

O nouă zi a început pe malul mării. Soarele urcă timid, încet, încet tot mai sus pe bolta cerească. Razele sale lucesc fantasmagoric în sute de nuanțe, de la roz pal la roșu de foc. În oglindirea apei acestea par aidaoma unor săgeți strălucitoare. Nici peștii nu mai pot dormi, odată cu primele raze ale soarelui aceștia pornesc în căutare de mici vietăți acvatice. Pe plajă nisipul începe să se încălzească, trezind la viață locuitorii acestuia. Rând pe rând racii și alte crustacee pornesc spre apă, acolo, unde în întrecerea valurilor de a ajunge la mal, rămân doar alge de felurite culori. Verzi ca primul ghiocel ce cu capul lui plâpând străpunge plapuma de nea a iernii, ori de un galben murdar precum lutul uscat ce tocmai a fost scos din cuptoare pentru a fi lustruit, fie de un cărămiziu ca frunzele ce își sfârșesc viața cu o ultimă călătorie spre pământul toamnei. Acest peisaj plin de viață și culoare este întrerupt de o ploaie torențială, nori asemenea unor pături groase și cenușii acoperă strălucirea soarelui, fulgere strălucitoare brăzdează cerul. Vântul ridică talazuri, valuri înalte cu



IVANOV AMALIA, clasa a V-a B

creste albe ca neaua. Marea își schimbă numaidecât culoarea, de la cel mai frumos albastru la un negru ca smoala. Speriate, toate viețuitoarele se ascund grăbite oriunde apucă. Odată cu apusul soarelui, furtuna se liniștește, la fel de brusc pe cât a început. Marea s-a calmat, vântul a încetat. Parcă toată dezlănțuirea naturii s-a oprit pentru a admira grandiosul apus. Cerul capătă nuanțe de roșu închis combinate cu cel mai spectaculos portocaliu. Pescărușii își pornesc zborul în lumina apusului marcând terminarea pericolului. În lumina purpurie a apusului, penele lor albe precum spuma mării, par niște perle uriașe, perle făurite pe fundul apei, în nisipul fin, unde, în sute și sute de ani, scoicile cu lacrimile lor de cristal au dat naștere acestor capodopere. Strălucirea apoteotică a apusului este înlocuită de lumina caldă a lunii.

Regina nopții învăluie lumea cu o peliculă de argint. În această liniște deplină, răsună în surdină, din când în când, câte un tunet, semn că furtuna e acum departe. În larg, valurile puternice se sparg de stâncile ascuțite ale falezei modelând forme unice.

Răsare soarele. Începe o nouă zi pe malul mării. Razele astrului mângâie blând nisipul fin. Ici-colo crustacee scot ușor capul din nisip în căutare de hrană. Pășesc tiptil pe nisipul deja înfierbântat, apropiindu-se încet de apă. Aici mirosul sărat al mării se îmbină cu aerul curat în oaza de liniște profundă. Valurile jucăușe se întrec în goana lor spre uscat. Pe faleză, marea își dezlănțuie puterea, valuri înalte se sparg cu forță de pietrele ascuțite ce mărginesc țărmul. Nici peștii nu mai dorm, odată cu razele soarelui, cu începutul unei noi zile, nu mai stau în siguranță pe fundul oceanului. Micuții pești se adună la suprafață în apele calde de deasupra. Pescărușii cu aripile lor mari și albe pornesc într-o plimbare matinală, planează deasupra mării în lumina slabă a răsăritului. În depărtare se aud zgomotele vâslelor, semn că pescarii harnici pornesc pe mare în căutarea peștilor. Acest peisaj de vis se va repeta și mâine și poimâine, liniștea fiind înlocuită de tumultul vieții și soarele de lună, mereu pâna ce lumea nu va mai exista și soarele nu va mai răsări.

TUFARU DENISA ANDREEA, clasa a VIII-a B

PEISAJ DE TOAMNĂ

Anotimpul ruginiu și plin de farmec a sosit. El precum un pictor priceput, schimbă peisajul verde într-unul colorat în tonuri calde. Atingerea lui a transformat întregul codru. În pădure, zeci de arbori stau de veghe în așteptarea marelui ierni. Frunzișul lor des are o culoare roșiatică precum a unei flăcări nemuritoare. Din trunchiurile lor ies crengi lungi, groase și puternice, ce servesc ca popas pentru păsările călătoare. Coroana ruginie este atât de bogată încât razele soarelui de abia se zăresc timide printre mule de frunze multicolore. La fiecare adiere de vânt, brațele pomilor încep să se miște, iar, odată cu ele, frunzele cad într-un dans spectaculos a cărui coregrafie este știută numai de ele. Acestea se aștern pe solul umed și încep să formeze covorul ofilit de toamnă. Când vântul suflă cu putere, el se ridică de la sol, se mișcă cu viteză hipnotizantă, apoi revine tăcut pe pământul jilav.

Niciun om nu se avântă prin potecile pustii ale codrului. Natura este încremenită în timp, semn că nu trebuie deranjată sau grăbită de activitatea omului. Singurul care cutreieră pădurea nestingherit este vântul rece de toamnă. Când acesta se oprește, natura împietrește din nou, iar peisajul arată precum un tablou surprins de pensula unui pictor îndrăgostit de jocurile de culori ce îi sunt oferite de bogatul anotimp.

PATRICHE MAYA IOANA, clasa a VII-a C



TOADER LARISA MIHAELA, a VII-a C



PASĂREA ȘI TOAMNA

Toamna a adus cu ea sute de daruri. Ea a pictat în diferite culori frunzele copacilor care treptat vor forma un drum colorat. Ea ne-a adus fructele și legumele gustoase, de necomparat. Toamna avertizează păsările atunci când sosește timpul de călătorit. În acest anotimp, cerul se îmbracă în nori pufoși care acoperă soarele obosit de după vară. Într-o pădure ruginie, pe covorul frumos colorat de frunze se află o rândunică originară dintr-un loc departe de acel codru. Era tristă, cu o aripă ruptă. Cântecul ei era frumos odată, însă

acum tristețea a acoperit-o, făcându-i glasul să sune ca orăcăitul unei broaște. Văzând pasărea, toamna îi trimise o adiere de vânt, apoi i s-a arătat:

– Draga mea, ce ai pățit?

– Of, Toamnă! Când zburam m-am izbit de o creangă care m-a accidentat. Acum sunt la pământ neajutorată, iar cântecul meu este urât.

– Ce îți pot da pentru a te vindeca?

– Îmi pare rău, dar poamele tale nu-mi pot ajuta aripa.

Deodată se auzi un zgomot. De printre copaci toamna și rândunica puteau zări o siluetă. Într-un final, ființa s-a arătat. Era o fată bălaie, cu ochi albaștri, care ținea în mână un buchet de clopoței. Ea a zărit rândunica rănită și fără să stea pe gânduri a luat-o de jos. Voia să o ducă la ea acasă pentru a o ajuta. Biata pasăre era speriată. Când se uită înapoi, Toamna dispăruse.

– Stai calmă! zise fata. Nu-ți vreau răul. Vreau să te ajut!

Așadar ajunse la ea acasă, i-a creat un ghips de care legă clopoței pentru a ști unde e pasărea. Rândunica se liniști și observă că fata chiar vrea să o ajute, așa că nu a mai încercat să fugă, ci a rămas cu ea pentru a se vindeca. După ce văzu asta, Toamna se bucură și continuă să-și răspândească darurile peste tot prin țară.



BOCA-ZAMFIR SARA IOANA
Clasa a VII-a C

TOAMNA

A venit toamna! Frunzele ruginii cad din copaci, iar mângâierea catifelată a vântului adie ușor printre crengile goale ale copacilor. Încet, încet totul se transformă într-un peisaj de basm. Pădurea ruginie își acoperă solul cu un covor multicolor de frunze. În livezi copacii sunt plini cu fructe mari și zemoase cu coaja precum rubinul. Viile sunt bogate și ele, au struguri mari cu boabe de chihlimbar. Oamenii încep să-i culeagă și să facă din ei un must dulce și parfumat. Din când în când își face apariția și soarele cu bănuții lui de aur încălzind ușor natura. Lacrimile ploii dispar și se formează o ceață deasă și albicioasă. Animalele și toate viețuitoarele pământului se pregătesc pentru sezonul rece. Își fac căsuțele mai trainice și le umplu cu bunătățile toamnei. Păsările migratoare ne părăsesc și pleacă spre un ținut mai călduros cu mult soare, promițându-ne c-or să revină în anul ce va urma. Toamna învăluie natura cu a ei haină invizibilă și așa, încet totul moare.



ENCIU ANDRA, clasa a VII-a D

BRATU IONUȚ ALIN,
Clasa a VI-a C

POVESTE DE
TOAMNĂ

Soarele, mărețul astru țesut cu pânză aurie, se coboară printre văi, cufundându-se, mai apoi, în bezna amurgului unei nopți liniștite. Întregul peisaj pare că visează în tihnă

așteptând cuminte o nouă zi. Mici mărgăritare cad din cer udând măiastra întindere de culori de pe îmbelșugatul pământ, iar în codru golașii copaci se înclină în bătaia vântului de toamnă și fac plecăciuni. O nouă zi se așterne peste meleagurile noastre. Văzduhul ca de safir pictează nori pufoși și zglobii. Câte un stol rătăcit de rândunele străbate văzduhul în grabă ca niște săgeți, lăsând în urma lor dulcea amintire a zilelor călduroase de vară, ce s-au dus departe, dar au să revină și la noi, curând. Peste tot în jur, frunzele pictate de bătrânul timp au îmbrăcat întreaga țară în straie cum numai regii poartă, de o frumusețe fără seamăn. Iar eu mă plimb... Străbat în lung și-n lat, ținând în mână filele basmului ce a prins ușor, ușor contur în mintea mea. Zbor cu aripi de speranță și curiozitate prin poveste. Dar de cine este scrisă oare? Ați ghicit, chiar de însăși toamna cea îmbelșugată!

BASMUL TOAMNEI

După o vară îndelungată, călduroasă, a sosit frumoasa toamnă. Este anotimpul cel mai frumos din an. Toamna, frunzele copacilor cad și devin ruginii. Acest anotimp oferă un peisaj de vis. În aer, stoluri de păsări călătore, plecau spre țările calde, deoarece toamna este friguroasă. După ce trecură păsările se lăsă o liniște adâncă. Frunzele începură să danseze în aer, suflăte de vântul răcoros, asemenea unor lumini strălucitoare. Era un spectacol fascinant! Este o seară friguroasă, cu un vânt iute, ce scutură frunzele copacilor pe pământ.

În depărtare aud zgomotul făcut de o trăsătură ce se apropie de mine. Din ea coborî o prințesă îmbrăcată cu o rochie de frunze aurii și cărămizii. Făcu câțiva pași pe covorul din frunze și se opri în dreptul meu. M-a mângâiat ușor pe cap și mi-a oferit un strugure desprins din coronița de fructe pe care o avea pe cap. O priveam fascinat! Prințesa privea încântată la rodul muncii sale.

Am urmărit-o cu privirea minute în șir și mă bucuram că o pot vedea pe ea, toamna minunată, plină de peisaje de vis, de culori pastelate și mirosuri îmbietoare de fructe coapte.

A venit toamna, anotimpul adorat de copii. În primele zile din luna septembrie, mângâierea de catifea a vântului și-a făcut simțită prezența, dar săgețile de aur ale soarelui s-au simțit mai mult decât vara. Grădinile sunt pline de roade bogate. Copiii culeg struguri cu boabe de chihlimbar. Merele cu coaja de rubin sunt delicioase anul acesta.

Mie îmi este dor de mirosul de cireșe coapte și zemoase pe care îl simțeam vara. Mereu m-am bucurat de covoarele de frunze arămii pe care le vedeam. Țin minte că atunci când eram mică adoram să mă joc în covoarele acelea cu prietenii mei. Vara mereu a fost pentru mine un anotimp frumos, dar și toamna are farmecul ei.

PRODAN CRISTINA, clasa a VI-a C



PREDA MIHAI, clasa a VII-a B

ROMAN ELENA CRISTINA, clasa a V-a C

A VENIT TOAMNA

Toamna este anotimpul cel mai îmbelșugat din an. Zilele se micșorează, nopțile devin mai lungi și mai răcoroase. Razele soarelui, cândva strălucitoare, acum ne întâmpină mai palide și mai reci. Păsările călătoare pleacă în țările calde, părăsindu-și cuiburile, luând cu ele și cântecele lor fermecătoare. Frunzele copacilor își schimbă culoarea, din verdele verii în galbenul arămiu al toamnei. Dansul frunzelor ruginii aduc în fața ochilor un peisaj mirific.

După vara călduroasă, răcoroasa toamnă a sosit cu recolte bogate și cu miros de fructe coapte. Pe câmp oamenii strâng recoltele de struguri, iar din grădină se adună legumele.

Toamna începe minunata școală, rând pe rând alaiuri de copii se adună în curțile școlilor.

Toamna este anotimpul fermecător, bogat și hrănitor.

RĂCOARE DARIUS PETRIȘOR, clasa a VI-a C



SÎMBOTIN SARA, clasa a V-a A

PRIETENIA

Într-o zi însorită și plăcută de toamnă, unde copacii pot zâmbi, frunzele se pot juca și animalele pot zbura, se afla un copil. Numele acestuia era Răduc. Dintr-un motiv sau altul, Răduc nu avea prieteni cu care să vorbească, chiar dacă era foarte inteligent. Și din acest motiv băiatul era trist și gânditor. Nu exista minut în care să nu se gândească la o problemă a lui sau în care să se învinovățească pentru atitudinea lui.

Când mergea la școală, Răduc era batjocorit de toți copiii populari și răutăcioși, deoarece nu își permitea o bluză mai frumoasă sau o cămașă mai elegantă. Părinții lui se descurcau mai puțin bine din punct de vedere financiar și nu puteau să îi achiziționeze chiar tot ce își dorea.

Într-o zi în care mergea spre școală nefiind atent, s-a împiedicat de o piatră și a căzut peste un băiat. Își ceru scuze, îl ajută să își strângă toate obiectele căzute pe asfalt și își continuă drumul spre școală, când dintr-odată își auzi numele. Era băiatul cu care s-a accidentat. În acel moment, Răduc nu știa ce să facă: să se întoarcă, să o ia la fugă sau să își continue drumul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu îi venea să creadă. Era primul băiat care îl băgase în seamă. Nu avu prea mult timp de gândire că în fața lui apără ca o fantomă un băiețel scund, mulțumindu-i că l-a ajutat să își strângă cărțile de pe jos. Răduc uimit, voia să îl întrebe pe băiat dacă vrea să fie prietenul lui. Își făcu curaj și îl întrebă, dar băiatul cu ură în glas i-a spus că este un ciudat. În acel moment, Răduc nu putea procesa ce s-a întâmplat deoarece era într-o stare de șoc. Nu își putea imagina cum un elev a putut să îi facă așa ceva.

Un sunet ritmat își făcu apariția în camera băiatului. Era alarma telefonului care îl anunța că trebuie să se trezească deoarece întârzie la școală. Se dădu jos din pat și începu să se gândească la acest vis straniu! Oare făcuse el așa ceva? Se simțea ciudat. După un timp în care și-a pregătit ghiozdanul, s-a spălat pe dinți și și-a preparat pachetul a pornit spre școală. În drum spre școală a primit mai multe notificări pe telefon, în care colegii din clasa lui îi propuneau să îi facă fel și fel de glume urâte unui coleg. Imediat acesta a refuzat amintindu-și de acel vis straniu care tot îl bântuia. Pe lângă asta, băiatul chiar și-a protejat bietul coleg de toate aceste glume.

Prin acest mod băiatul a realizat că nu este bine să îți disprețuiești un coleg din clasă sau un prieten.



ROȘU BOGDAN, clasa a VII C

BRATU FLORENTINA, clasa a VI-A A

Toamna

STĂNESCU
FERNANDO IONUȚ
CLASA A VI-A C

Zilele au devenit mai scurte și mai răcoroase. A venit toamna. Norii cenușii acoperă cerul care trimite pe pământul însetat ploile binefăcătoare. copacii își îmbracă haina ruginie, iar frunzele uscate se desprind din ramuri în bătaia vântului și ȧes covorul galben, acoperind pământul. Păsările călătoare și-au încheiat antrenamentele și se pregătesc de lungul drum spre țările calde. Agricultorii pregătesc solul pentru lucrările de toamnă. Gospodinele pregătesc proviziile de conserve pentru iarna ce va veni în curând. Gospodarii își culeg recoltele din grădinile și viile îmbelșugate. în fiecare gospodărie plutește parfumul mustului proaspăt și al prunelor puse în butoaie pentru prepararea licorilor bahlce.

Îmi place mult toamna pentru că se coc fructele și pentru că se apropie frumoasa iarnă cu bucuriile ei.



BORȘ VICTOR
Clasa a VI-a B

Toamna

PAȚILEA TEODOR
IULIAN
Clasa a VII-a C

Odată cu venirea toamnei, natura își pune straie de frunze, puzderie de nuci, galbeni dovlecei și nobili struguri. Este un anotimp de basm pictat parcă în galben, roșcat și portocaliu. Astfel covorul de frunze parcă lucrat manual rămâne pentru mine cea mai mare amprentă lăsată de toamnă asupra naturii. Toamna este un andante melancolic și grațios unde fiecare floare este o frunză, iar copacii care odinioară au fost un verde deschis acum au culoarea aurului datorită razelor de soare care s-au prelins pe frunzele lor.

Zâna Toamnă este plină de magie și creează o minunată simfonie de culori. Păsările călătoare pleacă în țările calde și nu ne vor mai arăta dansul lor nebun pentru mult timp. Acum cerul este plumburiu. Norii se adună, parcă formând un ochi, dar nu unul obișnuit, ci ochiul iernii ce vrea să vină.

Toamna va trece, iarna tot așa, iar într-o bună zi, copacul va surâde și va reîncepe să toarcă la propria poveste.

TOAMNA ESTE O POVESTE

Toamna este considerată anotimpul roadelor, anotimpul ruginiu. Acesta este timpul în care afară se răcorește, se întunecă mai devreme și se luminează mai târziu. Copacii își pierd frunzele, mai puțin brazii, care își păstrează acele mereu. Copiii strâng frunzele și se joacă cu ele.



CIOBANU ALEXIA MARIA, clasa A VII-A C

siguranță, narațiunea va conține multe pasaje descriptive, dar și narrative.

Din toate aceste motive, se poate spune că toamna este o poveste adevărată. Acesta este basmul toamnei.

Este anotimpul roadelor, deoarece pomii se scutură de fructe înainte de iarna friguroasă. Oamenii sunt răsplătiți pentru munca grea din vara precedentă. Strugurii dulci mai apoi transformați în must se completează perfect cu.

Copiii se scoală dimineața, o plăcere în această vreme, când aerul răcoros de afară îți taie respirația, dând o senzație plăcută. Cu soarele zâmbind printre norii mereu prezenți pe cer, peisajul creat de lumina stelei este splendid.

Hainele groase își fac apariția în rândul oamenilor, odată cu scăderea temperaturilor.

Când spui toamnă, te gândești la începerea școlii, sezonul de dinainte de iarnă, la fructe, la oameni fericiți datorită temperaturilor mai scăzute; totul este frumos, toamna, copiii, se bucură că se revăd, oamenii își reîncep slujbele, iar păsările pleacă în țări mai calde, pentru un nou capitol. Aceasta conține toate culorile poamelor. Vremea este ușor răcoroasă, dar plăcută fără căldura sufocantă a verii. Desigur, există și sentimentul că iarna iar se apropie, dar aceasta este o altă poveste, mult mai lungă.

Toamna poate fi o poveste scrisă cu cerneală închisă, dar una lungă și interesantă. Cu

TABLOU DE TOAMNĂ

Soarele răsare lent pe cer, iar păsările mult așteptate la ferestre nu își mai fac apariția. Frunzele copacilor se vestejesc și se desprind de ramuri. Cântecele ciocârliei care se auzea din pomul plin cu mere este înlocuit acum de vântul fără milă care bate în geam. În grădina bunicilor bruma argintie acoperă legumele cu un strat rece și strălucitor, iar pe câmp combinele strâng bogățiile pământului. Vântul îți biciuiește fața colorându-ți obrații într-un roșu aprins. Soarele apune mohorât cedându-i locul lunii. Focul din sobe se întetește, iar pe pat apar păături groase.

SECUIAN BIANCA MARIA, clasa A VIII-A B

TOAMNA

Am așteptat toată vara să vină toamna cu bogățiile ei, cu livezile multicolore, cu muguri cu coajă de rubin și struguri cu boabe de chihlimbar. Pe geamul camerei mele văd păduri ruginii și săgețile de aur ale soarelui care pătrund mai rar acum în camera mea. Afară, când ies, simt mângâierea de catifea a vântului ce mă învăluie. Când mă plimb văd imagini de basm și asta mă bucură. Zilele trec din ce în ce mai repede, iar cu trecerea lor văd tot mai multe ploi și covoare de frunze căzute de la copacii cei bătrâni. În aceste momente mă apucă un dor nespus de vară, dar timpul înapoi din păcate nu-l pot da. Vremea e schimbătoare, dar asta nu îmi displace pentru că simt venirea toamnei.

Mereu îmi voi aduce aminte cu drag toate momentele acestea, de diminețile reci și după-amiezile calde ce vor rămâne mereu în amintirea mea.

GRECEA MIRUNA GEORGIANA, clasa a VI-a C

ZÂNA TOAMNĂ

Dacă ai întreba pe oricine ce sentimente îți aduce toamna, unii ar zice că este un anotimp mohorât și trist, datorită frigului și ploilor dese, alții ar zice că este un anotimp minunat, căci toate frunzele cad și formează pe pământ un covor multicolor cu nuanțe de maro, galben sau portocaliu.

Dar toamna este mai mult de atât. Toamna este anotimpul în care toate animăluțele își fac provizii și se pregătesc pentru anotimpul următor, iarna. Toate aceste lucruri se datorează zânei Toamnă, care are grijă de natură. Are grijă ca toate viețuitoarele să aibă provizii, o casuță unde să stea la căldură. Ea are grijă de copaci și le pictează frunzele în mii de culori toamnatice. Mai are grijă și de flori ca acestea să se ofilească și la primăvară să reînflăorească în culori și mai frumoase.

Poveștile spun că zâna Toamnă este un spirit micuț pe care nu îl poate vedea nimeni în afară de animale și de aceea nimeni nu crede în existența ei, dar dacă nu ar fi fost ea, cea care să aibă grijă de natură în timpul rece, probabil natura nu reușea să facă singură aceste pregătiri pentru următorul anotimp, iarna.

Zâna Toamnă este un înger păzitor pentru toți. Ea ne iubește necondiționat, deoarece, la fel ca ea, iubim natura și o îngrijim cu multă dragoste. Ea este un exemplu deoarece muncește din greu pentru toți fără a aștepta ceva în schimb, arătându-ne faptul că face toate aceste lucruri din plăcere și din dragoste.

MIHALACHI MARIA ANGELA, clasa a VII-a C

SEARĂ DE TOAMNĂ

Într-o seară de toamnă târzie petrecută la bunici am decis să merg în grădină să privesc apusul. În timp ce înaintam prin împărăția florilor puteam simți vântul rece care anunța venirea nopții ce se apropia cu pași repezi de iarnă. Un stol rătăcitor de păsări trecu în grabă pe deasupra mea, încercând să scape de inevitabila soartă geroasă ce venea în urma lor. Soarele rece se retrăgea după norii grei și înnegurați lăsând în urmă întuneric. Mergând în liniștea nopții se puteau auzi doar frunzele ruginite de timp care așteaptă să fie purtate de vânt până hăt departe acolo unde timpul stă pe loc. Oare vor întâlni soarele din nou?

EPURE IOANA AURELIA, clasa a VIII-a B

SEARĂ DE TOAMNĂ

Frunzele se colorează în nuanțele curcubeului, copacii și florile se vestejesc, păsările pleacă în zbor către ținuturi mai calde. Este clar, a venit toamna în toată frumusețea ei. Razele calde de lumină, cântecele păsărilor, florile parfumate sunt înlocuite de frunzele uscate, ruginii, de sunetul sumbru și trist al ploii. Soarele timid nu mai încălzește lumea, ci se ascunde în spatele norilor grei. Afară nu mai e pic de viață, toată lumea se ascunde de frigul aspru și de cerul întunecat.

OLARU OVIDIU CONSTANTIN

Clasa a VIII-a B



BALABAN ANA-MARIA
Clasa a VII-a D

AMURG DE TOAMNĂ

Soarele se ascunde după pădurile îmbrăcate într-o platoșă de aramă. În ciuda întunericului naturii păsările vâslesc în înălțimi spre țările calde. Frunzele deja dezlipite de pe crengi foșnesc atunci când adie vântul, sunetul lor este singurul care se mai aude după ce apune soarele. Lăsarea serii culcă animalele în vizuini lăsând întreaga natură să se odihnească în nopțile răcoroase. Ploaia începe, iar grădinile se împodobesc cu pete argintii de brumă apunci când lacrimile cerului ajung pe pământ. Se apropie cu pași mărunți sfârșitul vieții naturii, zilele umede și reci vestesc apropierea iernii, iar nopțile reflectă poveștile nespuse. Nuferii plutesc ca niște comori de galbeni pe lacul uitat din adâncul pădurii. Ceața lăptoasă coboară până deasupra stratului gros de frunze amorțite.

Ce poate însemna toamna pentru noi? Anotimpul sfârșitului sau al renașterii?

ARADEI IRINA FLORENTINA, clasa a VIII-a B

Ajunul Crăciunului

Era Ajunul Crăciunului. Moș Crăciun ducea cadouri copiilor. În curând, se întâmplă ca Moșul, împreună cu câțiva elfi, să ajungă în fața casei unui băiețel numit Matei.

– Ho! Ho! Ho! Acest băiețel, care locuiește aici, a fost tare cuminte anul acesta. Este unul dintre cei mai ascultători și buni la suflet copil, spuse Moș Crăciun. Are o inimă mare.

– Chiar așa să fie, Moșule? Poate te înșeli, spuse unul dintre elfi.

– Nu cred că un copil poate fi chiar așa de bun și de ascultător, zise altul.

– Ei, bine, vă voi dovedi și veți vedea că am dreptate, zise iarăși Moșul.

După aceea, Moș Crăciun și-a lăsat sacul cu cadouri în sania lui și-a dat jos căciula și a îmbrăcat niște haine zdrențăroase, hainele unui cerșetor. Și-a dat ghetetele jos și, în locul lor, s-a încălțat cu o pereche de pantofi rupți și găuriți. Le-a spus elfilor să ia sania și să se ascundă, iar, după aceea, a bătut la ușa casei. Doar peste câteva clipe ușa s-a deschis și în pragul ei a apărut Matei.

– Bună seara! Aveți nevoie de ceva? începu băiatul. Dar, văzând că în fața sa se afla un cerșetor, se opri și spuse:

– Oh! Intrați, intrați, vă rog!

Băiatul primi cerșetorul în casă și merse să-și anunțe părinții cu privire la invitatul său, iar aceștia îl întâmpinară și ei cu căldură. Matei se întoarse la cerșetor și spuse:

– Vai, domnule, dar ce subțire sunteți îmbrăcat! Dați-mi doar o clipă. Băiatul a plecat și s-a întors cu niște haine groase, o geacă, un fes, fular și o pereche de ghete, pe care apoi i le-a dat săracului. L-a invitat la masa de Ajun și apoi i-a dat și un cadou pregătit de el. Apoi i-a arătat

cerșetorului camera de oaspeți unde urma să doarmă în seara aceea. După aceea, Matei s-a dus la culcare, iar Moș Crăciun, mulțumit de faptele băiatului, a lăsat multe cadouri sub brad. Apoi a plecat și le-a povestit totul elfilor care au rămas uimiți. Dimineața următoare Matei s-a trezit și s-a dus direct spre camera unde trebuia să fie cerșetorul. Dar acesta nu mai era acolo. În schimb, băiatul a găsit o scrisoare de la Moș Crăciun în care i s-a explicat tot ceea ce se întâmplase. Pe lângă aceasta, în scrisoare scria și că de acum încolo Matei putea vizita atelierul Moșului ori de câte ori dorea. Băiatul s-a bucurat foarte mult și de atunci, în fiecare an, l-a vizitat pe Moș Crăciun.

SEREA ANA DANIELA, clasa a VII-a B



BOCA-ZAMFIR SEBASTIAN
Clasa a II-a C

POVESTE DE IARNĂ (ADAPTARE DUPĂ CHARLES DICKENS)



Părea să fie doar o altă zi de decembrie, început de săptămână, flori de gheață pe geam și o groază de lucruri de făcut cu doar o săptămână rămasă până la Crăciun și nimic din ce urma să se întâmple nu vestea că nu e o zi ca oricare alta. Amalia era o fetiță de clasa a VII-a, obișnuită să primească tot ce dorea. Acea fată mereu la modă, populară, arogantă și răutăcioasă, se pregătește repede și iese pe ușă înainte ca tatăl ei să o îmbrățișeze și să o sărute pe frunte, cum făcea când era încă o copilă. Acum era prea mare pentru asta. Înainte de a intra pe ușa școlii, se ciocnește accidental cu Ioana, cea mai bună prietenă a ei din copilărie și care nu mai vorbea de când terminase școala primară, mai ales de când Amalia intrase în gașca copiilor populari. Ioana îi zâmbește și îi cere scuze pentru accident. Amalia vrea inițial să-i zâmbească și să-i spună că nu e vina ei, însă simțind că este privită de noul ei grup de prieteni, o repede și îi zice pe un ton rece: „Data viitoare să fii mai atentă!” Ioana pune capul în pământ și se îndepărtează. Ultima oră a zilei a fost cea de biologie, oră la care întotdeauna încerca să fie mai atentă. Vocea ca de bunic a domnului profesor combinată cu termenii științifici în limba latină îi induc mereu o stare de somn și astăzi nu era o excepție. Când se trezi observă că sala era goală și că întreaga școală părea pustie. Își luă panicată ghiozdanul și ieși din clasă. „Oare cât timp am dormit?” Mergând confuză pe coridor, o găsi pe doamna Mariana, paznicul școlii.

– Doamna Mariana, am adormit la ora de biologie și abia m-am trezit. Puteți să îmi spuneți cât este ceasul?

Doamna Mariana îi zâmbi blând și răspunse calm:

– Stai liniștită, Amalia, ești în siguranță. Este timpul unei mici călătorii.

Doamna Mariana o luă de mână și deschise ușa de la prima clasă de la parter și, trecând pragul împreună, clasa se transformă în sufrageria casei din copilărie. Toți erau adunați în jurul bradului de Crăciun. Părinții ei erau mai tineri și Amalia avea 5 ani. Un sentiment de veselie și de fericire plutea în aerul parfumat de mireasma de brad. Promise în dar ursulețul acela de pluș cu care a dormit până târziu când a devenit prea mare, ca să se mai joace cu păpușile. Deodată camera se transformă și erau în curtea casei împreună cu Ioana, în fața primului om de zăpadă făcut împreună. Atunci Ioana îi dăruise globul acela de sticlă în care erau doi copii lângă un brad. Pe spatele lui, scria „Cele mai bune prietene pentru totdeauna”. Amalia cu ochii umezi își aminti cât de mult însemna Ioana pentru ea. Simți mâna caldă a doamnei Mariana și cum, într-o lumină arzătoare, se teleportează într-un loc străin, într-un birou pe care scria „Director general, Amalia Munteanu”. În interior, în semiîntineric, o femeie elegantă și înaltă se uită tristă pe fereastră și parcă citindu-i gândurile auzi: „Îmi este dor de toți oamenii care m-au apreciat cândva”. Atunci Amalia începu să plângă, dar nu apucă bine să își limpezească gândurile că se trezi înapoi la ea în clasă, numai că acum toți elevii erau înapoi și comunicau. Amalia fugi direct la Ioana și o luă în brațe, cerându-i scuze pentru tot ce a făcut. Ajunsă acasă își luă tatăl în brațe fără să mai fie nevoie să îi ceară el. Amalia nu mai avea să fie niciodată răutăcioasă cu cei dragi.

PEISAJ DE IARNĂ

Cumplita iarnă s-a năpustit din nou asupra micului nostru oraș cu fulgi mari ca de vată. Întinderea pustie este acoperită doar de omătul ce scârțâie sub picioare. Copiii își lustruiesc ghetuțele și le aranjează, rând pe rând la ușa în așteptarea lui Moș Nicolae. Amurgul serii se întinde ca un zăbranic sur, toata lumea merge la culcare, iar moșul lasă copiilor cumiți dulciuri în ghetuțe.

Ninge ca-n povești, copaci de zahăr, câmp de cristal, iaz de oglindă, sunt primele lucruri pe care le vezi când deschizi ochii. Fericirea se citește pe chipul tuturor vârstelor, chiar și cea mai mică bomboană primită te face să simți spiritul Crăciunului. Ce e zăpadă? Lacrimi înghețate, ar răspunde unii. Dar iarna? Iarna este anotimpul magiei, când toate dorințele devin realitate, este perioada iubirii și a prieteniei. Iarna este o poveste, o poveste a căror personaje suntem chiar noi. Glasurile gingase ale copiilor se îndepărtează o dată cu săniuțele ce zboară fără oprire în pădurea albă, deasupra pământului somnoros. Totul este un vis din care nu ne dorim să ne mai trezim.

Cerul se oglindește în neaua strălucitoare deasupra căreia săniuța mea așteaptă să fie folosită. Îmi aduce aminte de copilărie, timpul a trecut, am crescut, însă iarna a rămas aceeași, același regat înghețat, care va fi mereu universul magiei.

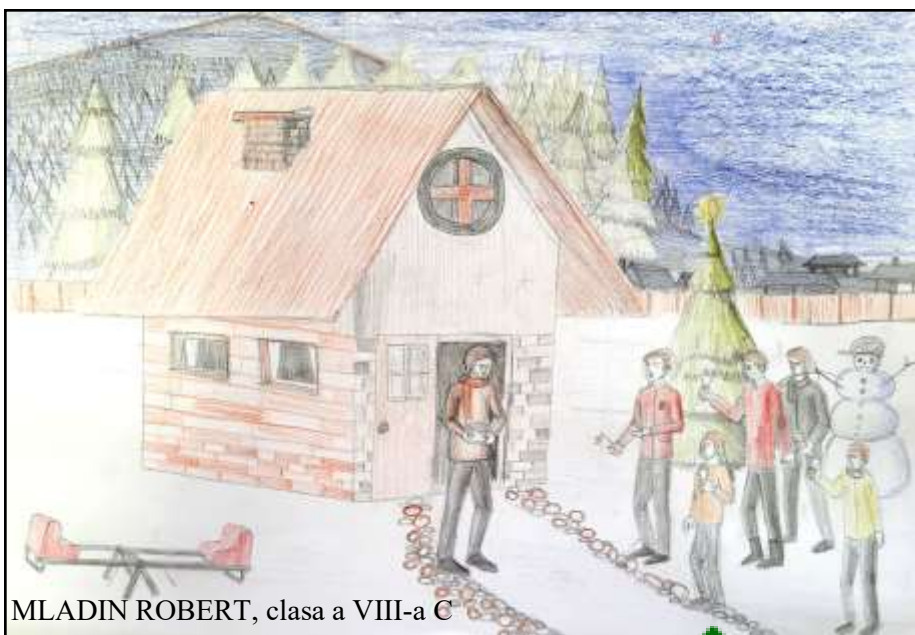
ARADEI IRINA FLORENTINA, clasa A VIII-A B

POVESTE DE IARNĂ

În acest an, bunica ne-a invitat pe mine și pe părinții mei la țară să serbăm Crăciunul împreună. Am ajuns acolo în dimineața de Ajun. În sat era ceață și pe străzi zăpada tot creștea datorită fulgilor scuturați de nori. În ciuda vremii reci, am decis să mă plimb puțin prin grădină și să admir peisajul de iarnă. Copacii au fost acoperiți de zăpadă, iar acum crengile atârnă sub greutatea zăpezii. Totul era liniștit și calm. Am intrat într-un final în casă. De cum am pășit pragul, o căldură inconfundabilă m-a cuprins. Din bucătărie mirosea a clementine și cozonaci. Totul era cuprins de acel sentiment de bucurie. Am ornat desigur și bradul, un copac mare, luat chiar din grădină. Era bătrân, dar încă în forță. Seara, după ce s-a întunecat, am mai ieșit o dată afară. Tot satul dormea într-o liniște perfectă. Din hornurile caselor ieșea fum, semn că și alți oameni s-au adăpostit la căldura și siguranța sobei. A doua zi, ne-am trezit foarte devreme, am deschis cadourile, după care bunica ne-a încântat la prânz cu mâncare tradițională de Crăciun, gătită chiar de ea.

Asta este ceea ce eu numesc un Crăciun perfect.

EPURE IOANA AURELIA, clasa A VIII-A B



MLADIN ROBERT, clasa a VIII-a C

Iarna

Iarna este aproape,
Vântul tare bate,
Cu o plapumă de nea
Fulgii acoperă strada mea.
Bradul frumos strălucește,
Pe masă doar bunătați, firește!
La masă noi ne-am adunat
După ce bradul am ornat.

ANGHEL MIHĂIȚĂ CRISTIAN
Clasa a V-a B

AVENTURA DE CRĂCIUN

Încet, încet anotimpul rece acoperă lumea cu o broboadă rece. Cufundați în blănuri groase, oamenii cutreieră grăbiți aleile ticsite de magazine în căutarea ultimelor cadouri pentru Crăciun. În trăsură dichisite, valeții aranjează grijuliu fel de fel de cutii îmbrăcate în catifea în nuanțe de cărămiziu închis sau albastru royal. Doamnele sporovăiesc încântate de cumpărăturile făcute. Înconjurată de mulțimea în continuă mișcare, Lia încercă să câștige un bănuț pentru masa de Crăciun. Îmbrăcată sumar pentru vremea de afară, cu o jachetă zdrențuită, cu mâinile înghețate, micuța încercă neputincioasă să ajute familiile avute din acele locuri în speranța că o va observa cineva și îi va oferi câteva monede. Merge ușor, cu umerii lăsați din cauza oboselei și a frigului. Înfrântă se oprește în fața unui magazin și privește în vitrinele ce păreau asemenea unor oglinzi. Vederea propriei reflexii o face să zâmbească. După multe ore petrecute în frig părul ei blond pare abia pieptănat, iar hainele... nu își amintea să fi purtat vreodată așa ceva. În apele vitrinei jacheta ei părea a fi croită din cea mai groasă mătase pe care o văzuse vreodată. Cuprinsă de tristețe fata lasă privirea în pământ și porni spre casă. Totul era rodul imaginației sale. Niciodată nu va avea suficienți bani să intre într-unul din acele magazine, dar să mai cumpere ceva... Strânse jacheta în jurul ei încercând parcă să oprească frigul ce i se strecura tot mai adânc în trup. Nu apucă să cotească pe alee, că o voce o strigă cu putere. Lia se întoarse și ceea ce văzu o lasă fără cuvinte, părea un vis. În fața ochilor imaginea din vitrină prisese viață. O căciulă mare de blana era așezată deasupra unui chip ce părea... identic cu al ei.



CIOBANU CRISTINA, clasa a II-a C

Surpriza fetei fu transformată în bucurie atunci când un glas identic cu al sau o rugă intens să facă schimb de vieți pentru o seară. Marta, căci acesta era numele fetei, îi explică Liei cu tristețe în glas că fiecare Crăciun este o corvoadă pentru ea și că vrea să aibă parte măcar o dată de unul adevărat într-o familie normală. Neînțelegând cum o fată bogată își poate dori altceva, Lia hotărî totuși să accepte. Zis și făcut, cele două își schimbă hainele și se priviră pentru ultima dată hotărînd să se întâlnească următoarea zi pentru a-și relua viețile. Lia radia din cap până în picioare. Hainele groase îi îmbrăcau corpul firav, mângâindu-i parcă pielea înghețată. Se apropie de trăsura ce le aparținea părinților Martei și își găsi un loc cuminte lângă fereastră. Două doamne cochete se așezară de o parte și de alta. Trăsura porni cu un pocnet, iar micuța Lia abia își putu ascunde uimirea văzând cu câtă ușurință aceasta aluneca pe pavele. Damele începură o discuție animată ce le capta în totalitate atenția, uitând parcă de existența copilei. După ceva timp trăsura opri brusc, iar cele trei coborâră în fața unei case impunătoare. O mulțime de oameni stăteau la dispoziția lor, iar Lia, învăluită în mulțime, fu purtată în casă. Ajunse într-o cameră spațioasă ce părea că îi aparținea clonei ei și, ajutată de niște mâini iscusite, fu aranjată pentru petrecere. După o pregătire minuțioasă, Liei îi părea că ceea ce vedea în oglindă nu era chipul ei. Fata merse stângaci în salon unde întâmpină o aromă de scorțișoară ce îi făcu stomacul să anunțe cât e de flămând. La masa lungă zeci de persoane se ospătau. Lia se așeză într-un capăt și plină de emoție privi bucatele. Pe fața de masa roșie ca sângele erau zeci de preparate. Mâncă bucuroasă curcan la cuptor și prăjituri aromate și bău cele mai bune lichide ce îi atinseră buzele vreodată. Hrana îndestulătoare îi încălzea stomacul oferindu-i o stare de bine. Punctul culminant fu despachetarea cadourilor. În acele momente zeci de bijuterii strălucitoare și felurite obiecte care mai de care mai valoroase se revărsară de sub bradul maiestuos ce trona în mijlocul salonului. Micuța Lia privea înmărmurită opulența de care avea parte, gândindu-se cu patimă la șuieratul vântului ce se auzea pretutindeni în mica lor cocioabă. Învăluită de bogății, atmosfera îi părea fetei bizară ca și cum ceva lipsea. Trecând peste zecile de cadouri și mâncăruri alese aerul era încărcat de

tristețe și nemulțumire. Fețele tuturor păreau scăldate în umbră aïdoma unei bijuterii mănjite de otravă. Fiecare, cu mic cu mare împărțea pretutindeni mulțumiri pompoase și laude aduse cadourilor, dar adevărul era că păreau plictisiți, sătui peste cap de lumea lor, nemulțumiți. Tristețea o cuprinse pe Lia, brusc toata mâncarea și cadourile păliră sub prelata nepăsării. Se retrase într-un colț al camerei așteptând nerăbdătoare plecarea musafirilor. Privea peisajul dezolant ce îi era dat să vadă. Acești oameni alegeau an de an să mănânce pe saturate și să se scalde în bogății uitând adevăratul sens al Crăciunului. Ascunși sub blănuri grele păreau că au atins împlinirea. Dar adevărul era cu totul altul. Bijuteriile scilpitoare puteau orbi ochii oricui, dar ceva lipsea cu desăvârșire din viața acestora.

Lia se gândi la sărbătorile anilor precedenți. La micuțul brad din casa ei, împodobit sumar cu globulețe de hârtie. La cum an de an așază împreună cu părinții ei steaua ciobită în vârf. La masa sărăcăcioasă cu bucate simple, dar încărcată de colinde își aminti de bucuria cu care își despacheta an de an cadoul, chiar de acela era doar o pereche de șosete colorate. Cuprinsă de tristețe fata înțelese pe dată. Acestor oameni le lipsea cu desăvârșire familia, acel loc cald și primitiv unde mereu te simțai acasă. Hotărâtă să facă ce trebuie, Lia porni spre ușă. Cuprinsă de remușcări alergă grăbită pe aleile înguste când, deodată, ciocnindu-se de cineva, căzu grămadă. Un păr blond îi apărui în față, iar Marta o îmbrățișă strâns. Lacrimi firbinți îi scăldau obrazii. Cele două se strânsură în brațe o clipă susținându-se reciproc, iar atunci se întâmplă ceva. Un sunet grav despică cerul în două, iar bolta dolidă de stele păru cuprinsă de un tremur. Rând pe rând fulgii grei de nea alunecau tot mai jos acoperind străzile. Ningeă în seara de Crăciun. Cu un ultim suspin cele două se desprinsură din îmbrățișare și o porniră fiecare pe drumul ei. Ajunsă în sânul familiei, Lia privi cerul, știind că de undeva din depărtare, printr-o fereastră din cel mai fin cristal, Marta admira aceleași stele ce fuseseră martore schimbului lor. Înțelese astfel că grămezile de cadouri păleau în comparație cu iubirea părinților.

TUFARU ANDREEA DENISA, clasa a VIII-a B

După un an de așteptare, doar zece zile ne despărțeau de Crăciun și priveam în viitor cu oarece temere că nu vom reuși să ne vedem toate dorințele împlinite. În Laponia se desfășura spectacolul iernii. Fulgii de nea se strecurau ușor, ușor lăsând în urmă-le parcă toate gândurile cele urâte... Brazii îmbrăcați de carnaval își duceau mantiile împărătești pe umerii care se odihneau sub privirea cerului. Vântul scăpat din hățuri bătea fără oprire, viscolind toate imaginile ce ne-ar fi putut tulbura... Stratul de zăpadă creștea văzând cu ochii împreunându-se pe alocuri cu norii. Timid de după un nor, o rază de soare ne zâmbea. Aducea cu ea toată lumina din sufletul nostru! Urma ca ziua să îngenecheze înaintea nopții... Departe,



CHAUDRY SARA, clasa a VI-a B

departe se zărea un palat. O turlă se înălța deasupra întinderii, iar celelalte puțin mai joase păreau a fi străjerii. Era palatul lui Moș Crăciun. Intrarea era o poartă uriașă placată cu marmură albă pe care scria: „Fabrica de Jucării a lui Moș Crăciun”.

Pătrunzând în interioarele fără sfârșit am privit cum focul dogorea în sobă, în timp ce lemnele trosneau.

Poveste de Crăciun

VODARICI ANDREEA MARIA, clasa a VII-a A

Atmosfera era una de poveste. Crăciunița Aurora și Moș Crăciun citeau scrisorile copiilor. Ea era înveșmântată în valuri bogate de dantelă roșie care o acopereau din creștet până-n călcâie. Moș Crăciun era dichisit, purta un costum roșu, iar la brâu era încins cu o curea neagră. Pregătirile erau intense. La fabrica de jucării, elfii munceau pe brânci. Era veselie mare! O pată de lumină descoperea vitrina și rafturile imense pline de jucării. Căluții cu o șa de pânză lăcuită tropăiau într-un marș de fanfare, păușile țopăiau în pași de vals, mașinuțe colorate în albastru și verde înaintau de o parte și de alta a raftului, patinele așteptau așezate perechi, perechi, cutiile cu lego și puzzle doreau să fie expediate rapid. Pe prag, ghemuiți se aflau acele micuțe creaturi, elfii. Cu mâinile lor dibace, împachetau fiecare jucărie și o puneau în sacul lui Moș Crăciun.

Zilele s-au scurs și iată-ne... în Ajunul Crăciunului. Elfii și-au îndeplinit misiunea cu un real success. Crăciunița Aurora s-a trezit dis-de-dimineață, entuziasmată... A plecat să hrănească renii. Dar un șipăt asurzitor se auzi:

– Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Speriați elfii și Moșul sosiră îndată.

– Ce s-a întâmplat, Crăciuniță Aurora?

– Renii sunt răciți cobză! Ei nu se pot pune pe picioare!

Rudolf spuse:

– Ne pare foarte rău ca nu veți putea ajunge la timp ca să oferiți cadourile.

Moș Crăciun, înrijorat răspunse:

– Om găsi noi o cale...

Elfii au început a îngriji renii cu ceai cald și morcovi fierți. Pe chipurile tuturor se putea citi tristețea.

Crăciunița Aurora veni cu o idee:

– Dragă Moșule, ce-ar fi dacă am împrumuta renii fratelui tău, Moș Nicolae?

– Este o idee magnifică, Aurora. Îndată am să îl chem.

În luminiș, la lumina unui foc s-au adunat toți în jurul flăcărilor, strigând cu putere: Moș Nicolaeeee, Moș Nicolaeeee avem nevoie de tine... Au așteptat câteva clipe, dar fără niciun rezultat favorabil. Elfii au izbucnit în hohote de plâns și au zis:

– Toată munca noastră a fost în zadar, nu vom avea parte de sărbători anul acesta...

Apoi au plecat spre palat. La un moment dat, o lumină puternică a spintecat cerul. Moș Nicolae, împreună cu cei opt reni: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, au poposit în curtea palatului.

– Aveți nevoie de mine!? zise Moș Nicolae.

Bucuria se citea pe chipurile tuturor. L-au îmbrățișat pe Moș Nicolae!

– Fratele meu drag, ce dor mi-a fost de tine!

– Sunt aici... și voi fi de câte ori vei avea nevoie de mine!

S-au urcat în sania lui Moș Nicolae și au pornit la drum. În fiecare casă au găsit biscuiți, lapte și au pus cadourile sub brad fiecărui copil. Umbra saniei se reflecta în lumina lunii. Moș Crăciun striga cu vocea-i puternică:

- Ho, ho, ho! Crăciun ferict, dragi copii!

Fulgii

Fulg ușor de catifea
Cade pe fereastra mea,
Lângă două frunze,
Uscate și plăpânde.

Lângă fulgi apar și frații
Tot de catifea și ei.
Dar cu ei vine și frigul
El le este-acum vecinul.

GRIGORE ALESIA
Clasa a V-a B

Iarna

Neaua peste tot s-a pus,
Hai, copii, pe deal în sus!
Iarna cea de daruri plină
A sosit într-o zi senină.

Eu sunt omul de zăpadă,
Stau aici, în colt de stradă,
Trei copii când m-au creat
Foarte mult s-au bucurat.

Toți copiii îl așteaptă,
Dimineața se deșteaptă
Pentru Moș Crăciun cel drag
Ce lasă daruri sub brad.

DUMITRU BIANCA
Clasa a V-a B

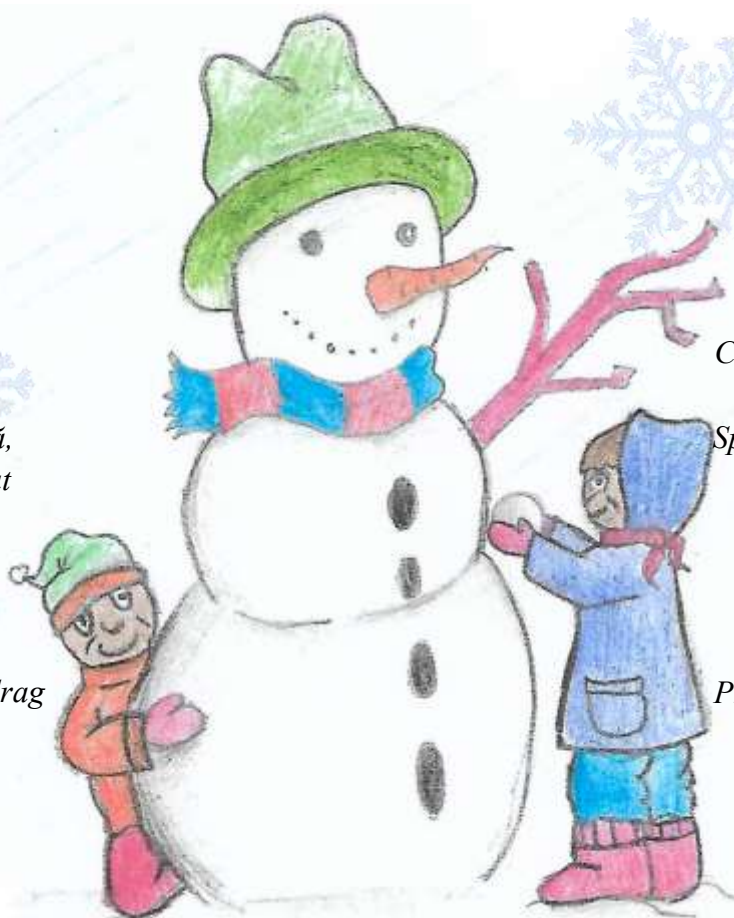
Crăciunul

Iarna a venit,
Obrăjorii s-au înroșit,
Bradul de Crăciun
Este împodobit de-acum.

Colindătorii vin pe înserat
La casele din sat.
Spiridușii lui Moș Crăciun
Pregătesc sacii acum.

Copiii sunt bucuroși
De nașterea Lui Hristos,
Iar păstorii de la stână
Pregătesc hainele de lână.

BOTEZATU
IOANA ALEXANDRA
Clasa a II-a C



SAVA EDUARD IONUȚ,

clasa a VII-a C

SPIRITUL CRĂCIUNULUI

Mai erau trei zile până la Crăciun și Dodo își reevalua planul de a ajunge în Laponia. Acesta avea de gând să pună senzori de mișcare în șemineu ca, atunci când coboară Moș Crăciun, să poată afla, apoi să iasă rapid din casă și să se ascundă în sanie. Aici interveneau mai multe probleme cum ar fi: banii nu creșteau în copaci și, cum el și-a dat toată pușculița la jocurile video, nu mai avea bani pentru senzori, așa că erau șanse foarte mici să nu adoarmă pe parcursul misiunii. Și dacă ar fi reușit să ajungă în Laponia, cum s-ar mai întoarce? Dodo a decis: în loc de senzori să pună clopoței, să doarmă pe parcursul zilei de Ajun și să nu își uite telefonul ca să poată chema un Uber. Timpul trecu și veni ziua de Ajun. Toată lumea se bucura de sărbătoare în timp ce Dodo se odihnea pentru noaptea ce urma. În jur de ora unu dimineața, băiatul aude un zgomot din horn. „El este”. „E timpul să acționez”, își zise în șoaptă. Acesta se furișă pe ușă, pregătit să vadă sania cu faimoșii reni. Deschise ușa și... surpriză... văzu o limuzină gigantică care plutea în aer. Băiatul s-a gândit să se cațare în copac ca să poată ajunge la limuzină. S-a ascuns în porbagaj și a adormit aproape instantaneu. A fost trezit de o zgâlțâială puternică. A deschis un pic porbagajul și a văzut un peisaj de poveste. Bucuros, deschise larg porbagajul și nici nu coborî bine că dădu nas în nas cu nimeni altul decât Moș Crăciun. Moșul nu era așa cum credea el, acesta era slab, înalt, cu o mustață neagră și mirosea a scorțișoară. Avea o sumedenie de întrebări pentru acesta, însă nu a apucat să-i adreseze niciuna, că fu trezit de mama lui care îl bombardă cu întrebări cum ar fi: de ce doarme în mijlocul holului?! Chiar dacă era dezamăgit că tot planul lui fusese în zadar, a realizat că spiritul Crăciunului este mai important decât a-l vedea pe Moșul.

ADAM ROBERT, clasa a VI-a B

POVESTE DE CRĂCIUN

Un cer plin de stele strălucea ca un diamant în lumina lunii. Ici-colo se desprindea câte o stea, lăsând în urma-i, o panglică luminoasă. Era noaptea viselor... când toate gândurile noastre și toate dorințele se împlineau. La fereastra camerei, o siluetă perfectă țintea cu privirea fiecare stea în parte și aștepta momentul să poată dialoga cu una dintre ele, pentru a-i putea împărtăși dorința. Ea era Miruna, o fată cu visuri mărețe. Avea certitudinea că seara de Crăciun în care stelele căzătoare ale Moșului vorbesc, va fi un succes real pentru ea, iar acea noapte chiar venise.

- Dragă Stea Căzătoare, știu că acest mesaj î-l transmiți Moșului și te rog să-i spui că..., emoția o îneca, îmi doresc să zbor, iar în zborul meu să pot acoperi lumea cu bucurie. Mi-ar plăcea să locuiesc în ținutul zâmbetelor unde noi oamenii să putem oferi iubire și un strop de magie, căci magia Crăciunului nu poate fi alta, doar fericirea și iubirea.

Deodată, din necunoscut, s-au ivit câțiva elfi agitați care, prin semne disperate, încercau să-i spună copilei că au nevoie de ajutor.

- Fetiță dragă, tocmai reuși să găiască unul, te rugăm să ne ajuți! Mașina fericirii s-a împotmolit în zăpadă, iar singura persoană care o poate porni este descendenta lui Dawirson, adică tu! Avem nevoie să-ți pui amprenta pe cercul de pe volanul mașinii, ca aceasta să demareze.

- Păi cum m-ați găsit... și de unde știți că sunt eu?

- Dawirson... de mult, înainte să te naști, ne spunea că o să apari tu și că va veni momentul când ne vei putea salva pe toți.

Miruna a acceptat propunerea acestora și cu busola elfilor brusc s-au teleportat și au ajuns la locul cu pricina.

- Acum este momentul! Atinge mașina! Te vei simți din ce în ce mai amețită, totul o să fie neclar și... și...

Fata a atins mașina fericirii, și totul a început să se învâртеască în jurul ei. S-a înălțat către stele, le prindea în mâini și își acoperea fața cu ele. Era incredibil! Visul devenise realitate!

MUȘAT ELENA, clasa a VII-a A

LEGENDA BRADULUI DE CRĂCIUN

Era Ajunul Crăciunului. Vântul sufla cu putere viscolind zăpada. Moș Crăciun, încărcat cu jucării, își pornise deja călătoria pentru a împărți cadourile copiilor. A ajuns într-un mic sătuc de la poalele munților. Știa că acolo erau mulți copii ce abia așteptau să găsească dimineața cadourile lângă sobă.

Vremea cea rea și vântul puternic îi cam îngreunaseră misiunea și deja era în întârziere. Moșul se grăbea cât putea de mult, dar, datorită greutății, sacul s-a rupt, iar cadourile copiilor s-au împrăștiat prin zăpadă. Cum va reuși să ajungă la timp la toți copiii? Ce vor zice micuții dacă nu vor găsi cadourile dimineață? Moșul se tot frământa și nu știa ce să facă. Deodată văzu părculețul din mijlocul satului. Era locul în care toți copiii se întâlneau la joacă. Dar unde să le pună? Nu le putea lăsa pe jos. Afară ninge, iar până dimineață cadourile vor fi acoperite de zăpadă. În parc erau mai mulți copaci. Dar nu puteau adăposti cadourile. Erau toți fără frunze, doar crengi. Moșul văzu un brad mare în mijlocul parcului. Acesta era verde, iar ramurile lui mari puteau proteja cadourile. Pentru a putea să ajungă la timp la toți copiii, s-a hotărât să așeze toate darurile sub brad și a plecat mai departe.

S-a făcut dimineață, iar în micul sătuc de munte clopotul de la biserică dădea alarma. Oamenii au ieșit cu toții să vadă ce s-a întâmplat. Sub bradul din mijlocul parcului erau așezate frumos cadouri pentru fiecare. Din acel an, oamenii au început să decoreze bradul cât mai frumos, în așteptarea cadourilor pe care urmau să le primească. De la an la an, au început să-și ducă în casă brăduți mai mici pe care i-au decorat cu globuri, beteală și luminițe. Tradiția s-a răspândit repede și în satele din apropiere și apoi în toată lumea. Bradul a ajuns să fie simbolul Crăciunului. Oamenii împodobesc brazi, spre bucuria celor mici, în așteptarea lui Moș Crăciun.

MIRCEA AMALIA ELENA, clasa a IV-a A

A SOSIT IARNA

A sosit mult așteptata iarnă. Norii au început să cearnă niște stelute mici de nea, care cad încet și lin ca-ntr-un vals. Zăpada albă ca laptele s-a așternut peste oraș precum o mantie argintie. Dealurile dorm sub plapuma strălucitoare de omăt. Vântul adie ușor printre copacii tăcuți ce sunt îmbrăcați în promoroacă, iar crengile lor își pun mânușile de puf. La ferestrele aburite ale caselor se formează flori de gheață. În depărtare se aud glasurile copiilor bucuroși că au ieșit la săniuș și bulgărit.

Universul creat de zăpadă este unul magic.

SAVA EDUARD IONUȚ, clasa a VII-a C



CĂLIN VERONICA MARIA, clasa a VI-a C

LEGENDA SPIRIDUȘULUI DE CRĂCIUN

Era Ajunul Crăciunului și Moșul se pregătea să livreze cadouri tuturor copiilor din lume. Se simțea foarte bătrân, se mișca greu și, începând cu acest an, uita din ce în ce mai mult ce avea de făcut. Când își pregătea sania pentru călătorie, și-a dat seama că a uitat să pregătească toate cadourile pe care le avea. El niciodată nu uitase să le pregătească și acum era foarte panicat. Totuși a încercat să le împacheteze foarte repede, dar nu mai avea deloc timp, așadar imediat cum termină de pregătit sania, a mers imediat după ajutor. În timpul zborului a dat peste o furtună nemaiîntâlnită până atunci și a fost nevoit să se adăpostească într-o peșteră până la terminarea acesteia.

Cum ajunse în peșteră, la câteva minute auzi un zgomot și întrebă:

- Este cineva aici?
- Da, răspunse cineva. Tu cine ești?
- Eu sunt Moș Crăciun, dar tu cine ești?

– Eu sunt un spiriduș. Am auzit că nu ai reușit să împachetezi toate cadourile pentru copii.

– Așa este, dar de unde ai auzit asta?

– Am foarte mulți prieteni spiriduși. Vrem să facem doar bine. Crezi că eu și prietenii mei te putem ajuta să împachetezi în totalitate cadourile?

– Desigur, v-aș fi foarte recunoscător dacă veți face asta. Foarte mulți copii ar fi fericiți când le vor vedea.

– Păi ce mai așteptăm, să începem treaba, spuse spiridușul, chemandu-și prietenii.

Când furtuna se opri, Moșul i-a luat pe spiriduși la fabrica sa de jucării unde au reușit într-un final să împacheteze absolut toate jucăriile pe care acesta le avea. Din acea zi, spiridușii i-au promis lui Moș Crăciun că vor rămâne să fie ajutorul lui pe vecie. La auzul acestei vești, Moșul se simțea de parcă întinerise, începu să nu mai uite ce avea de făcut și cel mai important, nu se mai simțea singur.

Promisiunea făcută de Moș Crăciun și de spiridușii săi a fost ca, începând cu acea zi, să nu mai greșească niciodată și că absolut toți copiii din lume să nu fie uitați de Crăciun. Așa se și întâmplă, chiar până în ziua de astăzi, când cea mai mare bucurie pentru copiii o reprezintă cadourile de Crăciun.

NECHIFOR MARIA CARINA, clasa a IV-a A



CIOBANU ALEXIA MARIA, clasa a VII-a C

MISIUNE DE CRĂCIUN

Era o zi frumoasă de iarnă. Ninsorea se oprise, iar stratul de zăpadă era unul generos. Copiii mai mici și mai mari au ieșit la săniuș. Alții construiau cazemate sau oameni de zăpadă. Într-o căsuță micuță din luminișul pădurii, doi copii, Ioana de cinci ani și Andrei de opt ani, își făceau planuri. Mama a tot așteptat, apoi le zise:

– Ce e cu voi? Cum de nu sunteți afară la zăpadă?

– Avem o misiune! Spuse Ioana.

– Trebuie să ne facem un plan, completă Andrei.

– Dar ce misiune atât de importantă aveți?

– Trebuie să îl anunțăm pe Moș Crăciun unde suntem. O să ne caute la apartament. El nu știe că ne-am mutat, îi răspunse Andrei.

Mama a zâmbit.

– Dragii mei, Moșul o să vă găsească indiferent unde

sunteți.

Fusesse un an greu pentru toți. Rămăseseră doar ei trei. Tatăl se stinsese după o luptă grea și lungă cu boala, iar bunica plecase și ea spre cer cu șase luni în urmă. Mama a fost nevoită să vândă apartamentul de la oraș, să poată achita datoriile la bancă și se mutaseră în căsuța de la munte, ce fusese a bunicii. Nu îi era deloc ușor mamei să asigure tot ceea ce era necesar pentru traiul de zi cu zi, dar întotdeauna avea grijă să facă bucuriile copiilor. Și cum mai erau doar trei zile până la Crăciun, mama a intrat în jocul copiilor și le-a dat toate decorațiunile pe care le avea: beteală, beculețe, fundițe, pentru ca cei mici să-și îndeplinească misiunea.

Andrei a dezăpezit drumul care mergea din sat spre căsuță. Au pus plăcuțe cu numele lor, ca Moș Crăciun să îi viziteze și pe ei când trecea prin sat. Au pus luminițe la geamurile căsuței să ghideze renii Moșului și au ornat gardul cu beteală. Ioana a pus fundițe pe crengile de jos ale bradului din curte. Atât ajungea să facă și ea.

A venit seara mult așteptată, Ajunul Crăciunului.



ARGHIRE IANIS
GABRIEL
Clasa a VII-a C

Căsuța din poieniță era luminată și frumos, ornată. Doi copii emoționați îl așteptau pe Moș Crăciun cu capul în poalele mamei. S-a făcut dimineață. Lângă sobă stăteau două punguțe cu dulciuri și jucării ce aveau numele copiilor: Ioana și Andrei. Dar afară, sub crengile împodobite de Ioana cu fundițe, erau pachete mari cu hăinuțe și mâncare. Urma să le ajungă mai multe luni. Povestea copiilor și munca lor pentru a-i atrage atenția lui Moș Crăciun fusese auzită și de vecini. Aceștia au rămas impresionați de gestul copiilor, de toată munca depusă și de greutățile prin care trecuse familia.

Misiunea de Crăciun a copiilor a fost îndeplinită. Moș Crăciun a aflat unde stăteau și a venit cu daruri. Totodată

efortul lor i-au făcut și mamei un Crăciun Fericit.

MIRCEA AMALIA ELENA, clasa a IV-a A



MOȘ CRĂCIUN ȘI MICUL EXTRATERESTRU

IFTENIE ILINCA ANTONIA, clasa a IV-a A

Într-un ținut îndepărtat, aproape de Polul Nord, în Laponia, într-o căsuță bătrânească, era mare grabă pentru pregătirea cadourilor pentru copiii lumii. În această căsuță, mulți elfi împachetau, etichetau și aranjau toate jucăriile după vârsta copiilor la care acestea urmau să ajungă. Doar Moș Crăciun stătea într-un colț al camerei, îngrijorat de vremea rea de afară și se tot gândea cum va ajunge în îndepărtata lume cu renii lui bătrâni și obosiți. Mai era doar o noapte până urma să plece în lume. În întunericul nopții apără o lumină puternică în dreptul ferestrei și Moș Crăciun se sperie tare, neștiind ce se întâmplă. Toți din căsuța moșului dormeau și atunci moșul s-a îndreptat spre fereastră. Ce văzu îl uimi foarte... Un sentiment de frică amestecat cu mirare și curiozitate îi străbătu corpul. În fața bătrânului se afla un obiect mare, galben, strălucitor și necunoscut. După câteva minute s-a deschis o parte din acel obiect și a apărut un omuleț drăguț și vesel. Cine credeți că ar fi putut fi? Ei bine, acel omuleț era un extraterestru, adică un om venit de pe altă planetă, chiar din altă galaxie, ciudat, dar cu gânduri bune. Moș Crăciun, care știa că mai sunt și pe alte planete ființe, numite de noi, pământeni, extratereștri, a ieșit din căsuța sa ca să-l întâmpine.

– Bine ai venit pe meleagurile noastre, om bun!

– Bine v-am găsit, Moș Crăciun! Mă bucur de primire și te rog să-mi accepți ajutorul.

– Dar de unde știi că aș avea nevoie de ajutor?

– Noi, cei din lumea mea, avem un simț deosebit: acela de a afla repede de necazurile celor mai buni oameni de pe Pământ.

– Atunci sigur că ți-ai dat seama că pe așa o vijelie puternică și ninsoare deasă nu voi putea ajunge la timp cu darurile pe care copiii le așteaptă cu atâta nerăbdare.

– Sigur că din această cauză am venit să te ajut și o fac din toată inima. Nava mea, dotată cu aparatură neînțeleasă de pământeni, te va ajuta. Hai! Să nu mai pierdem timpul și să luăm toate darurile pregătite ca să le ducem copiilor ce te așteaptă.

– Îți doresc multă sănătate, om bun, și îți mulțumesc pentru această faptă bună care va bucura toți copiii atât de dragi mie.

– Copiii ne sunt dragi tuturor și de aceea trebuie să ne grăbim! Vino, să începem aranjarea cadourilor în nava mea!

Moș Crăciun, când a pășit prima dată în acea navă necunoscută, s-a minunat de strălucirea interiorului, de pereții ei plini de tablouri electronice și de butoane colorate care arătau mai ceva decât văzuse el la copiii pământeni ce păreau deja să depindă de câte un ecran luminos. Fie vorba între noi, bătrânul era trist că jucăriile lui nu mai erau atât de apreciate și de aceea lupta din răspuțeri să păstreze obiceiul drag de a dăruia în luna decembrie. În graba mare, au așezat toate cadourile în nava ciudată și au plecat pe Terra să-i facă fericiți pe copii. Au terminat repede de adus cadourile și și-au luat rămas bun. Moș Crăciun, cu o lacrimă în colțul ochilor, chiar l-a îmbrățișat pe micul extraterestru și l-a poftit să mai vină pe la el. Simpaticul și istețul extraterestru i-a promis că se va întoarce cât de curând să îi povestească cum și-a îndeplinit sarcina cea nouă de care era atât de mândru.

Moș Crăciun a ridicat ochii spre cer și a mulțumit pentru ajutor cu o ușurare fără margini în sufletul lui bătrân și atât de bun! Era din nou fericit! Mai trecuse un an. Moșul trăia încă în inimile copiilor

MAGIA IERNII

Iarna dă un spectacol grandios, presărând din nori steluțe argintii, care coboară jucăușe spre pământ. În dansul lor delicat, îmbracă totul cu o plapumă de zăpadă. În decorul acesta de poveste natura parcă a amuțit. Doar șuieratul vântului își mai arată prezența. Neptea, la lumina lunii, sclipirea zăpezii are aspectul prafului de diamant. În magia iernii are loc o sărbătoare minunată plină de tradiții și de bucurie: Crăciunul. Fiecare casă miroase a prăjituri și a cozonaci, se pregătesc bucate alese, iar bradul împodobit nu lipsește din decor. În Ajun se ascultă colinde, casele sunt vizitate de colindători și toată lumea îl așteaptă pe Moș Crăciun. Dimineața de Crăciun, în jurul bradului stau înghesuite fel de fel de cadouri ce așteaptă să fie descoperite de copiii nerăbdători. În căldura căminului, cu miros de brad, toată familia se adună în jurul mesei de Crăciun. E o atmosferă magică de sărbătoare.

IVANOV AMALIA, clasa a V-a B



GHEORGHIU ȘTEFAN, clasa a VI-a B

POVESTE DE IARNĂ

Toamna s-a stins, dispărând cu ultimele raze de soare. Geroasa iarnă și-a întins mantia de catifea albă peste colinele golașe. Viscoul furios poartă pe aripile lui ultimele frunze smulse din coroana copacilor, odata deasă și bogată. Brutalitatea anotimpului împinse animalele spre căldura propriilor căsuțe. Pădurea veselă și melodioasă era acum rece și tăcută. Fulgii fragili cădeau din văzduh printr-un dans numai de ei știut.

Undeva, printre dealuri, ascuns în peisajul alb, se afla un mic sătuc. Era plin de voie bună, împodobit cu mii de ghirlande multicolore. Pe ulițele înguste găseai oameni bucuroși, în toiul pregătirilor pentru Crăciun. Pe una dintre străduțele din centru, se afla o căsuță mică, fără curte, însă plină de decorațiuni luminoase. Când treceai pe acolo, se simțea un miros puternic de scorțișoara și vanilie. Înăuntru, se afla băiețelul despre care vom vorbi. Numele lui era Denis, un copil retras și introvertit. Spre deosebire de ceilalți din sat, el nu ieșea afară cu prietenii lui, deoarece nu avea. Era un băiețel slăbuț, cu părul roșcat și ochi albaștri precum marea. Purta o pereche de ochelari cu o ramă verde și groasă din lemn.

Stând pe gânduri, întins în pat, acesta își aminti că uitase să scrie scrisoarea către Moș Crăciun. Se ridică rapid, fugi către birou, luă o foaie de hârtie și căută în grabă un pix. Anul acesta el nu mai dorea jucării, ci adevăratul lucru ce îi lipsea: un prieten. Își scrisese repede dorința și fugi cu hârtia către poștă. Trânti cu putere scrisoarea de biroul instituției și rugă să fie transportată de urgență către Polul Nord. Doamna de acolo se uită îngrijorată la Denis, însă notă ceva pe un bilețel și îi făcu semn că poate să plece. Ieșind, băiatul decise ca nu ar mai fi avut rost să se întoarcă acasă devreme, așa că ocoli străzile aglomerate și se aruncă în zăpada pufoasă precum norii. Se ridică rapid și începu să construiască un om de zăpadă. Bulgăre cu bulgăre, adăugând nasturi pe post de

ochi, un morcov ca și nas și o frunza singuratică precum o gură, formă un om înalt și impunător, însă drăguț și pufos în același timp. Făcând ultimele retușuri, se gândi cum să-l numească, însă nu știa cum. Într-un final, îi veni ideea perfectă:

– Te va chema Ghețuș!

În acel moment, în jurul lui Ghețuș se formară milioane de particule scîlipoare ce dansau jucăuș. Denis rămase uimit la vederea acestui lucru. După câteva secunde, luminițele se stinseseră și paru că nu făcuseră nimic. Apoi, cei doi nasturi clipiră. Bețele folosite pentru mâini începură să se îndoaie. Băiatul lăsă un țipăt ascuțit să se audă și încercă să fugă, însă stratul gros de zăpadă îl împiedică.

La fel de confuz ca el, omul de nea se încruntă, însă, în cele din urmă, reveni la entuziasmul obișnuit:

– Tu trebuie să fii Denis! Eu sunt noul tău prieten, Ghețuș!

Băiatul își dădu seama că totul era prea frumos să fie adevărat. În ciuda suspiciunilor lui, își luă inima în dinți și începu să vorbească cu această creatură misterioasă:

– De unde vii? De ce ești aici? Cine te-a trimis?

– Sunt de la Polul Nord. Am venit deoarece ai vrut un prieten și m-a trimis chiar Moșul! răspunse omul de zăpadă cu calmitate, însă cu o urme de confuzie.

Atunci, Denis a înțeles totul. Băiatul radia de fericire. Încetul cu încetul, porni o conversație cu spiritul trimis de la Pol. Astfel, minutele trecură precum secunde. Soarele începu să cedeze sub mantia întunecată a nopții, iar umbra punea stăpânire pe tărâmul înghețat. Din acea zi, în fiecare dimineață, Denis pleca să se întâlnească cu noul său prieten. Fiecare zi i se părea o nouă aventură, iar fiecare clipă era plină de fericire. O dată cu diminețile și serile trecea și temuta iarnă, retrăgându-și viscoarele puternice. Razele calde ale soarelui își făceau apariția. O dată cu apariția căldurii, fericirea și trupul lui Ghețuș dispăreau. Zăpada devenea apă, iar omul se topea pe zi ce trecea, până când, într-o zi, ultima fărâamă de omăt dispăru și astfel Denis rămase cu speranța că se vor revedea la anul.

Primăvara

*Primăvara e anotimpul cel mai frumos,
Cu flori colorate și soare cald.
Păsările cântă și zboară prin aer
Și totul pare a fi plin de mister.*

*Copacii își arată frunzele verzi,
Iarba crește înaltă, se-ntinde pe câmpii,
Toată natura e plină de viață
Și oamenii zâmbesc fără să știi.*

*Primăvara simți că poți să zbori,
Că poți face ce vrei, să fii ce vrei să fii,
E anotimpul speranței și iubirii
Când totul e posibil pentru toți.*

MANOLE MIRUNA
Clasa a VI-a A



CIOBANU CRISTINA, clasa a II-a C

Freacățul primăverii

Într-o zi, pe la mijlocul lui martie, eram în livada de pe coasta din spatele casei bunicilor. Urmăream razele soarelui care se revărsau peste natura aburindă. În jurul meu, merii, perii și prunii se bucurau de mângâierea soarelui. Pe crengi începuseră a-și scote căpușorul mugurașii verzi. Mă gândeam cât de grele fuseseră primele zile ale primăverii. Mult se luptase soarele pentru a o învinge pe Baba Dochia cu cele nouă cojoace ale ei.

Anotimpul alb se îndurase cu greu să plece, căci trimitea din când în când câte un roi de fluturi prinși într-un dans al vântului hoinar. Truda iernii fusese în zadar până la urmă. Priveam departe de la orizont minunându-mă de albastrul cerului. Spre răsărit se zărea un stol de păsări călătore. Se întorceau la cuiburile lor, căci cu siguranță le fusese tare dor de casă. Cântecul lor de bucurie era un semn că au sosit zilele frumoase. În curând prin iarba cea fragedă se vor ivi flori multicolore și vor porni albinele cu zumzetul lor plin de energie. Păsărelele își vor începe concertele pe lunci, prin văi și pe dealuri, iar pădurile își vor primi cu bucurie oaspeții veniți din depărtări toride.

Oriunde mă uitam, era verdeață. Din loc în loc ieșiră frunze mărunte pregătite să ocrotească florile ce vor apărea în curând. Gâzele își începuseră și ele zborul. Cât freacăț este primăvara!

E cald și natura este minunată, mă gândeam eu în timp ce mă îndreptam spre casă. Într-adevar, reînvierea naturii ne umple de fiecare dată sufletul de bucurie.

NISTOR CRISTIAN, clasa a VI-a A

Primăvara

Primăvara

Primăvara e blândă și gingașă,
Cu flori și plante înverzite,
Cu raze de soare călduțe
Și păsări ce cântă fericite.

Natura se trezește la viață
Și totul prinde culoare,
Iar oamenii se bucură de soare,
De aerul proaspăt de-afară.

BRATU MĂDĂLINA
FLORENTINA
Clasa a VI-a A

Natura se află într-o continuă schimbare fiecare zi însemnând o filă din cartea nescrisă a univesului. Primăvara cea mult așteptată a împodobit meleagurile noastre cu daruri alese punând în evidență naturalețea-i aparte. Anotimpul renașterii și-a făcut simțită prezența prin întinderea nemărginită de mici firicele de smarald ce se îndoaie mlădios în adierea subtilă a vântului cu atingeri de catifea. Încet, cu sfială, câte un ghiocel mai curajos se lasă privit. În grădini, florile gingașe. Cu trunchi subțire și parfum dulce, îmbietor parcă concurează între ele încercând să stabilească o regină. Micuții gândăcei își încălzesc piciorușele, bucurându-se de căldura soarelui ce a revenit după o iarnă lungă și aspră. Triluri de păsări răsună melodios prin văzduh, marcând un nou început, săgetând printre norii pufoși cu viteza gândului. Pomii și-au recăpătat frumusețea de altădată, așteptând mugurii de un verde crud să înflorească. Spectacolul de culori fără de seamă încântă privirile tuturor.

CIOBANU ALEXIA MARIA, clasa a VII-a C

Grădina cu trandafiri

La țară, în spatele casei, avem un loc minunat. Este o grădină cu trandafiri de toate culorile, unii roșii ca sângele, alții albi ca zăpada. La intrarea în grădină, te întâmpină un măr de toată frumusețea. Primăvara are flori de un roz pal care te îmbie cu mireasma lor și care sunt atracția principală a abinelor ce zumzăie pe acolo de zor, iar toamna are mere galbene și mari. Pe acolo trece mereu un pisoi negru ca tăciunele. Se ascunde în trandafiri și fugărește fluturii.

Într-o zi, motanul s-a dus să se joace în grădină. Vântul zbură frunzele, le zbură cât mai departe. Afară era ceață și înnorat. Norii au înghițit soarele.



CIOBANU CRISTINA, clasa a II-a C

Vântul rece te cutremura ca o sabie de gheață. Și cum una dintre frunzele moarte căzute din copaci zbura dusă de vântul toamnei târzii, motanul a început să o fugărească. Am ieșit și eu din casă pentru a-l urmări. Vântul mi-a provocat un fior pe șira spinării. „Soare, vino înapoi!” m-am rugat eu. M-am întors în casă și m-am îmbrăcat mai bine. Am ieșit din nou. În locul în care era o tufă de trandafiri roșii și frumoși, ce îți furau odinioară privirea, acum era doar o grămadă de petale sfâșiate și de tulpini rupte. „Cu ce au greșit bieții trandafiri ca să sfârșească astfel?” m-am întrebat eu. Dar cine o fi putut să facă asta? Desigur, motanul! Deasupra grămezii de resturi, zăcea o frunză care semăna nespus de mult cu cea pe care o fugărise pisoiful. Când a venit mama și a văzut totul, a rămas surprinsă. Nu avea rost să îi spun cine era făptașul. Se știa prea bine. L-a muștrătat mama cât l-a muștrătat, dar cred că biata felină nu a înțeles nimic. Eram destul de tristă. Grădina nu mai părea la fel de fermecătoare și la fel de armonioasă fără tufa mea preferată de trandafiri. Desigur, și ceilalți trandafiri erau nespus de speciali, dar aceștia erau preferații mei. Eu singură îi plantasem. Eu cu mâna mea îi udasem. Eu m-am străduit să crească mari și să fie cât de frumoși posibil. Și astfel, cu „ajutorul” unei frunze și a unui motan jucăuș, truda mea de un an s-a risipit într-un minut. Acest gând m-a măcinat toată ziua. Tata, observând asta, mi-a zis că, deși trandafirii au fost ruinați, solul încă este fertil. Și, cu puțin ajutor, am plantat niște trandafiri cu totul diferiți de cei din grădină. Aceștia erau de un galben auriu. Cu siguranță furau privirea tuturor celor care veneau în grădină.

Și uite așa, anii au trecut și trandafirul meu a înflorit iar și iar. Toamna și iarna era gol și fără viață, dar primăvara și vara revenea la obișnuita lui culoare magnifică, își îmbrăca haina lui proaspătă de frunze verzi și catifea galbenă.

EPURE IOANA AURELIA, clasa a VIII-a B

Mansarda vacanțelor de vară

Venirea vacanței de vară înseamnă relaxare și trăirea unor momente de neuitat alături de prieteni acompaniați de o vreme superbă. M-am trezit dis-de-dimineață și am observat că soarele arde pe cerul senin. Mugurii au îmbrăcat copacii în a lor haină multicoloră, iar vântul nu a avut putere să adie în satul nostru. Păsărelele și-au făcut loc pe prispă pentru a mânca firimiturile puse special de mama mea, mulțumind astfel printr-un dulce și îndelungat cântec. Văzând vremea de afară m-am schimbat și am mers la bucătărie pentru a mânca și am rugat-o pe mama să mă lase să ies afară. După nu foarte multe rugăminți am început să mă îndrept cu pași repezi spre curtea școlii pentru a mă întâlni cu prietenii mei. Ajuns acolo i-am văzut pe George și pe Mihai care se jucau cu mingea pe terenul de fotbal al școlii și m-am alăturat lor.

Odată cu trecerea timpului am început să simțim adierea vântului și câteva picături de ploaie. Am înțeles faptul că nu mai e timp de stat așa că i-am invitat pe prietenii mei la mine acasă pentru a ne distra înmansarda plină de jucării. Vântul începea să bată din ce în ce mai tare, iar picăturile de apă ce îl acompaniau cădeau cu repeziciune pe pământul uscat, așa că am început să alergăm până la mine acasă pentru a nu fi udați de ploaia care tocmai începuse. Odată ajunși am urcat în podul casei și am început să ne jucăm cu puștile din lemn făcute de tatăl meu și, din când în când, ne mai uitam pe geam pentru a vedea dacă a trecut sau nu ploaia. După ore în care ne-am jucat, am citit și am vorbit, vântul și ploaia s-au oprit, iar George și Mihai au plecat acasă.

PASCALE MIHNEA TEODOR, clasa a VII-a C

Grădina

Era o dimineață ca oricare alta, mă aflam în casă și citeam, dar nu m-am putut abține să nu mă uit în grădina vecinei sau, cum îmi plăcea să-i spun, grădina cu trandafiri magici. Lângă noi locuia o doamnă bătrână, puțin cam ciudată, deoarece nu ieșea aproape niciodată din casă, o casă veche și dărăpănată. La prima vedere nu voiai să ai de-a face cu ea, poate că îți era și frică de dânsa, dar când te uitai atent în spatele acelei case urâte, vedeai cel mai frumos lucru din lume. Era vorba de o grădină plină cu trandafiri de toate culorile: roșii, roz, albi, portocalii, mov, albaștri, aurii, chiar și multicolori. Erau așezați în straturi, întâi cei roșii, după aceea cei roz, iar cei de culori diferite erau așezați alandala. La marginea culoarelor se aflau buchete de trandafiri albi, care formau o ramă a întregii grădini. În capătul grădinii se afla un foișor care era înconjurat tot de tufe de trandafiri multicolori. Ce era ciudat era că fiecare tufă avea flori de culori diferite. Unele erau albastre cu striții de roșu, alții aurii cu mov, alții erau albi pătați cu stropi de roșu. Mereu mă întrebam de ce arătau în felul acesta. Terasa casei era căptușită cu trandafiri aurii ca soarele, ce te orbeau imediat dacă te uitai insistent la ei. Mai erau și pitici de grădină care purtau împlețiți în barbă și în căciuli trandafiri. Aproape că puteam auzi cum această grădină superbă îmi șoptește să vin și să culeg o floare. Deodată îmi trece prin gând că dacă o voi ruga pe vecină, poate, poate îmi va da un trandafir. Așa că mă grăbesc să ies din casă și mă duc la ușa vecinei. Îmi răspunde:

– Bună ziua! îi zic. Mă întrebam dacă îmi puteți da un trandafir din grădina dumnevoastră?

– Așa, deci tu ai vrea un trandafir, nu? îmi răspunde, fixându-mă cu privirea. Foarte bine, vino!

O urmez și ea mă conduce în foișorul din grădină, unde văd că pe o masă este expus un trandafir superb de culoare albă, într-un glob de sticlă:

– Și ce trandafir ai vrea? mă întreabă.

– Nu știu, îi răspund, pe care mi-l dai dumneata.

Deodată, începe să-mi arate un zâmbet ca de mamă și se întinde să apuce trandafirul alb de pe masa din foișor. Scoate floarea din glob și mi-o dă mie. Nu apuc să zic nimic, că trandafirul alb ca neaua, atins de lumina soarelui, începe să se transforme în culorile curcubeului. Mă uit cu gura căscată la ce tocmai s-a întâmplat, dar doamna îmi spune:

– Băiatul meu obișnuia să facă tot felul de minuni ca acestea când lucra în grădină! Zicea că oricine poate să facă minuni dacă își dorește. De când l-am pierdut, singura mea plăcere este să vin în grădină și să am grijă de acești trandafiri. Tu îmi amintești de el!

Aproape că îmi veni să plâng, dar mă uit la doamnă și îi mulțumesc pentru trandafir și mă duc acasă. De atunci în fiecare zi mă duceam să o ajut la grădinărit pe doamnă, pe care am învățat că o cheamă Claudia. Întotdeauna Claudia mă primește cu un zâmbet pe buze și îmi spune că datorită mie, nu se mai simte singură. Într-o zi eram singur în grădină, când am văzut un băiat de vreo șaisprezece, cu părul castaniu și cu ochii verzi. Băiatul se uită la mine și îmi zise:

– Mulțumesc că ai făcut-o pe mămica fericită din nou!

Închid ochii de mirare și când îi deschid băiatul se evaporă. De atunci am iubit grădina aceea și mai mult!

Grădina cu trandafiri

Andreea era singurul copil din familia ei și încă se la naștere a fost înzestrată cu o responsabilitate foarte mare, într-o zi avea să fie regina. Era o fetiță frumușică, slăbuță cu părul castaniu și ochii verzi. Se spunea că moștenise ochii tatalui ei și chipul mamei sale. Fata avea un program foarte strict, se trezea, se îmbrăca, apoi venea în sala de mese pentru a lua micul dejun. La prânz avea orele de broderie alături de alte femei de la castel, avea numai două prietene, Ana și Corina, acestea erau în același timp și servitoarele ei, dar asta nu conta, Andreea se atașase de ele încă din copilărie. După orele de broderie avea școală particulară alături de diferiți profesori. Iar seara vorbea cu unul dintre oamenii din consiliu despre îndatoririle și alegerile pe care avea să le facă ca viitoare regină. Tot timpul era păzită de gardienii regali. Noaptea se furișa în grădinile castelului. Fata încă nu reușise să vadă încă toate grădinile. Deși îi era strict interzis să iasă din castel, Andreea tot mergea să exploreze. Se așeza pe o bancă și ori citea, ori aducea un carnetel unde schița diferite flori și plante. A descoperit de puțin timp grădinile și a explorat două dintre ele: grădina de crini și pe cea de lalele. Următoarea era cea de trandafiri. În total erau aproximativ opt. Noaptea se vedea peisajul cel mai bine. Luna era ca un diamant strălucitor pe cer. Ici-colo era câte un felinar care lumina slabuț. Trandafirii din grădină erau de toate culorile. Era o priveliște de basm și fata era uimită, nu văzuse niciodată ceva așa de frumos. Spre sfârșitul grădinii se afla o pădure deasă și întunecată. Nici măcar prietenele ei nu știau despre aventurile ei nocturne prin grădini și nici nu aveau să știe vreodată. Andreea s-a așezat pe o bancă, și-a scos carnetul și a început să schițeze desenul unui trandafir galben. Un sunet venind dinspre o tufă i-a întrerupt șirul gândurilor, urmat de o tăcere acută, apoi un alt sunet din partea opusă, încet, încet din tufișuri au apărut niște creaturi mici în rochii vii colorate și fiecare purta un trandafir deasupra beretei. Fata se întreabă *Oare aceste ființe chiar există sau este doar imaginația mea?* Apoi zise:

- Cine sunteți voi? cele trei voci răspunseră în cor:
- Dar tu cine ești?
- Eu sunt Andreea, prințesa și viitoarea moștenitoare a tronului.

Cele trei siluete au ieșit în lumină. Modelele rochiilor și culoarea acestora se vedea clar. Aveau chipuri delicate și ochii verzi sau căprui.

- Noi suntem cele trei zâne din Tărâmul de mult uitat. Eu sunt Anastasia, a răspuns cea în rochie roșie.
- Eu sunt Amalia, iar ea este Camelia au răspuns celelalte în rochii albastre și galbene.
- Cu ce gânduri ați venit în grădinile regale? întrebă prințesa.
- Locuiam de ceva timp aici, dar am fost chemate înapoi pe tărâmul nostru. Zânele aveau vocile delicate și subțiri. S-au așezat lângă Andreea pe bancă.
- Trebuie să trecem prin pădurea întunecată, apoi a arptat spre pădurea cea deasă de la sfârșitul grădinii. Andreea s-a oferit să le însoțească pentru a ajunge în siguranță pe tărâmul lor. Au început să meargă spre pădure. Au mers ce au mers și au dat peste o intersecție. Copacul din fața lor a început să vorbească.

Era ghicitoare, pentru a merge mai departe trebuia să dea răspunsul corect și copacul avea să le spună calea pe care trebuia să meargă pentru a ajunge la portalul dintre cele două lumi. După un timp de gândire fata a dat răspunsul. Au ajuns într-un luminiș, acolo era portalul. Și-au luat rămas bun, dar nu înainte de a promite că zânele o să se întoarcă înapoi. Apoi au trecut prin portal. Andreea a plecat înapoi la castel. Au trecut săptămâni, luni poate chiar ani, dar zânele nu s-au mai întors.

SECUIAN BIANCA MARIA, clasa a VIII-a B

Vis de vară

Întotdeauna am fost fascinată de călătorii. Frumusețea locurilor sălbatice ori încărcate de istorie. Briza sărată a mării, nisipul fin pe tălpi ori vântul ce îți zboară părul pe culmea înaltă a unui munte mă captivau nespus. Seara, înainte de culcare, închideam ochii și visam. Visam că zbor departe, peste mări și peste țări, într-o aventură doar de mine știută. Totul era o închipuire, rodul imaginației mele, până într-o zi când totul s-a schimbat.

Venirea vacanței îmbracă lumea într-o atmosferă caldă, moaleșitoare. Era una dintre acele zile ce parcă nu are sfârșit, în care timpul se oprește după bunul tău plac. Într-o astfel de zi, stăteam eu întinsă pe iarbă în fața casei, savurând o carte bună când Cătă dădu buzna în grădină curmându-mi liniștea. Își mișca frenetic brațele, anunțându-mă că plecăm într-o aventură. Nu am așteptat mai multe detalii, am plecat în casă să pregătesc bagajul.

În nici o oră suntem pe drum spre aeroport pentru a ne îmbarca. După un drum lung și obositor, nu avem timp de pierdut. Luăm un autobuz local ce ne va duce la destinația finală. Unde? Nici eu nu știam. Când autoturismul oprește, privesc fascinată în jur. Ne aflăm pe un platou de piatră întins, iar, la capătul său, nimic, doar întinderea vastă a cerului senin, fără niciun nor care să-l întunece. O beteală de aur se legăna dintr-o parte în alta a boltei. Jos, sub noi, o întindere de câmpii în nuanțe gălbui. La culmile munților se vedeau ici-colo niște obiecte ce putea fi orice, dar de aici păreau a fi grăunțe fine de nisip în întinderea nemărginită a lumii. Razele calde ale soarelui creează iluzii, colorându-le parcă în felurite tonuri. Privind așa la ele, par din ce în ce mai aproape.

Cad în genunchi copleșită de emoții, nici nu clilesc de teamă că vraja s-ar putea evapora. Acele mici puncte nu sunt altceva decât baloane cu aer cald. Când unul ajunge pe platou, ne apropiem și cu mâna tremurând deschid porțița de lemn și pășesc. Când ne desprindem de la sol îmi simt sufletul mai ușor, o pană, râd, iar lacrimi calde îmi alunecă pe obraji, acum sunt și eu un grăunte de nisip purtat de vânturile acestei lumi.

Chiar dacă zborul cu balonul nu a ținut mult, amintirea acestuia m-a urmărit pretutindeni, colorându-mi visele și luminându-mi zilele monotone. De când s-a terminat și am coborât la sol mi-am dorit zi după zi să o pot face din nou la nesfârșit.

TUFARU ANDREEA DENISA, clasa a VIII-a B

Într-o seară liniștită de toamnă, eram afară și priveam cerul înstelat și mă bucuram de cântecul greierilor târzii. Deodată, pe cer, și-au făcut apariția două păsări cu aripi mari care dansau parcă într-un joc nocturn înclinându-se și îmbrățișându-se. La început acest dans era timid, dar, pe măsură ce le urmăream fascinat, am observat că din aripile lor ieșeau stele de foc care se înălțau spre cer. Încet, încet ele au coborât mai aproape de pământ, mai aproape de mine, s-au înclinat în fața mea și m-au invitat să le ating. Timid, am întins mâna și am mângâiat acel penaj fin și multicolor care îmi lua ochii și care mă atrăgea. Printr-o șoaptă păsările m-au invitat să mă urc pe spatele lor și să merg într-o călătorie magică. Cu ochii strălucind am îndrăznit și m-am urcat pe spatele unei păsări. Împreună cu ele zburam prin văzduh admirând peisajul magic. Curând am ajuns într-un loc necunoscut plin de lumină, culoare și de tot felul de animale și păsări care nu se găsesc pe la noi. Cele două păsări m-au purtat într-o grădină frumoasă unde eram așteptați de zâne și de alte păsări nemaivăzute de mine până atunci.

O zână s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă îmi place acest joc. Eu fiind încă uimit de ce vedeam, nu știam ce să răspund mai repede, mai ales că aveam atâtea întrebări de pus. Împreună cu zâna Trinkă, căci așa o chema, și cu cele două păsări cu care am călătorit am plecat spre pădure unde am cunoscut alte vietăți fantastice. Cele două păsări, Bunkai și Turok, mi-au spus că suntem pe tărâmul misterios din Insula Ataka, o insulă dispărută de mulți ani. Zâna Trinkă mi-a spus că pot explora acest tărâm oricând vreau cu condiția să citesc câte o poveste în fiecare seară, căci Insula Ataka trimite păsări misterioase să-i aducă pe acest tărâm magic pe cei pasionați de frumos.

Acum am înțeles dansul păsărilor misterioase și rolul călătoriei mele pe acest tărâm. Pentru că dimineața se apropia, Bunkai și Turok m-au adus înapoi în fața casei mele, iar la plecare mi-au dăruit trei lucruri, un talisman, o carte antică și o pană vrăjită. Cu acestea pot mereu porni într-o nouă călătorie pe tărâmurile ascunse ale planetei, călătorie care poate fi făcută doar noaptea și doar citind zilnic câte o poveste. A fost o aventură magică pe care abia aștept să o repet. Până atunci paginile cărții antice mă atrag spre noi descoperiri.

MAESTRUL PICTOR

A fost odată ca niciodată un pictor. Acesta avea nenumărate instrumente care mai de care mai speciale. Unele erau scumpe și nu se găseau peste tot, altele erau mai simple și orice amator le putea folosi. Acest pictor era foarte cunoscut, picta tablouri splendide, dar și ajuta oameni când aveau câte o dilemă.

De aceea, când a venit ziua de naștere a acestui pictor, toți cei din sat s-au hotărât să-i facă o surpriză și să îi dăruiască ceva special. În sat exista un meșter, dar nu orice meșter, acesta făcea obiecte pline de magie. El a creat o pensulă unică. Pictorul nostru a fost foarte plăcut surprins. El însă nu avea nici cea mai vagă idee de ceea ce îl aștepta. A luat pensula, s-a pregătit să picteze, însă, de cum a atins pânza, pensula a început să deseneze singură. Dansa pe suprafața de desenat cu mare ușurință, singură, fără niciun suport. Pictorul s-a minunat. Nu a durat mult și pensula și-a terminat treaba, s-a așezat cuminte înapoi lângă celelalte și a așteptat să vadă reacția pictorului. Acesta a rămas uimit văzând ce minunăție a creat instrumentul său nou. Tabloul era un minunat peisaj de primăvară. Copacii erau proaspăt înfloriți, soarele călduros dezmiarda cu lumina sa florile proaspăt crescute pe câmpurile de smarald. Păsările se întorceau din vacanța lor din țările calde și totul era armonios și euforic, natura revenind la viață și totul fiind mai colorat ca niciodată.

De atunci pictorul folosește mereu puterea magică a pensulei pentru a crea peisaje magnifice și pentru a se dezmiarda cu frumusețea naturii văzute prin ochi magici.

OROLOGIUL FERMECAT

Tocmai îmi terminasem temele și, pentru că mai aveam ceva timp liber, am zis să profit de vremea frumoasă și să petrec puțin timp în aer liber, în parc. Ajuns acolo găsesc cu greu o bancă liberă și mă așez; la puțin timp se mai apropie un bunic și se așază și el lângă mine.

– Știi că există o lume diferită față de cea în care trăim? O lume în care magia există și timpul parcă stă pe loc?!

L-am privit confuz, dar simțeam că are nevoie să vorbească cu cineva, așa că l-am rugat să îmi povestească despre acel loc.

– Eram tânăr, cam de vârsta ta, tatăl meu era pasionat de istorie și ne-a dus să vizităm un castel care a aparținut unei familii de nobili diferită pentru vremurile în care trăiau. Se zvonea despre ei că foloseau magia pentru a obține foloase necuvenite. Ajuns în fața castelului am rămas mut de uimire. Era cel mai frumos, impunător și deopotrivă înfricoșător castel pe care îl văzusem vreodată. Avea niște turnuri înalte, înalte, până la cer de înalte, cu ferestre mici prin care deabia pătrundea lumina. Îmi imaginam că acolo erau ținuți prizonierii. Ca să ajungi la el trebuia să mergi pe un pod impunător făcut din piatră. Intrăm în castel și ajungem într-o sală mare unde se țineau balurile. De tavan atârna cel mai frumos candelabru cu brațe de aur și cristale verzi ca smaraldul. Curios din fire, plec să explorez singur castelul. Admirând tablourile nici nu mi-am dat seama când am ajuns la primul etaj. Am fost întrerupt de bătăile unui orologiu care se afla la celalalt capăt al holului. Un hol întunecos și lung cu uși de o parte și de alta. Din spatele orologiului se vedea o strălucire, o lumină ciudată care mă atrăgea ca un magnet către ea. Când m-am apropiat, am fost transportat într-o lume nemaivăzută, în trecut. Uitându-mă mai bine în jur îmi dau seama că sunt în curtea castelului, iar persoanele pe care le vedeam în jurul meu păreau cunoscute, erau din tablourile pe care tocmai le văzusem. Eram speriat, priveam

în jur și nu înțelegeam ce se întâmplă, când cineva mă apucă de braț și mă trase într-o cămăruță întunecoasă. Îmi spune că așteaptă pe cineva ca mine de o veșnicie. Nobilul căruia îi aparținea castelul, în căutarea nemuririi a făcut o vrajă și i-a dus pe toți pe un tărâm unde timpul stă pe loc și de unde nu mai puteau pleca. Doar cineva din exterior îi putea salva. Tot ce trebuia să fac eu era să mă întorc pe pământ și să repar ceasul atașându-i limba care indica ora. Mi-a cerut să îl aștept până se întoarce cu piesa lipsă. Cât așteptam am adormit sau m-a adormit el, nu sunt sigur. M-am trezit în fața ceasului, în mână cu limba care indica ora. Mai întâi am crezut că m-am lovit la cap și am stricat ceasul, dar apoi am aflat de la custodele castelului că acel ceas a fost mereu defect, bătea ora exactă întotdeauna în ciuda faptului că nu o indica niciodată. Atunci am știut că a fost aievea tot ce am trăit și că trebuie neapărat să repar ceasul.

Îl priveam pe bătrânelul de lângă mine fascinat de ceea ce îmi povestise și nu îmi găseam cuvintele, nu știam cum să îl întreb dacă ce a povestit e dintr-o carte, pentru că



tare mi-ar fi plăcut să mai citesc și alte aventuri ca aceasta. Dar, parcă știind că vreau să îl întreb ceva și nu știam cum, întrerupe el tăcerea.

– Dar mai bine hai să ne bucurăm de ziua asta de toamnă în liniște, de acum nu vor mai fi multe ca ea, vine frigul. Și apoi aici trece timpul repede, parcă ieri eram ca tine, iar acum... Cred că pot să îl țin pe loc doar în momente din acestea de tăcere.

STOIAN DAVID ȘTEFAN, clasa a VIII-a B



Cu câteva zile în urmă am ajuns acasă la bunicii mei. Urma să îmi petrec câteva săptămâni din vacanța de vară la ei. Mereu mi-a plăcut să stau la bunici. Nu doar compania plăcută a acestora mă făcea să mă întorc cât de des posibil, ci mai ales grădina bunicii. Mereu am simțit că acel loc este cu adevărat magic, dar acum acel gând s-a adevărit.

Ieri a fost foarte cald. A fost una dintre acele zile de vară în care nu te puteai ascunde nicăieri de căldura dogoritoare a soarelui. Cu toata asta, am găsit ascunziș la umbra unui nuc din grădină. M-am așezat acolo, cu o carte. În timp ce citeam, am ridicat ușor ochii din paginile cărții și am observat o alee înaintea mea. Aceasta nu era înainte acolo, de aceea am fost foarte surprinsă. M-am ridicat și am urmat-o. Aleea a luat-o prin niște locuri pe care nu le-am mai văzut.

Într-un final, am ajuns pe o câmpie înșorită. În fața mea se arăta cea mai grandioasă grădină pe care am văzut-o vreodată. Era foarte colorată, avea flori de toate felurile, iar pomii își întindeau darnici crengile pline de fructe. La capătul grădinii se ridica un castel maiestuos. Nu mi-am pus pe loc întrebări despre această apariție neașteptată, atenția mea fiind captată complet de împărăția de vis în care mă aflu. Am înaintat și am ajuns la porțile castelului. Am bătut în ușă, dar nu mi-a deschis nimeni. Din curiozitate, am decis să nu mai aștept și să deschid eu singură ușa care, spre surprinderea mea, nu era încuiată. Am intrat în castel. Acesta era și mai frumos în interior. Am parcurs holurile decorate cu tablouri așezate pe cel mai scump tapet.

Mi-am continuat drumul până am ajuns în sala tronului. Era exact cum mi-o imaginam când citeam povești. Mi-am înălțat privirea spre tavan și imaginea mi-a tăiat răsufarea. Privind tavanul, puteai vedea clar cerul. Parcă nici nu exista vreun obstacol care să obtureze priveliștea. După ce am admirat acest aspect, am continuat să explorez și restul castelului. Acesta era mult mai mare decât părea din exterior, așa că bineînțeles m-am pierdut prin coridoarele lungi, așezate ca într-un labirint. Cu cât înaintam mai mult, încercând să găsesc vreo cale de ieșire, cu atât mă aflu mai mult în aceste coridoare. La un moment dat, am ajuns într-un coridor și ceva mi-a atras atenția. Pe pereții acestuia se afla un tablou care îmi părea foarte cunoscut.

Era o grădină. În grădină era un nuc înalt. La umbra nukului, o fată citea dintr-o carte. Apoi, de parcă pictura nu era destul de neobișnuită, cerul senin a început să fie ușor înlocuit de nori gri. Pictura se mișca! Din norii gri au început încet să cadă picături de ploaie. Pe care le-am simțit și eu. M-am uitat în sus, să văd de unde vin picăturile, doar eram în castel. Nu am apucat să îmi răspund la întrebare, cât ai clipi m-am trezit înapoi la umbra nukului. Ploaia îmi strica paginile cărții deschise. Dar cum e posibil așa ceva? M-am ridicat și m-am grăbit să ajung în casă.

După ce ploaia s-a oprit, am ieșit în grădină. Trebuia să aflu dacă visasem sau dacă totul era real. Așa că am căutat aleea care mă condusese în acel tărâm magic. Dar nu am găsit-o. Acea lume magică era doar în imaginația mea.

EPURE IOANA AURELIA, clasa a VIII-a B



Camera era cufundată în întuneric, doar zgomotul ploii se auzea în ferestre. Emily deschise ochii și se îndreptă val-vartej spre ușă. *Vreau ca ploaia să mă îmbrățișeze*, strigă Emily și așteaptă apoi o clipă. Drept răspuns ecoul apăsător răsună în pereții camerei, apoi, după ce clipa trecu, fata o luă la fugă în jos pe scări. Alearga, coborând câte două trepte deodată, alearga de parcă viața ei ar depinde de asta. Parcurse etaj după etaj din marea casă a bunicilor ei. Când suflul o părăsi, coti pe un coridor încercând să își controleze bătăile inimii. Ajunse în dreptul tabloului bunicului. Privi spre tabloul cojit de vreme, în ochii bătrânului, încercând, ca odinioară, să ghicească ce secrete ascunde acesta. *Ești fata ploii*, îi spunea acesta adesea înainte de culcare. Acum, cu ploaia bătând în ferestre, totul părea parcă mai real ca oricând. Cu gândul la aceste vorbe, Emily trecu abătută mai departe.

Eu fata ploii? Cum adică? Se opri brusc, așa îngândurată cum era nu văzuse încotro o purtau pașii. Ridică privirea, în fața sa se arăta o oglindă ciobită, prăfuită de trecerea timpului. Din spatele cortinei de praf o întâmpină propria reflexie. În fața sa distinse o copilă cu părul închis ca pana corbului, ce, în lumina insuficientă, părea a-i încadra fața într-o aură divină. Chipul ei angelic, cu tenul alb ca spuma mării contrasta puternic cu nuanța închisă a părului. Fetița din fata ei avea ceva special. Din negura de praf se iveau, ca două steluțe ce pălpăiau nesigure totuși din amintirea vagă a trecutului, ochii copilei. Erau cu adevărat ceva nemaivăzut, pupilele negre ca smoala scăldate în raze de lumină ce proveneau din centrul irisului. Acesta, de nuanța oceanului în timpul furtunii, părea străpus de fascicule aurii. În peisajul creat de reflexie, Emily dinstinse o siluetă. *Ai încredere în ploaie, draga mea!* părea că îi șoptește. Speriată fata privi în spate apoi în oglindă, dar nu văzu nimic ciudat. Creatura dispăruse pe cât de repede apăruse. Afectată de cele întâmplare, de vorbele bunicului rostite din ceața oglinzii, Emily o luă din nou la fugă. În mintea ei răsună continuu glasul bunicului. *Ai încrede draga mea, ai încredere în ea, în ploaie*. Hotărâtă să lase în urmă amintirile, goni vocea într-un ungher îndepărtat al minții, continuând să alerge mai aprig ca niciodată. Mai era puțin, o simțea..., dar puțin până unde?

Da, da sunt fata ploii! Zicând asta împinse cu putere ușile masive de la intrare. Acum era afară, în sfârșit liberă, sub cerul îndurerat ce își vărsa lacrimile într-o ploaie deasă și mărunță *Da, da sunt fata ploii!*, șopti fata. Picioarele nu o mai ascultau, continuând într-un ritm amețitor să alerge. Aleargă și aleargă până când simți că nu mai putea respira. Părul i se lipea ud de temple, iar hainele de trup. Simțind că plămânii îi iau foc, căzu în genunchi pe dalele de piatră. Zâmbind își ridică mâinile spre cer și strigă cu toata puterea trupul și fiinei sale *Da, da eu sunt fata ploii și o las să mă îmbrățișeze!* Spunând asta, fata simți că se desprinde de sol, simți că plutește, apoi, dintr-odată, se preschimbă într-o mare de culori. Privi în sus soarele, astrul ceresc ce își întindea spre ea razele. Văzând asta, Emily începu să plângă, dar lacrimile copilei căzură pe pământ sub forma de lumină și speranță. Mama ei dădu fuga afară *Ai reușit, draga mea Emily*, dar Emily nu mai era.

Din sacrificiul ei luă naștere curcubeul. De atunci, din sufletul pur și inocent de copil al fetei, a apărut speranța sub forma a șapte culori ce au menirea de a aduce bucurie și liniște pe lume. Din acea zi, se spune că, după fiecare ploaie, răsare curcubeul cu ale sale culori magice. Acesta va trona pe bolta cerească până ce speranța va dispărea, luând-l odată cu ea.

Întotdeauna m-am simțit atrasă de natură, de simplitatea și de libertatea pe care aceasta o oferă. Din acest motiv cred că mă simt atrasă de căminul cald al bunicilor, astfel, pe dealurile mereu scăldate în lumina caldă a soarelui, mi-am petrecut vacanțele nesfârșite de vară. Odată ce zilele se încălzeau, gândul îmi zbură la aerul curat și la distracția ce nu înceta în satul bunicilor. Într-una din aceste vacanțe am aflat felurite lucruri foarte importante. Pe când abia învățam să citesc, am coborât în fugă în bucătăria unde bunica cocea răbdătoare cele mai bune plăcinte pe care le-am mâncat vreodată. Văzându-mă acesta mă ridică în brațe și îmi sărută ușor părul. Era ziua mea, iar eu eram nespus de încântată. Cuprinsă de fericire, deschid ușa și ies afară. Alerg prin iarba înaltă, printre florile parfumate. În parc mersul meu e grăbit, nu mai țin cont pe unde alerg. Deodată simt cum mă desprind de sol, ridicată de niște brațe puternice.

– La mulți ani copilă, privește ce mare te-ai făcut! Hai cu mine, trebuie să îți arăt ceva. Spunând asta mă lasă jos și pornește la drum spre pădure. Mergem ce mergem, bunicul în față pe cărare, iar eu urmându-l îndeaproape. În dreptul unui copac se oprește și spune:

– Privește acest copac. Câți ani i-au trebuit să crească? Oare prin câte furtuni a trecut?! Totuși este aici, în fiecare an cu fruze tot mai mari și mai frumoase. Privește la el și vei învăța o regulă a vieții, anume să nu renunți niciodată oricât de rea este iarna dinaintea apariției gingașilor ghiociei.

Zicând asta pornește în sus, adâncindu-se tot mai mult printre copaci. Frigul mă cuprinde și privirea mi se înțețosează încet, încet. Îmi strâng hainele în jurul meu și mă apropiu de bunicul, când deodată acesta se oprește în fața unui râu.

Privește acest pârâu cristalin de munte. Alunecă iute la vale susurând continuu. Uite cum trece iute peste pietre indiferent cât de mari sunt acestea. Asta este a doua regulă de aur: nu te da înapoi de la nimic, fii precum râul ce trece de cele mai tari stânci pentru a ieși la suprafață, la lumină. Poveste bunicului mă ține captivă. Privesc râul atentă. Apoi privesc în jur. Bunicul pornește din nou la drum, de această dată înapoi spre sat. Cotim pe poteci ce nu îmi sunt cunoscute, până ajungem pe un platou de piatră, ce se termină abrupt. La vale se văd câmpuri încărcate.

– Aici este ultimul loc unde mergem, draga mea. Privește jos la aceste câmpuri ce abundă de grâne. Privește atent înspre lanuri, acolo jos, jos de tot, la acele puncte mici ce merg grăbite adunând recolta. Aceia sunt oamenii.

– Oameni? întreb eu mirată.

– Da, aceasta este ultima regulă pe care trebuie să o cunoști azi. Toți suntem la fel, de la cel mai mic semn de viață, până la uriașii acestei lumi, în pieptul tuturor bate neconținut aceeași inimă. Uite, de aici de sus oamenii par niște vietăți neînsemnate. Ține bine minte aceste povești, îmi spune cu blândețe bunicul. Gândește-te la arbore, la râu la oameni! Acum poți crește fiindcă știu că, oriunde te vor purta pașii, vei sădi doar ghiociei.

TUFARU DENISA ANDREEA, clasa a VIII-a B

TAINILE LUMII

TUFARU ANDREEA DENISA, clasa a VIII-a B

Lumea? Acest bulgăre imens care abundă de viață, ce zboară prin spațiul vast al universului ca un grăunte de nisip ridicat de vânt din dunele deșertului. Această lume e paradisul nostru al oamenilor și totodată tot ceea ce știm, e a noastră scumpă casă pe care o prețuim nespus.

Oamenii? Mașinării intrigante a căror parcurs nu poate fi preconizat ori influențat de nimeni, ființe pline de viață mereu pe cale să descopere câte ceva, frumoși deoarece nu suntem la fel, suntem diferiți, toți cu defecte și calități, ne acceptăm așa cum suntem. Omul e asemenea unui arbore. A apărut de nicăieri. E de ajuns o mică sămânță ce în timp dă naștere unei frunzulițe ce crește și crește, uneori îndrumată pentru a nu o apuca pe căi greșite și care, într-un final, va ajunge un pom în toată firea. Copacul nostru a crescut, cândva era doar o sămânță, acum își ridică încrezător ramurile spre soare, absorbind căldura și tot ce e mai bun pe lume. Din când în când, pe ramurile acestuia, apare câte un mugure. O idee ce răsare în mintea strălucită a omului hrănită de cunoștințe și încredere și care, într-un final, devine cea mai frumoasă floare. Din păcate, în multe cazuri, unele flori, idei înăscute se ofilesc prematur, se scutură și cad, strivite de briza neîncrederii ce lovește iar și iar. Odată cu trecerea timpului, mugurii de flori devin tot mai rari. Acel arbore rămâne singur, păsările nu mai poposesc ca odinioară pe ramurile lui, nici albinele nu se mai hrănesc din florile sale. Crengile devin parcă mai grele, astfel încet, încet copacul îmbătrânește și într-un final moare. Din fericire, în urma lui nu rămâne doar praf. Florile, ideile lui, au împânzit lumea, ancorând-se în mințile și în inimile oamenilor. Așa a apărut curiozitatea. Născută din dorința de a fi remarcat, de a ieși în evidență, mănătă de acea frică ce umbrește judecata multora, frica de a fi uitat, de a fi îngropat sub corvoada apăsătoare a trecerii timpului.

Timpul? Dușmanul nostru, al tuturor. Acesta, timpul, e o numărătoare inversă, acum te naști, crești și apoi inevitabil mori. Toate la timpul lor. Dar el? Oare noi îl putem influența? Putem să alegem când să curgă ori să stea? Oare dacă am avea timpul în mâinile noastre cum ar fi? Am trăi la nesfârșit o viață monotona și fără niciun



ROMAN ELENA CRISTINA, clasa a V-a C

scop. Ne-am mai opri noi să analizăm ori să cercetăm lumea? Am uita să visăm, să gândim ori să descoperim. Ne-am crede superiori. Am trăi la nesfârșit, noi cu noi, fără

a evolua. De aceea viața e timp și timpul e viață.

Viața? Ce este ea? Această întrebare îi macină pe toți. Ne naștem oare cu un scop și, dacă da, oare care este acela? Toți ne naștem la fel, creștem și învățăm pentru a fi cineva, pentru a face ceva în viață. Avansăm cu sușuri și coborâșuri, cu reușite, dar și cu eșecuri. Dar pâna unde? Trecem prin viață precum cuțitul prin unt, ne grăbim, asta facem cu toții. Alergăm repede, repede pentru a ajunge undeva sus. Dar unde mai exact? Asta nu știm. Când într-un final ne oprim, descoperim cu stupeoare că am îmbătrânit. Plete albe ne încadrează fruntea cândva senină și plină de idei și vise, ochii aceia cândva ageri nu mai țin pasul. Acum încep regretele, conștientizând ce am greșit. Toți facem asta, ne trăim viața în viitor, visând la mai mult și într-un final, când trecerea timpului își spune cuvântul, ne întoarcem mereu în trecut, hrănindu-ne cu frumoasele amintiri. Aici este greșeala, visăm mereu să fim cineva, să depășim așteptările, îndepărtându-ne tot mai mult de ceea ce ne dorim cu adevărat. Uităm să ne trăim viața, să ne bucurăm de frumusețile ei. Când conștientizăm asta deja e prea târziu. Viața unui om? Pentru persoanele dragi lui înseamnă enorm, dar în dimensiunea vastă a timpului este realmente infimă, cât o clipire. Viața unora dintre noi va rămâne în mintea oamenilor? În viitor omenirea se va muta pe alte planete. Dar oare, peste ani și ani, își va mai aminti cineva că undeva, acolo departe, exista un loc pe care noi îl numeam acasă?



CIOBANU ALEXIA, MARIA clasa a VII-a C

REGATUL PLOII

A fost odată ca niciodată un tărâm îndepărtat și sărac. Acesta avea o mare problemă cu ploaia, pământurile erau secate, animalele erau puține, iar oamenii aproape mureau de foame. Regele nu știa ce să facă, poporul lui era pe moarte din cauza ploii care nu mai venea, așa că într-o zi își chemă feciorii la el.

– Fiii mei, grăi el cu o voce blândă, am nevoie de cel mai bun dintre voi pentru a mă ajuta să facem pactul cu regatul ploii. Alesul trebuie să îl facă pe rege să accepte

cererea în căsătorie cu fiica lui, de aceea am nevoie de cel mai bun.

Eu sunt cel mai bun, grăi fiul cel mare.

– Ba nu, se răsti cel mijlociu, eu sunt cel mai bun.

Fiul cel mic rămase tăcut și nu spuse nimic.

– O să vă dau două săptămâni. Cel care îl face pe rege să accepte cererea în căsătorie îmi va lua locul.

Tinerii nu au stat pe gânduri și așa au pornit pe drumurile lor. Când soarele se înălța, fiul cel mic merse la femeia care știa totul.

– Sărut mâna, maică, am venit aici ca să mă ajutați în legătură cu regatul ploii.

– Ziua bună, fiule, știi de ce ești aici, dar nu pot să îți spun totul despre regat, în schimb te voi ajuta să îți dai seama singur ce vrea regele.

Tânărul se așează pe scaun atent la ce urma să audă.

– Regele ploii a pierdut ceva prețios, se spune că acest lucru se află la tatăl tău. Regele ploii crede că tatăl tău i-a furat acel lucru și de aceea nu mai vine cu ploaia lui în regatul nostru.

Feciorul se ridică, își luă rămas bun și plecă la tatăl său.

– Tată, grăi el, ce a pierdut regatul ploii acum mult timp?

Bătrânul tăcu o vreme apoi spuse:

– Fiule, regatul ploii a pierdut curcubeul, acesta a dispărut în urma unui război urât. Se spune că se află la noi în regat, dar nimeni nu știe unde este.

– Atunci o să străbat regatul întreg pentru a găsi curcubeul.

Își luă sabia și calul și porni la drum. Merse trei zile și trei nopți, dar degeaba, nu găsi nici măcar un indiciu. Mai merse trei zile și trei nopți până când găsi o peșteră mare. În ea era un balaur mare și fioros, avea dinții asemenea unei lănci ascuțite, ghearele erau murdare și mari, iar pielea era acoperită de solzi. În mijlocul peșterii se afla

o cutie de lemn, în ea strălucea curcubeul. Merse încet spre cutie când, deodată, balaurul deschise ochii. Fiara se ridică și începu să scuie foc în toate părțile. Feciorul nu stătu pe gânduri și se repezi la gâtul bestiei, dar nu putu să-l taie, căci avea pielea groasă. Se luptă cu bestia două zile și două nopți până când reuși să îi taie capul. Luă cutia de lemn și plecă spre regatul ploii. Merse ce merse până când ajunse în fața unor porți mari de fier, acestea se deschiseră încet, iar feciorul păși înăuntru.

– Maiestate, în această cutie se află curcubeul.

– De atâția ani nimeni nu a reușit să recupereze curcubeul, dar tu, fecior deștept, ai putut. Ce dorești în schimbul lui?

– Mâna fiicei tale și să aduci ploaia și apa înapoi în regatul meu.

– Fie așa cum zici!

Tânărul se întoarse în regatul lui, alături de frumoasa fată de împărat. Regatul deveni înfloritor. Așa a trăit fericit până la adânci bătrânețe.

BÎRLĂDEANU CRINA, clasa a VIII-a B

PASCALE MIHNEA TEODOR, clasa a VII-a C



PLOAIA

Era o zi de toamnă ca oricare alta. Cerul era noros, copacii aveau coroana de frunze colorată în roșu, ruginiu, galben și nu se auzea decât șuieratul vântului nestingherit.

Aș fi vrut să ies afară să mă plimb pe străzile întortocheate ca să mai iau și eu o gură de aer. Chiar înainte să ies pe ușă, începe să se audă un sunet. Mă uit pe geam și îmi dau seama că începuse să plouă.

Picături de apă micițe cădeau pe asfalt, ca niște cristale, cu un sunet asurzitor. Acest sunet se întetește cu cât ploaia devine din ce în ce mai abundentă, transformându-se din șoapta minusculă ce-mi gâdilă urechea, într-un vuiet grozav și înspăimântător însoțit de tunete și de fulgere, odată ce ploaia domoală se transformă într-o furtună.

Mă uit uimit la toate acestea. Cum poate oare natura să-și transforme calmul natural în asemenea oroare! O fi oare un lucru de -al lui Dumnezeu? Însă-mi opresc toate aceste întrebări care-mi zboară prin minte când realizez ce a produs această schimbare. Ploaia. Ploaia aceasta care a venit după bunul ei plac este cea care a transformat peisajul calm de toamna într-o tornadă. Însă, ce-i așa de special la ploaie? De ce ploaia are asemenea putere de a influența întreaga natură? Nu înțeleg. Uitându-mă pe geam, confuz și puțin indignat de aceste evenimente, observ că ploaia începe să se domolească și începe să răsară soarele. Pe neașteptate, un vâl de culori mă lovește în față. Un curcubeu apără pe cer. Privesc uimit la arcul măreț și colorat care reflectă cerul și la soarele din dreapta lui, asemenea unui tovarăș, și apoi ploaia domoală care parcă încearcă să-mi vorbească prin picăturile sale.

Și așa am înțeles de ce ploaia are așa putere peste toți. Ea este cea care hrănește plantele și sălbăticiunile naturii, așa cum nimeni altcineva ar face-o, ea este cea care ne ține în casă la caldură când e frig. Ea este de asemenea capabilă să se transforme dintr-un fenomen frumos al naturii, într-o tornadă periculoasă care distruge totul în cale. Ploaia poate fi dărnica și bună, totodată poate fi rea și cotropitoare, singurul element al naturii care se aseamănă perfect cu omul, de parca ar avea un suflet și o minte proprie.



IUBESC PLOAIA

Începutul primăverii a fost întotdeauna partea mea preferată din an, momentul în care zăpada se transformă încet-încet în stropi de ploaie ce ating pământul ușor. În zilele în care norii își revarsă lacrimile deasupra orașului, mirosul curat al ploii mă face să mă apropiu de natură. Observ oamenii agitați și grăbiți, încercând să-și scoată umbrelele cât mai repede sau să se adăpostească, dar eu aleg de fiecare dată, fără nicio ezitare, să las ploaia să mă îmbrățișeze.

Încă de mică, încercarea mamei de a mă astâmpăra pe timpul ploii eșua de fiecare dată. Iubeam să ating fiecare strop în parte și să simt ploaia rece pe pielea mea sensibilă de copil. În serile ploioase, când nu pot ieși afară, privesc ore în șir cerul, ascultând doar sunetul liniștitor al ploii, mă așez lângă fereastra ușor deschisă și citesc până la miezul nopții, fără a mă uita la ceas. Din când în când aud tunetele puternice, apoi lumina orbitoare a fulgerelor apare pentru câteva secunde. Picăturile fine de apă cad pe pervazul ferestrei și câteva aterizează în interiorul camerei mele. Iubesc ploaia, iar îmbrățișarea ei rece mă încălzește de fiecare dată.

ARADEI IRINA FLORENTINA

Clasa a VIII-a B



Andreea era singurul copil din familia ei și încă se la naștere a fost înzestrată cu o responsabilitate foarte mare, într-o zi avea să fie regina. Era o fetiță frumușică, slăbuță cu părul castaniu și ochii verzi. Se spunea că moștenise ochii tatalui ei și chipul mamei sale.

Fata avea un program foarte strict, se trezea, se îmbrăca, apoi venea în sala de mese pentru a lua micul dejun. La prânz avea orele de broderie alături de alte femei de la castel, avea numai două prietene, Ana și Corina, acestea erau în același timp și servitoarele ei, dar asta nu conta, Andreea se atașase de ele încă din copilărie. După orele de broderie avea școală particulară alături de diferiți profesori. Iar seara vorbea cu unul dintre oamenii din consiliu despre

îndatoririle și alegerile pe care avea să le facă ca viitoare regină. Tot timpul era păzită de gardienii regali. Noaptea se furișa în grădinile castelului. Fata încă nu reușise să vadă încă toate grădinile. Deși îi era strict interzis să iasă din castel, Andreea tot mergea să exploreze. Se așeza pe o bancă și ori citea, ori aducea un carnețel unde schița diferite flori și plante. A descoperit de puțin timp grădinile și a explorat două dintre ele: grădina de crini și pe cea de lalele. Următoarea era cea de trandafiri. În total erau aproximativ opt. Noaptea se vedea peisajul cel mai bine. Luna era ca un diamant strălucitor pe cer. Ici-colo era câte un felinar care lumina slăbuț. Trandafirii din grădină erau de toate culorile. Era o priveliște de basm și fata era uimită, nu văzuse niciodată ceva așa de frumos. Spre sfârșitul grădinii se afla o pădure deasă și întunecată. Nici măcar prietenele ei nu știau despre aventurile ei nocturne prin grădini și nici nu aveau să știe vreodată. Andreea s-a așezat pe o bancă, și-a scos carnetul și a început să schițeze desenul unui trandafir galben. Un sunet venind dinspre o tufă i-a întrerupt șirul gândurilor, urmat de o tăcere acută, apoi un alt sunet din partea opusă, încet, încet din tufișuri au apărut niște creaturi mici în rochii viu colorate și fiecare purta un trandafir deasupra beretei. Fata se întrebă *Oare aceste ființe chiar există sau este doar imaginația mea?* Apoi zise:

- Cine sunteți voi? cele trei voci răspunseră în cor:
- Dar tu cine ești?
- Eu sunt Andreea, prințesa și viitoarea moștenitoare a tronului.

Cele trei siluete au ieșit în lumină. Modelele rochiilor și culoarea acestora se vedea clar. Aveau chipuri delicate și ochii verzi sau căprui.

- Noi suntem cele trei zâne din *Tărâmul de mult uitat*. Eu sunt Anastasia, a răspuns cea în rochie roșie.

- Eu sunt Amalia, iar ea este Camelia au răspuns celelalte în rochii albastre și galbene.

- Cu ce gânduri ați venit în grădinile regale? întrebă prințesa.

- Locuiam de ceva timp aici, dar am fost chemate înapoi pe tărâmul nostru. Zânele aveau vocile delicate și subțiri. S-au așezat lângă Andreea pe bancă.

- Trebuie să trecem prin pădurea întunecată, apoi a arăptat spre pădurea cea deasă de la sfârșitul grădinii. Andreea s-a oferit să le însoțească pentru a ajunge în siguranță pe tărâmul lor. Au început să meargă spre pădure. Au mers ce au mers și au dat peste o intersecție. Copacul din fața lor a început să vorbească. Era ghicitoare, pentru a merge mai departe trebuia să dea răspunsul corect și copacul avea să le spună calea pe care trebuia să meargă pentru a ajunge la portalul dintre cele două lumi. După un timp de gândire fata a dat răspunsul. Au ajuns într-un luminiș, acolo era portalul. Și-au luat rămas bun, dar nu înainte de a promite că zânele o să se întoarcă înapoi. Apoi au trecut prin portal. Andreea a plecat înapoi la castel. Au trecut săptămâni, luni poate chiar ani, dar zânele nu s-au mai întors.

SECUIAN BIANCA MARIA, clasa a VIII-a B

CARPE DIEM

Timpul este o capsulă ce ne ține prizonieri. Minte și gândurile noastre își caută un refugiu printre amintirile prețioase sau visurile mărețe, ignorând și refuzând să trăiască în prezent.

„Carpe diem” este o expresie cu mii de înțelesuri, ce caută să fie descoperite. Prezentul există independent de voia noastră. Nu poți evita ceea ce se întâmplă acum, în momentul de față, deoarece totul este imprevizibil. El nu are început și nici sfârșit, firul nemărginit al acțiunii se desfășoară neîncetat și nimeni nu poate opune sensului vieții.

„Trăiește clipa!” Cine nu a auzit acest îndemn cel puțin o dată? Răspunsul vine de la sine. Carpe diem nu e doar despre a nu-ți fi frică de necunoscut, acesta transmite o stare. Clipa, deși reprezintă o mică fracțiune din viață, contează mai mult decât pare, poate crea o amintire ce va dăinui pe veci. Precum am spus, de aceasta nu te poți feri, mai mult, deși bună sau rea, o trăiești la maximum. Fiecare emoție apare la rândul ei, binevenită sau nu. De aceea acest aforism poate fi asociat cu un stil de viață curajos, lipsit de regrete sau de frica de a eșua. Acum se petrece totul, trecutul și viitorul sunt doar unități de măsură ale prezentului de care suntem legați. În creierul nostru, ele creează iluzia că domină asupra noastră, influențându-ne deciziile și alegerile în ceea ce reprezentăm pentru Univers. Aparențele înșală! Această concepție, deși pare a avea un sâmbure de adevăr, este total eronată.

Clipa de acum deține o forță de neegalat, un eveniment, oricum s-ar petrece, te poate schimba radical. O singură viață avem și poate fi atât de frumoasă dacă știm cum să o punem în valoare! Depinde de fiecare dintre noi cum alegem să trăim, decizia ne aparține! Sfatul meu este să te lași ghidat de „Carpe diem” pentru ca fiecare clipă de acum să nu fie ratată.

CIOBANU ALEXIA MARIA
Clasa a VII-a C

*„Viața este ca mersul pe bicicletă.
Pentru a-ți menține echilibrul
trebuie să continui să mergi înainte.”
Albert Einstein.*





În timp ce mă plimbam pe stradă, am zărit în vitrina unei librării o carte intitulată „Tainele lumii”. Nu era ceva extravagant, o carte obișnuită cu multe pagini și titlul brodat pe copertă, dar, dintr-un motiv sau altul, am fost atras de aceasta. Am intrat în librărie și am cumpărat cartea. Când am ajuns acasă, am deschis-o și am început să citesc. Era o carte despre marii pictori, compozitori, scriitori și filosofi din istorie, grupând lucrările acestora sub termenul de artă. Înainte consideram arta ca fiind alcătuită doar din niște picturi prin care lumea se exprimă vag, dar cartea mea susține că arta este tot frumosul făurit de mâna omului de pe pământ. Artă reprezintă toate modurile prin care omul își împărtășește calitățile și emoțiile lui.

M-a atras mai mult faptul că și cărțile erau catalogate ca fiind opere de artă. Mă uit la raftul cu cărți din stânga mea și mă face să zâmbesc faptul că acestea sunt atât de apreciate. „Tainele lumii” pomenea scriitori din Renaștere, ca Bernardo Machiavelli, sau din Iluminism, ca Voltaire, ca fiind unii dintre cei mai înțelepți oameni și cei mai mari artiști, deoarece aceștia nu se exprimau prin scrierile lor doar din dorința de a fi înțeleși, ci pentru a inspira un ideal oamenilor din jur și pentru a-și clarifica scopul vieții. Cel mai mult mi-a plăcut fraza scrisă cu litere de mână de la finalul cărții: „Artă nu este doar ceva ce se pictează sau se citește, ci ceva prin care omul reflectă asupra sa”. Această frază m-a uimit.

Toate acele pagini despre pictori ca Picasso sau dramaturgi ca Shakespeare, mă fac să mă întreb dacă sunt oameni la fel de talentați și în zilele noastre. Însă cel mai mult voiam să știu dacă ce scrie în carte este adevărat.

Următoarele zile le-am petrecut informându-mă în legătură cu acest subiect și mi-am dat seama că multă lume trăiește după aceleași principii ca cele din carte, adică cum că arta cuprinde toate formele prin care omul se poate exprima, dar cel mai important este faptul că în paginile ei am găsit picturi, sculpturi și cărți minunate pe care probabil nu le-aș fi descoperit de unul singur.

De atunci am început să caut tot ce se poate considera artă: sculpturi, picturi, obiecte de olărit, cărți, până și pânze pictate cu peisaje din natură. Chiar dacă nu eram interesat să devin artist (măcar de-aș fi avut talentul necesar!), am ajuns să îndrăgesc aceste taine minunate ale lumii ascunse în bibliotecă de ignoranța și nepăsarea lumii.



OLARU OVIDIU CONSTANTIN

Clasa a VIII-a B

DIMA FLORENTIN, clasa a VIII-a B



DINU ADELINA, clasa a VII-a A



MANOLACHI DARIA, clasa a VI-a A

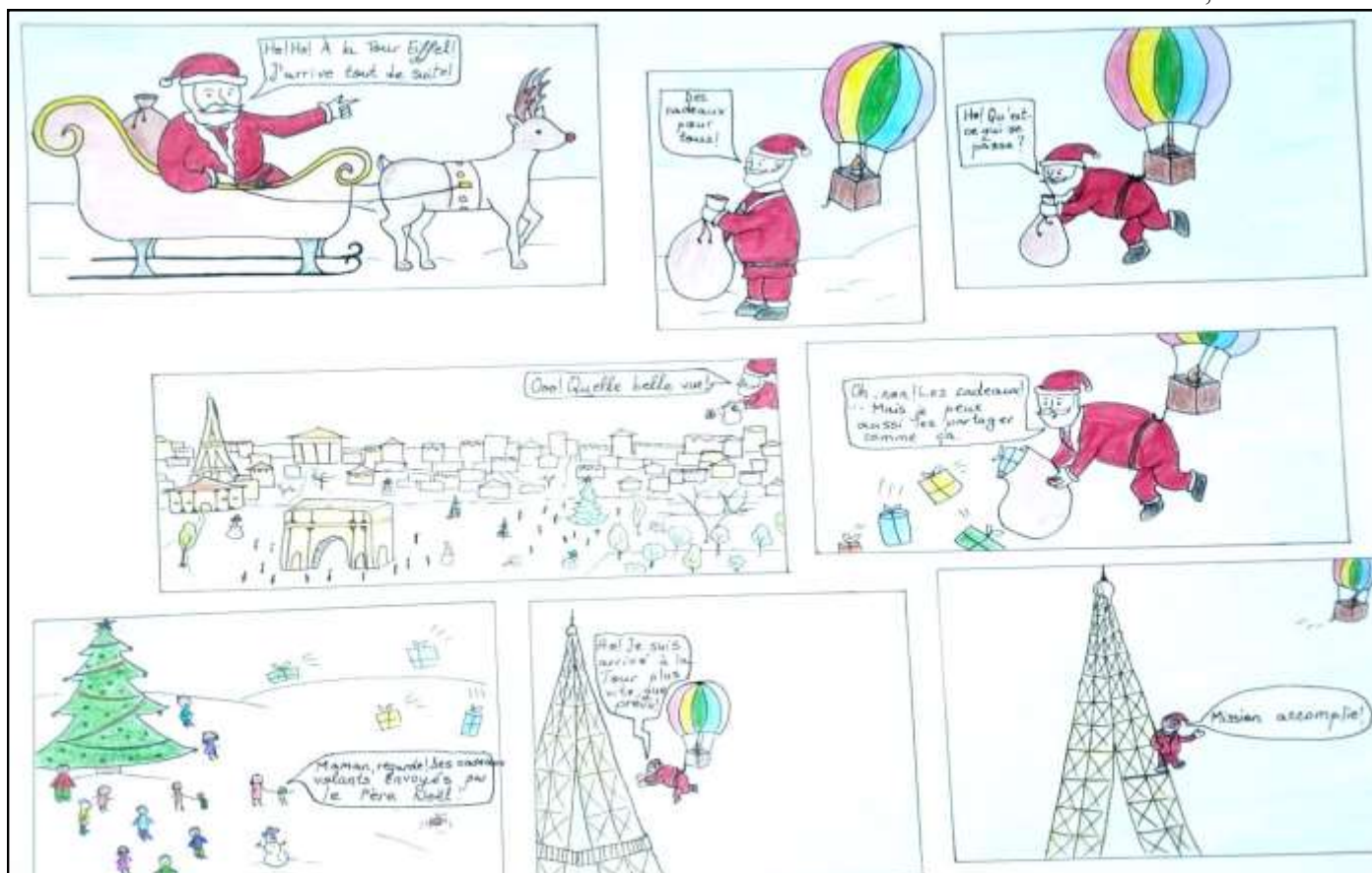


NISTOR CRISTIAN, clasa a VI-a A

GOCIU DIANA
Clasa a V-a A



PĂDURARU ANDREEA, clasa a V-a A



SERA ANA DANIELA, clasa a VII-a B



BORȘ VICTOR, clasa a VI-a B



BUNEA IOANA, clasa a II-a C



POPA ERICK, clasa a II-a C



POPA MARIA, clasa a II-a C



CODRUN ELENA, clasa a V-a B



CHISCOP ANA, clasa a II-a C



GHEORGIȚĂ MIHAELA, clasa a V-a A



PALADE ADRIANA, clasa a II-a C



CRISTIAN MIRUNA, clasa a V-a B



DUPIN ANA IRINA, clasa a V-a B



NEGRU ALEXIA, clasa a V-a B



PENU GABRIELA, clasa a IV-a A



CIOBANU ALEXIA
MARIA
Clasa a VII-a C



MANOLE RALUCA MIHAELA, clasa a IV-a A



LESCARU EDUARD SIMON, clasa a IV-a A



IVANOV AMALIA
Clasa a V-a B



DODU CĂTĂLINA
Clasa a V-a B



ILIE ANDREEA, clasa a V-a C



CIORÎȚĂ RĂZVAN, clasa a V-a B



SECUIANU ROBERT, clasa a VI-a A



IFTIME RADU, clasa a V-a B



SANDU IONUȚ
Clasa a VII-a A



GOCIU DIANA ALEXANDRA, clasa a V-a A



BOCA-ZAMFIR SARA IOANA, clasa a VII-a C



POPESCU IONUȚ, clasa a VI-a A



PASCAL LUCA, clasa a VII-a A



BOTEZATU IOANA, clasa a II-a C



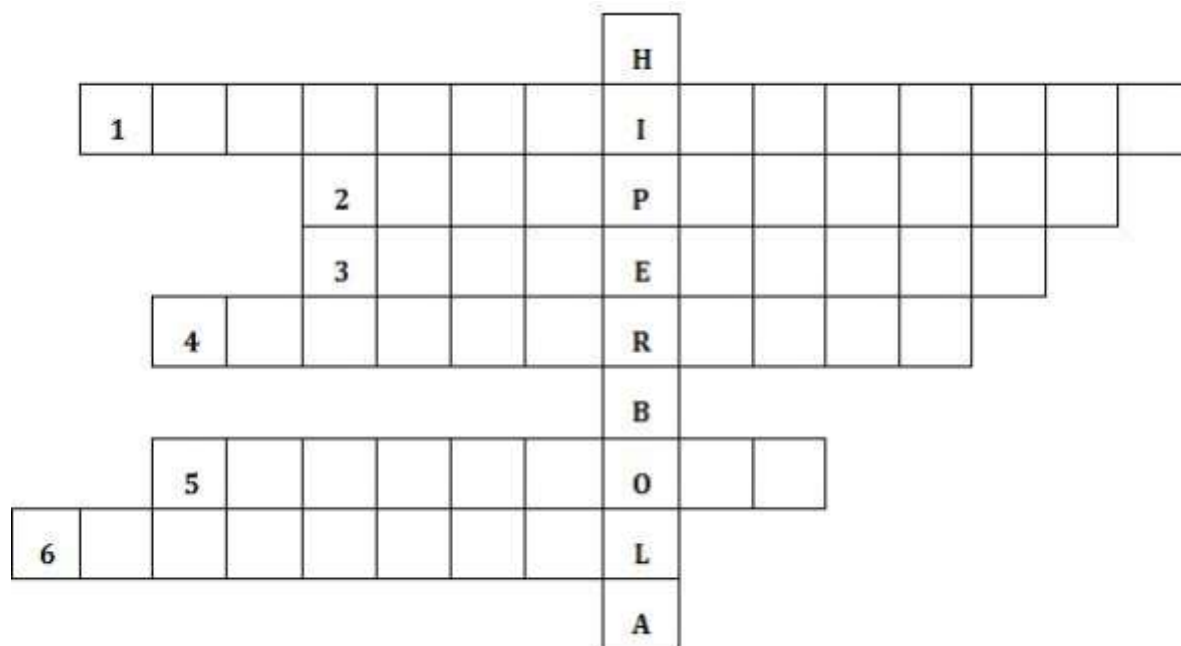
MELEȘCANU CRISTIAN, clasa a IV-a A



DINU ADELINA, clasa a VII-a A

FIGURI DE STIL

Completați rebusul identificând figurile de stil ale căror definiții sunt redată mai jos.



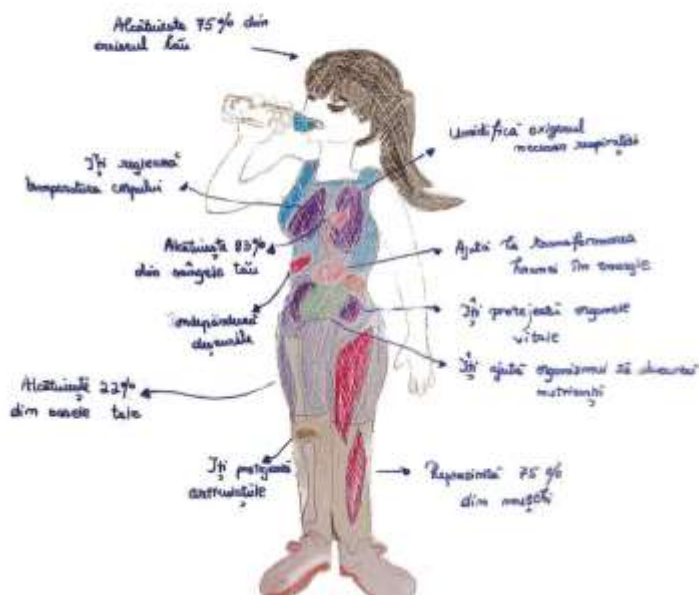
1. Figura de stil care atribuie trăsături tipic umane lucrurilor, ființelor necuvântătoare, fenomenelor naturii.
2. Figura de stil realizată pe baza unei relații de asemănare între două ființe, fenomene, noțiuni abstracte, obiecte etc., cu scopul de a-l evidenția pe primul dintre ele.
3. Figura de stil care constă în reluarea aceluiași sunet, cuvânt sau construcții, cu scopul de a accentua ideea ori noțiunea transmisă.
4. Figura de stil care se realizează prin înșiruirea, în enunț, a unor termeni ce exprimă sensuri apropiate într-un anumit context.
5. Figura de stil prin intermediul căreia se trece de la sensul propriu, obișnuit al unui cuvânt la cel figurat.
6. Figura de stil care conferă valoare expresivă unui obiect pe care îl descrie sau îl particularizează.

RĂSPUNSURI:

4-enumerarea
5-metafora
6-epitetul

1-personificarea
2-comparația
3-repetiția

ROLUL APEI ÎN ORGANISM



ȘTIAȚI CĂ?

În organismul uman există apă în proporție de 70%. O persoană poate trăi fără apă doar o săptămână. Sunetul se propagă mai repede prin apă decât prin aer. Apa caldă îngheață mai repede decât apa rece. Apa caldă e mai ușoară decât apa rece. Senzația de sete apare în momentul în care pierdem 1% din apa din organism.

ILIE ANDREEA

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

DIRECTOR, prof. înv. primar FLORENTINA CRISTINA EPURE
DIRECTOR adj., prof. VIOLETA MĂZĂROAIE

REDACTORI: prof. dr. GABRIELA CIOBANU
Prof. VALENTIN POPA
Prof. MIHAELA PENU
Prof. IONEL FĂȘIE

COLABORATORI:

Prof. ANA BĂLOIU
Prof. ANDREEA BOJIAN
Înv. VALENTINA BANCUI
Prof. înv. primar IONICA CHIPER
Prof. MARIANA CRISTEA
Prof. înv. primar VENERA DUCA
Prof. ADRIAN GHEORGHÎȚĂ
Prof. SIMONA MARA NEACȘU
Prof. RODICA OLINICI
Prof. DANIELA OANA STAMATE
Prof. LUMINIȚA STANCIU

COLECTIVUL DE REDACȚIE AL ELEVILOR:

ARADEI IRINA FLORENTINA
EPURE IOANA AURELIA
TĂNASE ADELINA GABRIELA
TUFARU DENISA ANDREEA
OLARU OVIDIU CONSTANTIN

CIOBANU ALEXIA MARIA
PATRICHE MAYA IOANA
DAN TEODOR OCTAVIAN

Imaginile de pe coperte aparțin CRISTINEI MIRON și lui MLADIN ROBERT.

Ochiul magic – revista bianuală a Școlii Gimnaziale „Dan Barbilian”
ISSN 2068-2115

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DAN BARBILIAN”, GALAȚI

Strada Furnaliștilor nr. 3, cod 800622

Telefon/Fax 0236414095

<https://www.scoaladanbarbiliangalati.ro>

scoala43gl@yahoo.com

~ ÎN ACEASTĂ ȘCOALĂ
NU SUNTEM 'FALSI
FACEM GRESELI ~

~ NE CEREM IERTARE
ACORDĂM A DOUA ȘANSA
OFERIM ÎMBRĂȚISĂRI ~

~ SUNTEM GĂLĂGIOȘI
SUNTEM EFICIENTI - BUNI
ARĂTĂM RESPECT - LEGĂM
PRIETENII - GÂNDIM
COMUNICĂM - IERTĂM ~

SUNTEM • ECHIPĂ!